

นวนิยาย

เอ็นท์สะท้อน

ตอน.... **ทงายเจิบ 1**

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

รอให้ถึง ม.ปลาย
ก็สายเกินการณ์
รอให้ถึงเอ็นทร้านซ์
ก็สายเสียแล้ว



พิมพ์ครั้งที่ 3

คำนำ

เมื่อสมัยที่ผมเป็นครูใหม่ ๆ (2520) มีลูกศิษย์ทั้งพี่และน้องสองคนซึ่งเป็นบุตรชายของ**อาจารย์บุญส่ง เสาวรัง** ครูสตรีอาวโโสในโรงเรียนเดียวกัน สามารถสอบเข้าคณะวิศวกรรมศาสตร์ ม.ขอนแก่นได้แบบปีต่อปี ผมทึ่งและประทับใจมาก จึงได้เข้าไปสนทนาเรียนถามท่านตรง ๆ ว่า

“มีวิธีการอบรมดูแลลูกอย่างไรบ้าง”

ท่านก็ได้เมตตาให้คำอธิบายที่พอสรุปย่อ ๆ ได้ว่า

“นอกเหนือจากความสามารถของลูกแล้ว พ่อแม่ก็มีส่วนอย่างมากในการสนับสนุนช่วยเหลือลูก ยิ่งทำได้ถูกวิธีมากเท่าใด ก็ยิ่งเพิ่มความก้าวหน้าในศักยภาพให้กับลูกๆ เท่านั้น”

เมื่อมาถึงสมัยที่ลูกสาวของผมจะ**Entrance**บ้าง ผมกลับยังต้องกลับมามะงุมมะงาหราอย่างมากอีก เพราะรู้สึกว่าคุณสมบัติที่เคยได้รับรู้มาอย่างน้อยเกินไป แม้ว่าหลักใหญ่ใจความจะคงเดิมก็ตาม

“ไว้ถึงเวลาแล้วค่อยคิดทำ” รับรองว่าช้าเกินไปแล้วครับ ไม่ทันกินหรือ

ลูกคนแรกเอนท์_ ผมยังรู้สึกเหมือนกำลังลองผิดลองถูกอยู่มาก ทั้งๆ ที่ผมก็เป็นครู อยู่กับการศึกษา และสอนนักเรียนชั้น ม.6 ที่กำลังจะเอนท์มาโดยตลอด ผมนึกว่าผมพอจะรู้ เอาเข้าจริง ๆ ก็แค่ ก. ข. กอ กา ต้องวิ่งเข้าหาพี่ครูแนะแนวตลอด

เมื่อลูกคนที่สองต้องเอนท์_ ผมรู้ได้แน่ชัดเลยว่า ผมทำหน้าที่ได้ดีขึ้นกว่าเดิมมากในเกือบจะทุกเรื่อง นี่ถ้าหากมีลูกคนที่สาม ผมจะพยายามให้สุด ๆ เลยแหละ

ลูกของท่านผู้อ่านใครครับ ที่ผมอยากจะจับให้มาเป็นลูกคนที่สามของผม.... ถ้าทำได้ แต่เมื่อผมทำไม่ได้ก็ต้องฝากท่านให้เลือกเอาประสบการณ์นี้ไปประยุกต์ช่วยลูกของท่านเอง อยากให้ลูกได้ดีโดยที่พ่อแม่ไม่ทุ่มเทไม่ใส่ใจจริงจัง ระวัง จะ “เสียใจ” การทำกิจการทุกอย่างก็ต้องลงทุนทั้งนั้นแหละ และต้องลงทุนให้ถูกวิธีด้วย

จริงไหมครับ ?

ยิ่งโลกยุคนี้ เป็นยุคที่ต้องแข่งขันกันอย่างยิ่งยวด ใครเตรียมการมาดีมีข้อมูลมากกว่าย่อมได้เปรียบ เมื่อถึงเวลาเอ็นทรานซ์ต้องการให้ลูกเตรียมพร้อมสู่อย่างชาญฉลาด พ่อแม่ก็ต้องพร้อมสนับสนุนอย่างมีวิสัยทัศน์(vision)ด้วยเช่นกัน

ขอให้ผู้อ่านทุกท่านได้เก็บเกี่ยวเอาประโยชน์ที่พอนั้นไปรังสรรค์ชีวิต และพิชิตขวากหนาม นำพาบุตรหลานก้าวไปสู่ความสุข ความเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไปนะครับ

ด้วยความปรารถนาดีอันจริงใจ

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

ขอการวะ

มือทุกมือที่ถือหนังสืออ่าน
ตาทุกคู่ที่เคลื่อนผ่านธารหนังสือ
มือของเรากำลังสัมผัสมือ
ใจของเราคือสื่อสัมผัสใจ

มือที่กุมปากกามาเนรมิต
และความคิดคือหมึกจารึกไหล
พาใจเราลดเลี้ยวท่องเที่ยวไป
บนบันไดกระดาษก้าวทุกคราวครั้ง

หนังสือ.....

คำต่อคำนี้แหละคือสื่อภาษา

มือต่อมือนี้แหละมีชีวิตชีวา

หน้าต่อหน้านี้แหละหล่อใจต่อใจ

เปิดหนังสือเพื่ออ่านงานความคิด

เปิดชีวิตเพื่ออ่านความฝันใฝ่

เปิดทางทองเพื่ออ่านการก้าวไกล

เปิดทางชัยด้วย.. “ตำนานอาจารย์ชิง”

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ - ประพันธ์

ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์ - แปลง

คำร้องของลูก

“พ่ออยากให้ลูกเป็นคนดี มากกว่าเป็นได้แค่...คนเก่ง”

ในยามเย็นทุกวันศุกร์ เสาร์และอาทิตย์ ปิงจะขับรถพาครอบครัวซึ่งมีภรรยาและลูกสาวอีกสองคน ท่องเที่ยวไป ตามชนบทเพื่อปล่อยอารมณ์ชมทัศนียภาพในยามเย็นวันนี้ก็อีกเช่นกัน น้องอั้นนั่งคู่กับพ่อตอนหน้า ส่วนพีติมเบาะหลังคู่กับแม่

ขณะกำลังรื่นรมย์อยู่กับธรรมชาติ ลูกอั้นที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.6 ก็เอ่ยขึ้นว่า

“พ่อ อั้นขออะไรอย่างหนึ่งได้มั๊ยคะ ?” สีหน้าอาการลูกอั้นดูจริงจัง

“ได้เลยลูก ว่ามา”

ปิงไม่รู้หรือว่าลูกจะขออะไร แต่ปิงคิดว่ารู้จักลูกดีพอ คือรู้ว่าลูกจะขอในสิ่งที่เหมาะสม สิ่งที่เกิดขึ้น ลูกไม่ค่อยจะออกปากขอ หรือบางครั้งอาจมีก็มักหักล้างได้ด้วยเหตุและผล ลูกอั้น(อั้น)มักมีสติยอมรับฟังเหตุผลเสมอ

“พ่อรู้หรือว่าอั้นจะขออะไร?”

แววตาออกอาการสนใจไม่แน่ใจ

“ลูกของพ่อมักร้องขอในสิ่งที่เหมาะสมเสมอ พ่อไว้ใจจะ” ปิงให้กำลังใจลูก

“แต่คราวนี้พ่ออาจจะไม่พอใจอย่างแรงก็ได้นะพ่อ”

ลูกพูดยิ้ม ๆ กิ่งเล่นกิ่งจริงและมองพ่อแบบขำใจ

“ยังงั้นเชียวหรือ ?”

วันนี้ลูกอั้นชักมาแปลก ปิงมองหน้าลูกค้นหาพิรุณ

“พ่อพร้อมหรือยังคะ?”

ลูกอันมีที่ทำตั้งใจพยายามรวบรวมความกล้าและความเชื่อมั่นมาพูดเต็มที่ ขณะเดียวกันก็คอยตรวจสอบที่ทำอาการของปิงผู้เป็นพ่อไปพลางด้วย

“เฮ้อว่ามาเลย พ่อพร้อม”

ปิงตอบยิ้ม ๆ อย่างมั่นคง ในใจก็คิดว่า..... ‘ลูกเรานี้เชิงพอตัวทีเดียว’

“พ่อห้ามเปลี่ยนใจนะพ่อ”

“โอเคลูก”

แสดงว่าต้องเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับลูก ปิงจึงต้องตั้งสติเต็มร้อย

“อันจะขอสอบเอ็นท์ตามที่อันชอบ ขอให้อันได้เลือกเส้นทางที่อันถนัดและพอใจได้ไหมพ่อ?”

“โอเคเลยลูก”

แม้ว่าจะได้เตรียมใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้บ้างแล้ว มาตรการนี้ปิงก็ยังใจหายนิด ๆ เหมือนกัน แต่ก็เห็นใจและเข้าใจลูก อันให้เหตุผลว่า

“อันได้ทำตามใจพ่อแม่มาโดยตลอดแล้ว คราวนี้อันขอทำตามใจอันบ้าง”

ลูกพูดอย่างเกรง ๆ กลัวพ่อจะไม่ให้สิทธิ์ และกลัวพ่อจะตำหนิว่าเป็นกบฏ

“ก็ยังโอเคจะลูก”

ปิงตอบยิ้ม ๆ เพื่อให้ลูกสบายใจและคลายกังวล แต่ในใจตนก็ยังหวิว ๆ

“อันจะเลือกสอบ Ent สายศิลป์นะพ่อ”

ในที่สุด ลูกก็รวบรวมความกล้าโพล่งออกมาจนได้

“แล้ว เคมี่ ชีวะ ฟิสิกส์ ละลูก?”

ปิงสงสัยว่าลูกจะทิ้งมันไปเฉย ๆ เลยหรือ อุตส่าห์เรียนมาแทบตาย

“แน่ ๆ พ่อ สัญญากันแล้วนะ” ลูกท้วงแข็งขัน ปิงจึงได้สติ

“พ่อก็ไม่ได้ว่าอะไรที่ไหน สงสัยก็ถามดูเฉย ๆ” ปิงแก้ตัวไปน้ำขุ่น ๆ

“ก็ทิ้งไปเลยแหละพ่อ ก็พ่ออยากบังคับให้อันเรียนทำไม”

“ก็เห็นลูกสมองดี ม.ปลายก็เรียนได้เกรดสี่เกือบทุกตัว ก็น่าจะลอง ๆ ใช้สอบดู มั่งสิวะ”

ปิงก็ยังพูดอย่างอารมณ์ดีเป็นปกติ แต่ไม่ค่อยจะอ่อนหวานขานเพราะเช่นใคร เขาหรอก ก็มีพื้นเพมาจากชาวบ้านระดับล่างของสังคมนี่นา ไม่ใช่ผู้ดีมีระดับสักหน่อย

เพราะลูกเรียน ม.ปลายสี่ภาคเรียนได้เกรดเฉลี่ย 3.90 ก็ถือว่าได้ลุ้นอยู่แล้ว หากจะใช้สอบเอ็นทรานซ์

“ก็อันบอกพ่อไปแล้วไงว่าอันไม่ชอบวิชาวิทยาศาสตร์ ไม่ชอบการทดลอง อันไม่ชอบหรือพ่อ เพราะถ้าอันสอบได้อันก็ต้องไปเจอการทดลองอีก อันเบ๊...”

ใบหน้าลูกออกอาการเบ๊ให้เห็นชัดเจนจริง ๆ เห็นแล้วก็สงสาร

“ก็สอบเล่น ๆ เพื่อเป็นทางเลือกเป็นไรละลูกไม่เอาพ่อก็ไม่ว่า เพื่อได้เกิ้ลขิงลูก”

เพราะปิงเคยพาลูกไปหาหมอยามเจ็บป่วยที่โรงพยาบาล ยังชี้ให้ลูกดูเกิ้ลขิงที่ห้องจ่ายยาด้วยซ้ำ ใส่เสื้อกาวน์สีขาว....โก้ออก!

“แอะ! ก็หนีไม่พ้นการทดลองอีกแหละพ่อ แค่เกิ้ลขิงถ้าอันอยากจะทำเอาที่เอาด้ายรับรองเลยพ่อ แต่อันไม่ชอบ”

สักครู่ลูกก็ลุกนึกขึ้นได้

“พ่ออย่าพ่อ” อันโบกมือคั่นสั้นหน้าพูด

“พ่อรับปากกับอันไว้แล้วนะ”

อันงัดเอาสัญญาที่พ่อรับปากไว้ตั้งแต่ต้นขึ้นมาอ้าง

“เออ ๆ เอ้า ถ้าลูกมุ่งมั่นจะทำอย่างนั้นจริง ๆ ก็ตามใจลูกละ”

เราพูดยิ้ม ๆ อย่างยอมจำนน

ที่ท่าของลูกอันตอนนี้ ดูจะรู้สึกโล่งอกขึ้นมาเยอะ แล้วก็เล่าความในใจออกมาว่า

“จริง ๆ นะพ่อ ตั้งแต่อันไปฝึกงานที่โรงพยาบาล(ช่วงจบชั้น ม.4) มา ครั้งนั้นทำให้อันเปลี่ยนใจทันที อันไม่ชอบงานในโรงพยาบาลเลยพ่อ”

อันเริ่มหาเหตุผลมาสนับสนุนเพื่อขอความเห็นใจและความเข้าใจจากพ่อ คงกลัวพ่อจะผิดหวังเสียใจ ส่วนปิงเองก็ไม่อยากบังคับกดดันลูกมากนัก เขาก็โตและมีสติปัญญาพอควรแล้ว ต้องให้อิสระเสรีอันพอควรแก่เขา และเพื่อความสบายใจของลูกด้วย

“โอเคลูก พ่ออนุญาต หากมีปัญหาอะไรในภายหลังก็อย่ามาโทษพ่ออีกนะ”

ปิงก็ต้องตักใจไว้แต่เนิ่น ๆ ประเดี๋ยวลูกมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นก็จะมาพึ่งโทษใส่พ่อเหมือนที่ผ่าน ๆ มา เช่น

‘เพราะพ่อน่ะแหละ ไม่งั้นอันก็เรียนสบาย ๆ ไปได้ไกลกว่านี้อีกตั้งเยอะ’

มันว่าของมันไปโน่น ปิงคิด แถมยังพูดไปอีกว่า

“ทำให้โอกาสการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ดี ๆ ในชีวิตตกหายไปอีกเยอะแยะ”

อันนี้อันคงหมายถึงเขาอยากจะมีเวลาเพื่อฝึกซ้อมเครื่องดนตรีที่เขาชอบเช่นกีตาร์ ไวโอลิน อีเล็คโทน ฯลฯ

และอันคงหมายถึงว่าตั้งแต่เมื่อจบ ม.3 ถ้าปล่อยให้เขาไปเรียน ม.4 สายศิลป์-คณิต การเรียนจะง่ายสะดวกสบายกว่าสายวิทย์เยอะ เพราะไม่มี ฟิสิกส์ ซึ่งเป็นก้างหินโตของอัน

ปิงผู้พ่อก็เลยแย้งกลับไปว่า

“อ้าว พ่อก็อนุญาตแล้ว ให้อันไปดูห้องศิลป์-คณิต(ที่ รร.สิรินธร)แล้ว อันบอกพ่อเองว่า ‘อันรับไม่ได้’ แล้วจะมาโทษใครล่ะ ?”

ลูกหมายถึงกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนด้อย มักจะไม่ค่อยตั้งใจเรียนจำนวนมากกองอยู่รวมกัน อันเป็นคนที่มีก้นหงุดหงิดกับบรรยากาศไม่สงบเช่นนี้

“ก็อันอยากไปเรียนต่อที่เตรียมอุดม(กรุงเทพฯ) พ่อก็ไม่ยอมให้อันไป”

“มุสา.....”

อันเริ่มหน้าจ้ำ น้ำตาทำท่าจะไหลอีก ปิงก็เลยนึกสนุกเริ่มหยอกแหย่ต่อ

“พ่อยังบอกให้อันไปลองสนามสอบที่เตรียมอุดมกับเพื่อน ๆ เขาดูเลย ไม่ใช่หรือ?”

ปิงทวนความหลังเพื่อให้เกิดความชัดเจน

“ก็พ่อให้แต่ไปสอบ ถ้าสอบได้พ่อให้ไปมัยล่ะ หยั่งจี้ใครจะอยากไปสอบ”

พูดถึงตรงนี้ที่ไรอันก็มักเสียใจผิดหวังอย่างแรง ถึงน้ำหูน้ำตาทุกครั้ง

“จะทำอะไรก็เจอแต่ห้าม ห้าม ห้าม.....”

อันรำพึงรำพันกระแทกกระทั้นออกมาด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ นึกเสียดายโอกาสทองของตนเองที่หลุดลอยไปในครั้งอดีต

ถึงขั้นนี้ปิงผู้เป็นพ่อก็ต้องใช้น้ำเย็นเข้าลูบ

“ลูกยังเด็กยังเล็กเกินไป พ่อยังไม่อยากให้ห่างไกลพ่อแม่ คุณธรรม-จริยธรรม อีกหลายอย่างยังต้องปลูกฝัง อบรม บ่มเพาะ พ่ออยากให้ลูกเป็นคนดีมากกว่าเป็นได้แค่.....คนเก่ง เรียนอยู่ที่นี้ ขยันหมั่นเพียรให้พอเหมาะได้แค่ไหนแม่พ่อใจนะลูก ให้แต่ลูกเป็นคนดีมีจริยธรรม มีค่านิยมที่เหมาะสม”

“ดีกว่าไปอยู่กรุงเทพฯ สมองโต แต่พฤติกรรมต่ำ คุณธรรมบกพร่อง จริยธรรม
เรียวลีบตีบลง พ่อสั่งเกตจากลูกครูและลูกศิษย์มากมายก็เป็นอย่างนั้น กิริยาความ
สุภาพอ่อนน้อมหายไป แต่หยิ่งยะโส กระด้าง และ กร่าง เพิ่มขึ้น” (เป็นบางคนนะ)

ข้างอั้นยังคงนั่งฟังเงียบอยู่ ปิงก็เลยร่ายยาวต่อ

“หลายรายก็หลงกระแสสังคมไปในทางที่ผิด ๆ ออกอาการเวอร์ ๆ ฟุ้งเพื่อห่อ
เหมิมทำท่าว่าตัวเองนี้เหนือชั้นกว่านักเรียนกูธร (แต่ที่เขาดีเสมอต้นเสมอปลายก็มีนะจ๊ะ)

พ่ออยากได้ลูกอย่างลูกของพ่อขณะนี้แหละ เก่งใช้ได้ มีคุณธรรมที่เพื่อนครู
ด้วยกันก็ต่างกล่าวขานยกย่องอยู่เสมอ ๆ แม้แต่คุณครูอนุบาล ครูสิทธิรินทร เขาก็ยังยกย่อง
ชมเชยลูกสาวพ่ออยู่เป็นประจำ พ่อว่าดีกว่านะลูก”

“แต่อั้นว่า ถ้าให้อั้นไปเรียนอยู่กรุงเทพฯ ยังจะดีกว่า”

อั้นยังพูดด้วยทิวี่ รื่น มุ่งมั่น อยากจะให้ได้อย่างที่ใจปรารถนา

“ถ้าอั้นเรียนอยู่กรุงเทพฯ” อั้นระบายความรู้สึกต่อ “อั้นจะไปได้ไกลกว่าที่นี้
แน่นอน ที่โน่นมีที่กวัดวิชาเยอะเยอะ อยากจะเข้าคณะไหน มหา’ลัยใด อั้นมั่นใจว่าอั้น
จะทำได้แน่นอน”

อั้นยังคงพูดอย่างอาลัยอาวรณ์ในโอกาสทองที่ล่องผ่านไปแล้ว

“อยู่ที่นี้ต้องทุ่มเทกวัดวิชาสายวิทย์(เพื่อเกรด) แต่ต้องไปสอบ(เอ็นท์)สายศิลป์
ความหวัง - เป้าหมายอะไร ๆ ก็เลยดูทำให้เหมือนห่างไกล ยากขึ้นไปเสียทุกอย่าง”

อั้นกำลังพูดด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัว

“จะขนาดนั้นเลยหรือลูก” ปิงรู้สึกว่าคุณจะพูดเกินความจริงไป

ปิงเองก็เป็นครูแท้ ๆ ผลการเรียนของคุณอยู่ในระดับไหน ความน่าจะเป็นคือ
อะไร ปิงก็คิดว่าตนพอจะคาดเดาได้อยู่เช่นกัน

(แต่ที่เห็นอาจไม่ใช่ และที่รู้ อาจไม่จริงก็ยังเป็นไปได้อีกเช่นกันนั่นแหละ จริง
ไหมท่าน ?)

“จริง ๆ พ่อ” อั้นระบายต่อ “คณิตศาสตร์อั้นก็ไม่พัฒนา ยิ่งภาษาอังกฤษอั้นก็
ยิ่งแย่ง ๆ ไปทุกวัน อั้นรู้ตัวเองดีพ่อ ถึงจะได้เกรดสี่ทุกภาคเรียน(อังกฤษ- คณิตฯ) แต่
จริง ๆ ก็ยังสู้พวกกรุงเทพฯ เขาไม่ได้หรอก ยิ่งห่างเขาอีกเยอะ เพราะต้องเอาเวลาส่วน
ใหญ่ไปทุ่มเทให้กับฟิสิกส์ เคมี ชีวะ ทั้งการเรียน ทั้งการบ้าน และทั้งที่เรียนพิเศษ จึง

“ไม่มีเวลามาทบทวนท่อมเท่าให้กับวิชาภาษาไทย อังกฤษ คณิตศาสตร์ และสังคมเลย แล้วจะให้ฉันไปแข่งขันสู้กับใครเขาได้อย่างไรล่ะ”

พูดไปน้ำตาก็ไหลจะไหลออกมาอีกด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ เสียงเริ่มชัด ๆ

“อันก็เอาสายวิทย์ไปสู้กับเขาเป็นไรล่ะลูก”

แม่ที่นั่งอยู่นานช่วยพูดเสริมขึ้นจากเบาะด้านหลัง

“ไม่เอา! อันบอกก็ครั้งแล้วว่าอันเกลียด ๆ ๆ”

แล้วอันก็ระเบิดอารมณ์ร่ำไห้คร่ำครวญออกมาอย่างอึดอัดเหลืออด ดูแล้วปิงก็เวทนาเห็นใจ และสงสารลูกที่ต้องเก็บกอดทน และต้องผจญอยู่กับสิ่งที่ตนไม่ชอบมาตังนานเน

“โอเคลูก โอเค พ่อเข้าใจซะ พ่อเข้าใจ”

ขณะขับรถ มือซ้ายที่พว้างของปิงก็เอื้อมเข้าไปโอบไหล่ปลอบใจลูก

บรรยากาศภายในรถแก๊งที่กำลังพาลูกเชียร์เที่ยวชมธรรมชาติตามชนบทกลับต้องมาเศร้าสลดในปัญหาของลูกอัน และก็เป็นอย่างนี้มาหลายครั้งแล้วด้วย

ปัญหาเดิม ๆ นี้ พุดกันไปแล้วก็ต้องวกกลับคืนมาอีกไม่รู้จบเป็นวัฏพันหลัก

เงียบงันกันไปสักครู่ กระทั่งความเศร้าโศกคลายจางลง ปิงก็เริ่มสนทนาหาวิธีแก้ไขร่วมกันต่อ ส่วนพีดีม(เทคนิคการแพทย์ ม.ช.) นั้นนั่งซึมเงียบสนิท

“เอายังไงได้ไหมลูก” ปิงพูดอย่างตั้งใจเพื่อหวังช่วยลูกให้สบายใจขึ้น

“วิชาสายวิทย์เราปล่อยไปเลย ไม่ต้องไปท่อมเทกกับมันอีก ประคองตัวพอให้ได้เกรดสามก็พอ แล้วเราหันมาท่อมสายศิลป์และวิทย์กายภาพให้เต็มที่เพื่อเตรียมเอ็นท์” (วิชาวิทย์กายภาพ ต้องหาอ่านเพิ่มพิเศษเอาเอง เพราะจัดให้เรียนเฉพาะสายศิลป์ปะ)

“ไม่ได้หรอกพ่อ” ลูกอันสวนมับเข้าทันทีเหมือนกัน

“อ้าว! ทำไมล่ะลูก?” เราเป็นเง็ง

“จีนได้เกรดสามอันอายุเขาดิว” อันนี้เป็นสำเนียงคนสุรินทร์ล้านเปอร์เซ็นต์

พูดเสร็จอันก็ร่ำไห้ พร้อมกับร่ำพึมพำพันต่อ

“เพื่อน ๆ เขามีแต่แข่งกันเรียน อันทำอย่างพ่อพูดไม่ได้หรอก”

น้ำตาก็ยิ่งรินไหลเหมือนทำนบแตก บรรยากาศยิ่งเลียดเพิ่มขึ้น

พี่ติ่มเพิ่งกลับมาจาก ม.เชียงใหม่ (ปิดเทอมต้น) ก็เงยบังนและเหม่อมองออกไป
นอกรถ ฝ่ายแม่ก็เครียดเขม็งมาตั้งนานแล้ว ให้เหตุผลเสริมอะไรออกมาลูกอื่นก็ไม่
ยอมรับแต่กลับขัดแย้งเพิ่มขึ้น

ส่วนปิงเองขับรถไปก็เครียดไปเช่นกัน ความรื่นรมย์ดงามจากธรรมชาติ
รอบตัวช่วยอะไรไม่ได้เลย

ปัญหาทุกอย่างตั้งแต่เริ่มเรียน “สายวิทย์” ชั้น ม.4 ที่เริ่มตั้งเค้า ก็เริ่มเขม็งเกลียว
ปีบรัดมากขึ้นเป็นเงาตามตัว กระทั่งก้าวย่างมาถึง ณ วัน เวลานี้(ม.6)ก็ทำเอาอึดอัดจนจะ
ระเบิดไปทุกฝ่าย

จะรุดเดินไปข้างหน้าที่ติดขัด จะถอยหลังตั้งหลักก็จะหักโค่น สงสารลูกที่สุด
สงสาร เข้าใจและเห็นใจอย่างที่สุด

‘ทุกปัญหามันต้องมีวิธีแก้ไขซิเน่า’ ปิงนึกปลอบใจตัวเอง

สักครู่ ปิงยังไม่ทันได้เอ่ยอะไรออกไป ภรรยาที่หันมากระซอกเสียงโพล่งเข้าไปใส่
ลูกอย่างเหลือรอด คงนึกหมั่นไส้เต็มกล้นด้วยนะแหละ

“อย่างโน้นก็ไม่ได้ อย่างนี้ก็ไม่ได้ ก็ตั้งใจเอามันซักอย่างเป็นไร จะทำให้มัน
ยุ่งยากอะไรนักหนา ของแค่นี้” คนไม่ค่อยพูด ก็มักเปลอพูดไม่ค่อยเพราะ

“ค่อย ๆ พูด ค่อย ๆ จา มันยังพอลาทางแก้ไขได้อยู่” ปิงให้สติ

“จริง ๆ นะ.....”

เมื่อยออกอาการฮึดฮัดหมั่นไส้ลูกสาว จึงต่อว่าเพิ่มไปอีกชุด ว่า.....

“สมัยเราไม่เห็นมันจะยุ่งยากมากมายขนาดนี้ เขาให้เรียน มีหน้าที่เรียนก็เรียนไป
เรียนได้แคไหนก็เอาแค่นั้น จะตีโพยตีพายอะไรกันนักหนา!”

‘ไอ้โฮ...มาแรงแฮะ’ ปิงคิด

เมื่อแม่มาแรงขนาดนี้ลูกอื่นคงได้สติ และความยำเกรงแม่มีเป็นทุนเดิมอยู่ด้วย
กระมัง จึงจะลดอาการสะอึกสะอื้นตีโพยตีพายลงไปได้บ้าง ปิงก็ได้แต่ปลอบให้
กำลังใจลูกว่า

“เอาขี้ใจได้มัยลูก อื่นก็เรียนประคอง ๆ ตัวไป ได้เกรดเท่าไรพ่อก็ไม่ว่าหอรอก
ที่เรียนพิเศษเคมี ฟิสิกส์ ก็เลิกซะ เสียเงินไปแล้วก็ช่างมันลูก อย่าให้ความเสียหายเงินมา
ทำให้เราไขว่เขวเรรวน เอาเวลาทั้งหมดมาทบทวนวิชาที่ลูกจะใช้สอบเอ็นท์โดยตรงก็

แล้วกันนะลูก มันถึงเวลาที่เรจะต้องคิดถึงตัดใจแล้วละ เกรดตกลงไปบ้าง G.P.A., P.R. คงไม่หล่นหรอก เอาอย่างนี้แล้วกันนะลูก” ปิงเป็นครูจึงรู้เรื่องนี้ดี

“ถ้าเกรดตก พ่อกับแม่อย่าว่าอันนะ”

“โอเคจ้ะลูก พ่อแม่เข้าใจหมดแล้วจะไปว่าอันทำไมละลูก ลูกทำให้สบาย ตัดใจให้ขาด เกรดตกแต่เอ็นท์ติด ดีกว่าเกรดฟุ้งแต่เอ็นท์พลาดนะลูก เมื่อเรารู้เส้นทางที่แน่ชัดก็ดึงไปทางนั้นเลยดีกว่า อย่าออกแวกห่างซ้ายพวงขวา เดี่ยวจะเสียทั้งสองทาง ยิ่งไม่คุ้ม ตกลงเอาอย่างนี้นะลูกนะ” ปิงก็พยายามปลอบใจและให้สติอัน

“ค่ะ”

ถึงตรงนี้อันคูจะค่อยคลายโศกไปได้มากแล้ว และคูสดชื่นขึ้นทำให้แม่และพี่ติ่ม พลอยสดชื่นแจ่มใสกันไปทุกคน หลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ ท่านเคยเทศน์ไว้ว่า

ปัญหาเขามีเพื่อเอาไว้แก้ ไม่ใช่เอาไว้กลุ้ม

คนโง่มักใช้อารมณ์แก้ปัญหา คนฉลาดจะใช้ปัญญาแก้ไข นี่นา.....

เพราะฉะนั้น

จะย่อท้อทำไมให้ร้องไห้

จะผิดหวังทำไมให้สิ้นหวัง

จะเบื่อหน่ายทำไมให้ไร้พลัง

จะฆ่าฝังทำไมให้ตัวตาย

จะกลัวโยกกลัวทำไมจนไม่กล้า

จงศรัทธามุ่งมั่นอย่าหวั่นไหว

แผ้วถางทางสร้างฝันอย่างมีไฟ

ด้วยหัวใจซึ้งและเข้มเต็มอัตรา

ก้าวอีกครั้งก้าวไปในภายหน้า

สู่หนทางทายท้าวอย่างกล้าหาญ

โลกกว้างไกลต้องกล้าก้าวอย่ารัวราน

ลิ้มเรื่องราวของวันวานที่ผ่านมา

**ปัญหาเขามีไว้ให้แก้ไข มิใช่มีไว้ให้แบก คนโง่มักเห็นปัญหาในทุก ๆ
ช่องทาง คนฉลาดมักเห็นช่องทางในทุก ๆ ปัญหา** แม้แต่คำของท่านยังสอนไว้ว่า
เจริญสติเอาไว้แก้ปัญห **เจริญปัญญาเอาไว้แก้ทุกข์**
เจริญอารมณ์จะเพิ่มปัญหา **เจริญวิชาจะเพิ่มทุกข์** (อวิชา- ความไม่รู้)
(ท่อนสองนี้กระผมผู้เขียนค้นเอาเองนะ)

ในทางจิตวิทยา เขาก็ว่าเกิดปัญหาทางด้าน **E.Q.** (Emotional Quotion) คือ**ความ
ฉลาดทางอารมณ์**ที่จะช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข
ผู้ที่มี **E.Q.** ดี (ความฉลาดทางอารมณ์) จะเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น และสามารถ
แก้ไขความขัดแย้งได้อย่างเหมาะสม (ดังรายละเอียดในภาคผนวกท้ายเล่ม)

ในเรื่อง **E.Q.**นี้ปิงเองก็กำลังพยายามพัฒนาลูก ๆ อยู่ รวมทั้งตนเองด้วย ใช้ทั้ง
หลักศาสนา วิทยาศาสตร์ และศิลปศาสตร์นั้นแหละ ได้ผลบ้าง ไม่ได้บ้าง ก็เป็นไปตาม
ธรรมดาโลก

ได้หมด ก็ไม่เกินไป ไม่ได้ผลเลย ก็จะเป็นการถล่มตนจนเกินไป
แต่ที่ได้แน่ ๆ เลยคือ ได้พยายามเรียนรู้และปฏิบัติ ลองอ่านต่อไปเรื่อย ๆ แล้ว
ท่านจะทราบความจริง

อ่านไม่จบอย่าเพิ่งวิจารณ์ ยังไม่ได้ดื่มสุรบาลก็อย่าเพิ่งเมาซะ

ครอบครัวของปิงก็เป็นแบบนี้แหละ ใครมีทุกข์คนหนึ่งก็จะดึงให้ทุกคนหมอง
หม่นทันทูทุกข์ตามไปด้วย พอมีใครได้รับโชคดีมีรางวัลก็ได้เฮกันทั้งครอบครัว อย่าง
ตอนที่พี่ติมเอ็นท์ติด ม.ช. (คณะเทคนิคการแพทย์)นั้นไง เฮกันอยู่ตั้งนาน ดีใจจนกินข้าว
ในบ้านกันไม่ลง ต้องพากันออกไปเลี้ยงฉลองในร้านแซ่บ ๆ ถ้าฝืนกินที่บ้านมันจะถูก
อกตายประมาณนั้นเลย ก็พิจารณาจากบทกลอนของคุณปิงเขาคูสิดครับ

ครอบครัวที่ฉันรัก

ครอบครัวที่ฉันรัก	อยู่พร้อมพรักอีกครั้งแล้ว
แม้ใครจะมอบแก้ว	ที่พร่าวแพรวกี่มีควร
ห่างไกลได้ใกล้ซิด	จิตสนิทกะนึ่งหวน

หนหลังที่คร่ำครวญ
 ความสุขที่เฝ้าฝัน
 หัวใจไว้แอบอิง
 มวลทุกข์เข้าโถมทับ
 ผิดหวังคลั่งฤติ
 ถึงวันทำนบแตก
 ทุกข์พฐไหลรินไกล
 นัยน์ตาอีกหกลู่
 กังวลในดวงมัลย์
 สามจิตคิดวิตก
 ด้วยรักปรีมหทัย
 คอยจับทีละนิด
 พลังรักทุกอณู
 หยาดน้ำก็เหือดหาย
 เคยล้ำกับลมแรง
 สายรุ้งพันฝั่งฟ้า
 เพราะมีแรงใจมั่น
 แม้เกินกว่ารุ้งสวย
 จิตคิดจะบรรเลง
 ภูเขาถาขวางหน้า
 บุกบั้นทะเลลงไป
 จักฝันให้ถึงฟ้า
 เพราะรักที่พร่างพราว
 ใ่อุ่นจากสามรัก
 สาดนวลราวฝันแพร
 สี่จิตที่พันผูก
 ยี่สิบปีผ่านมา
 ต้นนี้คือ “ต้นรัก”

ได้หวนมาหาความจริง
 ทุกคืนวันหาหยุดนิ่ง
 ได้ฟังพักสักนาที
 ใจคอบซบไม่หลีกหนี
 มีทำนบประคบไป
 สิ่งที่แบกรับทุกข์ไว้
 สุดที่ใจจะกักกัน
 คอยดูสิ่งพรั่งพฐนั้น
 จะช่วยทันได้นั้นใด
 คั่งอุทกถันฝั่งฝาย
 ซบทุกข์ไว้ไม่พรั่งพฐ
 ทุกข์ท่วมจิตคอยรับรู้
 อุ่มชูจิตอุทิศแรง
 ทำนบใจได้แข็งแกร่ง
 กล้าสู้แสงแข่งตะวัน
 จิตจะคว้าจะไฝฝืน
 ไกลเพียงนั้นถาห้วนเกรง
 หรือมากด้วยใครข่มเหง
 ด้วยเพลงรักจากสามใจ
 แสงแดดจ้าถาขวางได้
 สุดทางไกลไขว่คว้าดาว
 สุนภาเวหาหา
 สุกสกาวลั่นดวงแด
 คอยพิทักษ์ราวแสงแจ
 แผ่กระซิบรับกายา
 ร่วมกันปลูกหนึ่งต้นกล้า
 แผ่สาขา กิ่ง ก้าน ใบ
 ปลูกด้วยรักตั้งน้ำใส

รักครดลงรากไม้	ไม้เติบโตใหญ่ให้แผ่นดิน
แห่ละรักที่หล่อเลี้ยง	ฤาใช้เพียงจะหมดสิ้น
รักร้อยร่วมรศริน	คล้ายธารินทร์ที่ปรายโปรย
“ ต้นรัก “ ต้นใหญ่นี้	ฤาใช้มีวันแห้งโหย
“ ต้นรัก “ หรือราโรย	เพราะรักโอบยบไปถึงใจ

ประพันธ์โดย เทียนทิพย์ ชัยสิทธิ์

9 สิงหาคม 48 เวลา 23.37 น.

ณ พระตำหนักชวนชมมหาปราสาท จุฬาประเทศ

“อุปสรรค” คือความสำเร็จที่มาลงใจ ถ้าชนะอุปสรรคได้ความสำเร็จก็จะตามมา ผู้ที่ประสบชัยชนะในวันนี้ล้วนเคยเป็นผู้พ่ายแพ้มาแล้วทั้งสิ้น

จะฝ่าขุนเขาก็กต้องอาศัยกำลังและปัญญา

จะฝ่าอุปสรรคปัญหาที่กต้องอาศัยปัญญาและความกล้าหาญ

จากวันนั้นเป็นต้นมา อันดูปลอดโปร่ง โล่งใจสบายจิตมากขึ้น มีเวลาว่างอยู่บ้านมากขึ้นเพราะไม่ต้องไปตระรอน ๆ เรียนพิเศษวิชาเคมี - ฟิสิกส์เหมือนเก่า เอาเวลามาทุ่มเทให้กับวิชาภาษาไทย สังคม อังกฤษ คณิต และวิทยุกายฯ(อ่านเอง)ได้มากขึ้น ลองทำข้อสอบเอ็นท์เก่า ๆ 5 - 6 พ.ศ. ก็ได้คะแนนที่ค่อนข้างน่าพอใจ

ภาษาไทย – สังคม ได้คะแนนเกิน 60 % เกือบทุก พ.ศ.

อังกฤษ – คณิต ได้คะแนนเกิน 50 % เกือบทุก พ.ศ.

วิทยุกายฯ (อ่านเอง) ได้คะแนนเกิน 60 % เกือบทุก พ.ศ.

ถึงตรงนี้อันคงประจักษ์ได้ชัดเจนว่าโอกาสเอ็นท์(Entrance) ของตนเองมีความหวังซัวร์เพียงใด จึงรู้สึกอุ่นใจสบายจิตขึ้น ขณะเดียวกันเจ้าความเครียด (เพศฆมาตที่มองไม่เห็นตัว) ที่อัดแน่นสุ่มอกมานานเนาก็ค่อย ๆ เบาลางจางลง

**ชีวิตคุณาพาฬมคลิ่น
ไม่ราบรื่นแสนมากด้วยขวากหนาม
หากยื่นหยัดสู้อยู่ทุกครู่ยาม
ทะเลครามก็งามเรียบเปรียบชีวี**

“ทุกครั้งที่ความมุ่งมั่นของคุณเริ่มเดินทาง โขคจะอยู่เคียงข้างคุณเสมอ”

ปิงผู้พ่อก็ได้แต่แอบภูมิใจในความมุ่งมั่นหมั่นเพียรเต็มร้อยของคุณอันอย่าง
เจียบ ๆ และคอยให้กำลังใจลูกอยู่ตลอดเวลา เวลาลูกทรากร้ออ่านหนังสือถึงจะต้อง
อยู่เคียงข้าง ตั้งใจเข้าตัว ปิงก็สู้อยู่เพื่อเป็นเพื่อนลูกโดยตลอด

เรื่องที่ยาวแต่เล่นสนุกเกอร์ของโปรด ปิงก็คิดตัดใจจะไปสักกระยะตั้งแต่ลูก ๆ ขึ้น
ม.ปลายแล้ว ปิงถือว่าเรื่องการเรียนของลูกเป็นเรื่องสำคัญยิ่งของชีวิต จึงต้องคิด
วางแผนระยะยาวเพื่อลูกกันเลยทีเดียว เพราะ ‘อาจารย์ชิง’ สอนไว้แล้วว่า

อยากให้ลูกได้ดี ต้องลงทุนอย่างถูกวิธีเพื่อลูกด้วย

อันอ่านหนังสือไปได้สักครู พ่อและแม่ก็ต้องหาเรื่องช่วยให้ลูกผ่อนคลายและ
เกิดกำลังใจด้วยการ เสิร์ฟน้ำ ชงโอวัลติน น้ำจิง น้ำมะนาว ผลไม้ ขนม และบิบนวด
ขมับต้นคอ บำ ไหล่ ลำแขน เพื่อคลายเครียดให้ลูกอย่างสม่ำเสมอ

ลูกวัยรุ่นเขาก็แข็งแรงทนทรากตราไหว แต่สุดท้ายปิงผู้เป็นพ่อก็เป็น **ไมเกรน** สิ
ครับ คือปวดหัวซีกขวาข้างเดียว หมอสรุปถูกเป้า คือ พักผ่อนไม่เพียงพอติดต่อกันเป็น
ระยะเวลายาวนาน เรียกว่าเป็นอาการสะสมนะ ดินะที่มาเริ่มมีอาการเอาในช่วง
เดือนเศษ ๆ ก่อนลูกจะสอบเอ็นท์ จึงไม่เป็นปัญหากระทบถึงลูก

ทางแก้ก็ต้องกินยาประทังอาการและเพิ่มเวลานอนมากขึ้น แต่เรื่องนี้ปิงก็ปิด
ลูกเมียไว้ อันเองก็ห่วงใยบอกให้พ่อไปนอนก่อนบ่อยครั้ง

คือว่า จะนั่งรอเป็นเพื่อนลูกอยู่เฉย ๆ ก็ ‘หนหาย’ นะ จะดูโทรทัศน์หรือก็
รบกวนสมาธิลูก ปิงจึงคิดหวังเอาเรื่องประวัติส่วนตัวเก่า ๆ ที่ยังพอมีประโยชน์บ้างมา
เล่าให้ลูกศิษย์ฟังเพื่อเป็นประสบการณ์ให้กับนักเรียนนะเด้อ

ปิงก็แก้ไกล้จะเกษียณแล้วนี่นา ขอแกอย่างมีคุณค่า ชราอย่างมีคุณภาพกับเขาบ้าง เพราะมีครูแก่ ๆ บางท่านเจอแจ๊คพ็อดเข้าให้แล้ว ถูกลูกศิษย์ลูกหาที่เป็นครูในโรงเรียนเดียวกันนั้นแหละก่นประณามใส่หน้ามาแล้วเมื่อไม่นานมานี้ ว่า.....

“แก่กะโหลกกะลา”

ข้อหาประพฤตินั้นไม่ถูกทำนองคลองธรรมอย่างมาก ไม่เหมาะสมกับความเป็นครูอาวุโส (บางท่านก็เมาประจำบ้าง ดัดพนักบ้าง เข้าข้างคนชั่วบ้าง) ทำตัวถูกต้องเป็นมงคลต่อชีวิต ทำตัวผิดผิดชีวิตอัปมงคล เมื่อถูกลูกศิษย์ที่เป็นครูรุ่นลูกต่อว่าเขาก็เจ็บปวดกระดองใจไปสิครับ แค้นกันจนแทบไม่ต้องมาเผาผีกัน

เอาไว้วันหลังผู้เขียนจะไปขอข้อมูลจากคุณปิง แล้วจะเขียนเรื่องนี้ออกมาสู่สายตาสาธารณชนสักวัน

อย่างไรก็ตามการเรียนสายวิทย์ของอัน เจ้าตัวก็ได้ผ่อนลงไปที่ตกลงกันได้ไว้ เจ้าตัวยังคงขยันทุ่มเทเท่าที่โอกาสอำนวย

“ก็ไหนตกลงกันว่า ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ จะปล่อย ๆ ไปละลูก ?” ปิงก็อดท้วงไม่ได้

“ทิ้งไม่ได้หรอกพ่อ เดี่ยวเกรดตก อายขายจี๋หน้าเพื่อน ๆ”

“อ้าว แล้วมันจะไม่ไปขัดกับการเตรียมเอ็นท์ของลูกหรือ?”

“อันเตรียมตัวมามากแล้วพ่อ อันคิดว่าตอนนี้อันพอไหวนะพ่อ” อันพูดยิ้ม ๆ

“เออ ถ้าอย่างนั้นก็แล้วไป อ่ามาน้ำหูน้าตาไหลใส่พ่ออีกก็แล้วกัน”

ปิงก็สัพพอกหยอกล้อลูกตามปกติ

“สบายมากพ่อ” ลูกสาวยักคิ้วตอบยิ้ม ๆ จี๋เล่นอย่างเชื่อมั่นและอารมณ์ดี

ทำไมอันถึงต้องทิ้งสายวิทย์ แล้วหันไปพิสมัยสายศิลป์ ก็ลองอ่าน **‘บันทึกอัน**

แสนเศร้าของเจ้าอัน’ แต่หนหลังดูสิครับ

◆ **หมายเหตุ**

เป็นข้อมูลจากบันทึกในไดอารี่ของอัน

18 ส.ค. 44 (ม.5)

เหตุเกิดจากได้คะแนนฟิสิกส์น้อยทำให้ความรู้สึกเดิม ๆ กลับมาอีก เริ่มคิดไปว่า... ทำไมไม่ยอมเถียงพ่อตอนจะขึ้น ม.4 ว่าขอเรียนสายศิลป์-คำนวณได้มัย แล้วทำไมต้องไปทำตามพ่อด้วย แล้วคุณชิตอนนี่กลับมาต้องนั่งเบื่อ เซ็ง.....

จริง ๆ แล้วก็เซ็งทุกวันแหละ ยิ่งวันนี้ยิ่งแล้วใหญ่ เบื่อทุกอย่าง ทำไมต้องเรียนสายนี้ด้วย *เกลียดฟิสิกส์!*

พยายามอย่างมากเลยที่จะทำใจให้ชอบฟิสิกส์ แต่...ทำไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่หัวสมองโชว์ว่าจะไปไม่ได้ ขอย้ายสายดีมัย ทำไมไม่ชอบวิชาเคมี ก็เบื่อนี้อาวิชา แล้วทำไมชอบ ไทย – สังคม – อังกฤษ – ชีวะ รู้สึกน่าสนใจดี เรียนด้วยตัวเองได้ และมีความสนใจอยากอ่านต่ออยู่เสมอ อยากรู้

แต่เวลาหิบบคณิต, ฟิสิกส์, เคมี จะอ่าน เห็นชื่อก็ ‘อยากอ้วก’ แล้ว ทำไมถึงคิดผิดมาเรียนอย่างนี้ ไม่อยากอ่าน เซ็ง ยากก็ยาก เราไปทำอะไรที่สบายใจและคาดว่าน่าจะได้อะไรดี ไม่ดีกว่าหรือ ไม่ต้องเรียนพิเศษ มีเวลาว่างเยอะได้สนุกบ้าง ไม่ใช่เรียนเครียดมากจนไม่มีเวลาพัก เรียนแล้วเดี๋ยวก็ง่วง เดี่ยวก็ไม่เข้าใจ โอ๊ย...ถึงแม้หัวจะดี แต่เมื่อไม่ชอบไม่รักก็จะบังคับได้หรือ

ทำไมต้องบังคับ เบื่อโวย!

**
อันผู้เกลียดสายวิทย์*

22 ส.ค. 44

สิ่งที่เขียนวันนี้ ไม่ค่อยเข้ากับสมุดบันทึกชื่อ Happy Time เลย พักนี้มันทุกข์จริง ๆ เลย ไปโรงเรียนแล้วรู้สึกไม่อยากเรียนฟิสิกส์เลย เบื่อจริง ๆ เกลียดทุกอย่างทั้งอาจารย์และเนื้อหาวิชา เบื่อ เบื่อที่สุด อยากเปลี่ยนสายจัง พ่อคงไม่ให้ พ่อแกลงคิดว่าเราชอบ(ตัวแกลงชอบ) แกลงคิดว่าเราเหลวไหล

พ่อแกน่าจะรู้ว่าความอึดอัดเวลาเรียนมันมีมากมายอย่างไร เวลาต้องเรียนวิชาที่ตัวเองไม่ชอบ เพราะก็เคยผ่านช่วงนี้มาแล้ว ทำไมไม่เข้าใจกันบ้างเลย

โอ๊ย...อยากลาออกจากโรงเรียนเหลือเกิน เกลียดการเรียนแบบนี้ เมื่อไรจะ

พื่น ๆ มันไป พ่อแสบอกว่าทน ๆ เอาหน่อย ทนจนอยากจะร้องไห้หลายครั้ง แต่วัน
หาความสุขจริง ๆ ได้ยากมากเลย **เพราะไอ้ตัวฟิลิกส์**

ถ้าไม่เรียนสายวิทย์ แน่นอนเราริจะยากจน คนอย่างเราเนี่ยนะ เชื่อเขาเลย ถ้า
หากว่าเราอยากเรียนคณะทางภูมิศาสตร์ แต่กลับต้องเสียเวลาเรียนสายวิทย์รู้สึกว่ามี
ค้อยคุ้มกันเลย

เครียดวันเว้นวันเลย สุขภาพจิตเสียไป 80 % !

เราไม่ได้พิการหรือเป็นง่อย

ครอบครัวต่างก็คอยให้ความหวัง

เรื่องเล็ก ๆ กระทบใจใฝ่ใจฟัง

ควรต้องตั้งหน้าก้าวไปไม่ประวิง

(ยังไม่รู้ว่ากลอนบทนี้ อันแต่งเองหรือคัดลอกเขามา)

ขวัญกระเจิง

“เมื่อผิดหวังเสียน้ำตา จึ้งรู้คุณค่าคำสอนแม่”

อีกหลายวันต่อมาอันกลับจากโรงเรียน พบพ่อกำลังอยู่ในชุดเตรียมจะไปวิ่ง ออกกำลังกาย ก็สวัสดีและส่งยิ้มมาแต่ไกล

“พ่อ ๆ วันนี้ไควต้า ม.ช. มาแล้ว ตอนคำพ่อว่างมั๊ย ?”

“ว่างสิลูก ว่างเต็มร้อยเลยจ๊ะ” ปิงตอบยิ้ม ๆ ให้กำลังใจลูก

“พ่อรีบไปออกกำลังกายไป แล้วรีบกลับมาดูรายละเอียดด้วยกัน”

“โอเคลูก”

และอีกไม่กี่วันสิทธิ์ไควต้า ม.ช.(ม.ขอนแก่น) และ ม.ธ.(ม.ธรรมศาสตร์)แบบรับ ตรงก็ทยอยตามกันมา สิ่งที่ปิงเคยดำเนินการ(ร่วมคิดร่วมปรึกษา)ไปเมื่อปีที่แล้วกับพี ดิม ซึ่งอันก็ได้ร่วมปรึกษารับรู้ดูกับตามาตลอด ทุกอย่างจึงไม่เป็นปัญหาแต่ประการใด

เรื่องการกรอกข้อมูล การเตรียมเอกสาร การสมัคร การส่งเรื่อง การชำระเงิน น้องอันทำได้ถูกต้องเรียบร้อยดีทุกขั้นตอน คุสะดวกโยธินไปหมด ปิงเพียงแค่ช่วย ตรวจสอบรายละเอียดเพื่อกันพลาดและเป็นกำลังใจให้เท่านั้น

หนึ่งเดือนก่อนจะสอบเอ็นทรานซ์(Entrance) ปิงก็เริ่มคุมเข้มในรายละเอียด เกี่ยวกับลูกอัน เริ่มตั้งแต่เรื่องอาหารการกิน การอ่านหนังสือ การออกกำลังกาย การดู โทรทัศน์และการพักผ่อนหลับนอน (ดู ๆ ไปก็คล้ายกับการเข้าค่ายของนักกีฬาอะ)

ส่วนเรื่องการคบเพื่อน การเที่ยวเตร่ การใช้จ่าย อันไม่เคยสร้างปัญหา ให้หนักใจพ่อแม่แต่ประการใด แต่ปัญหาที่ไม่น่าจะเกิดกลับเป็นไปอีกเรื่อง

ลองติดตามดูเอาเถิดอะ

เรื่องที่มีปัญหาที่ว่าก็คือเรื่องการ “ออกกำลังกาย”

เนื่องจากลูกอ้วนกำลังเป็นสาวเต็มตัว จะให้ไปวิ่งออกกำลังกายตามลำพังคนเดียวก็ไม่เหมาะ ปิงก็จึงจำเป็นต้องออกไปวิ่งเป็นเพื่อนด้วย

ปิงเคยไปวิ่งที่บริเวณในโรงเรียนเมืองสุรินทร์(เพราะอยู่ใกล้บ้าน สะดวก)ในช่วงเวลาเย็น ๆ ก็กลับไม่สะดวกขึ้นมาทันที เพราะมีนักเรียนหนุ่ม ๆ มาเล่นกีฬา(เตะบอล) กันเยอะแยะ ก็ลูกศิษย์ของปิงเกือบทั้งนั้นแหละ เด็กมันไม่กล้าแซวหรืออก แต่อั้นก็อายและไม่สะดวกใจที่จะวิ่งที่นี่

ปิงก็ต้องเปลี่ยนพาไปวิ่งบริเวณที่ไม่มีผู้คน หรือมีก็ให้น้อย ๆ เข้าไว้ จึงเลือกไปวิ่งที่ถนนริมคลองชลประทานตรงสะพานดำฝั่งทิศเหนือของทางรถไฟ ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของตัวสถานีรถไฟ เพราะตรงนี้เงียบสงัดดีมาก ปิงเคยพาอ้วนมาวิ่งออกกำลังกายบ่อยครั้งแล้ว

ปัญหาที่พบก็คือ สถานที่ตรงนั้นมัน ‘เปลี่ยว’ มากจริง ๆ แทบไม่มีผู้คนเอาเลย อ้วนคงไม่ได้คิดอะไร เพราะไปกับพ่อแล้วคงคิดว่าปลอดภัย แต่พ่อปิงติดกลับห่วงกังวลจนไม่กล้าบอก

ปกติก่อนออกกำลังกายก็ต้องอุ่นเครื่อง(warm up)ให้ได้มาก่อน แต่ลูกอ้วน(อ้วน)เบื่อการ warm up แม้จะเรียนรู้คุณประโยชน์มาแล้วจากวิชาพลศึกษาก็ตาม ก็เลย warm up เพียงเล็กน้อยแล้วก็ออกวิ่ง

ส่วนปิงที่เริ่มมีอายุแล้ว warm up น้อยเกินไปเดี๋ยวก็จะเกิดปวดเมื่อยกล้ามเนื้อเส้นเอ็น กระดูก ก็จึงต้อง warm up นานหน่อย(ตามปกติ)

ส่วนถนนมันเป็นเส้นโค้งและมีแนวไม้ข้างทางขึ้นสูงเป็นม่านบังด้วย เมื่อลูกอ้วนออกวิ่งไปไกลเลยโค้งถนนมันก็กลับสายตาเลยสิ ปิงก็เกิดอาการเป็นห่วงกังวลขึ้นมาทันที(เพราะมันเปลี่ยวมาก) จึงตัดสินใจออกวิ่งตามค่อนข้างเร็วทันที คิดในใจเอาเองว่าถ้าเกิดเหตุร้ายเป็นอะไรไปแล้วมันไม่คุ้ม

ปิงสายตาสั้นต้องใส่แว่นเป็นปกติอยู่แล้ว แต่เมื่อจะวิ่งก็ต้องถอดแว่นออก ไม่งั้นมันจะเขย่าจนปวดลูกกะตา ครั้นจะถอดแว่นออกก็มองระยะไกลไม่ชัด พอหยิบแว่นมาใส่ก็วิ่งไม่ได้อีก จึงต้องวิ่ง ๆ หยุด ๆ อย่างนี้ไปตลอดเส้นทาง เกะกะยุ่งยากเอาการ

เมื่อวิ่งตามทันลูก(เพราะลูกเหนื่อยหยุดวิ่ง) ปิงก็ต้องวิ่งเตลิดเลยไปตามระยะที่ เคยวิ่งให้มันเหนื่อยได้ที่ ขณะเดียวกันลูกอันไหนเหนื่อยก็เริ่มวิ่งย้อนกลับทางเดิม สิ่ง สำคัญก็คือ ตอนน้ำมันเย็นสลัวจวนเกือบจะมีค้ำแล้วด้วย

พอปิงวิ่งไปถึงเป้าหมายเหนื่อยได้ที่ หันมองกลับมาอีกที ลูกอันไหนหาลับโค้งไป ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แล้วตรงจุดที่ลูกกำลังวิ่งไปนั้นก็พอมีหนูม้วนอยู่สองคนจอด รดเสวนากันอยู่พอดีเสียด้วย และเมื่อครู่ก็มีรถจักรยานยนต์วัยรุ่นอีกสองคันสองคนขี่ สวนตามไปสมทบอีกต่างหาก

‘ตายละหว่า!.....’ ปิงนึกกังวลขึ้นมาทันที

ลูกไม่ระแวง แต่ปิงก็ต้องระวัง ป้องกันดีกว่าแก้ หากมันแยก็แก้ไม่ทัน ท่าน ผู้อ่านว่าจริงไหมครับ ? (หรือปิงจะเวอร์ไปคนเดียวของเขาก็ไม่ทราบ?)

ขณะที่ปิงเพิ่งกำลังวิ่งมาเหนื่อยๆ แท้ๆ เมื่อถูกคิดได้ดังนี้ ก็กระต่ายตื่นตูม ต้อง รีบวิ่งกลับไปทางที่ลูกวิ่งโดยไม่ได้พักเลย จะวิ่งกลับแบบธรรมดาจะช้าไม่ทันใจ เพราะหากเกิดเหตุอะไรก็จะหมดสิทธิ์แก้ไขแน่นอน ก็จึงต้องเพิ่มความเร็วให้ทันกับใจ (ที่คิดตระหนก)

แต่ทว่ากำลังกายของปิงมันก็ป้อแป้จวนจะหมดก็อกพอดีอีกต่างหาก เมื่อต้องมา ฝืนวิ่งมาก ๆ เข้าก็เลยเป็นการวิ่งคล้ายสโลโมชัน ถ้าเป็นภาพยนตร์ก็คงจะดูสวยดี แต่นี่ ชีวิตจริงชะด้วย

วิ่งไปได้สักครู่ปิงก็ต้องหยุดกึก เอาแว่นออกมาสวมเพื่อมองหาลูก และเมื่อมอง ไม่เห็นใจก็เริ่มเดินไม่เป็นสำ ไหนจะเดินจากพิษเหนื่อยเกินเหตุ ไหนจะเดินจากความ ระแวงต่อปัญหาที่คิดมาหลอนตัวเองอีก เลยเหนื่อยแทบขาดใจไปเลยเชียวละ

จึงถอดแว่นออกรีบแจ้งใจวิ่งต่อทันที **ลูกต้องมาก่อน!**

‘จะเกิดอะไรก็ช่างหัวมารดา มัน’

สักครู่ก็วิ่งมาจนพ้นโค้งที่เป็นม่านบังตา หยิบแว่นขึ้นมาสวม ก็สวมไม่ได้เพราะ กำลังวิ่งมันเขย่านะ สวมได้ก็มองไม่รู้เรื่องหรอก แต่เพราะร้อนใจ จึงฝืนลองทำดู

เมื่อไม่ได้จริง ๆ ปิงก็ต้องหยุดวิ่ง และสวมแว่นแล้วเพ่งมอง หา.....

แต่ก็มองไม่เห็นแม้แต่เงาของลูกอัน!

เพ่งมองอย่างละเอียดในความมืดสลัว ระยะห่างประมาณ 1,200.-เมตร ก็ยังไม่ พบลูกสาว ลูกสวมเสื้อสีส้มแปด มองชัดออก มีค้ำนี้ทำไมจะมองไม่เห็นวะ !?!?

มองกลับย้อนไปด้านหลังก็ว่างเปล่า มองไปด้านหน้าค้นหาอีกครั้งก็ยังไม่พบ
‘ตายละหว่า.....’ เรารำพึงในใจ

จึงตัดใจออกวิ่งสุดฝีเท้าสุดกำลังอีกครั้งทั้ง ๆ ที่ก็หมดแรงไปตั้งนานแล้ว รู้สึก
ปวดระบมโคนขา และน่องขึ้นมาทันที แต่ไม่มีเวลาจะมาสำอวยอีกแล้ว

ยิ่งวิ่งไปก็ยิ่งหวั่นไหวและว้าวุ่นใจอย่างหนัก ปานนี้ควรจะมองเห็นลูกได้แล้ว
แล้วลูกเราไปอยู่ที่ไหนวะ เทวดาฟ้าดิน เจ้าที่เจ้าทาง โปรดช่วยคุ้มครองลูกพ่อด้วยเถิด
เหลือระยะทางเพียง 700 เมตร ก็ต้องหยุดวิ่งและสวมแว่นส่องหาอีก
อนิจจา...ไม่เจอ!

ปิงเฟ่งมองหาพวกกลุ่มวัยรุ่นที่ได้เจอเมื่อครู่ก็ไม่พบเช่นกัน มองหารถมอไซค์
ของพวกมันที่ได้จอดอยู่ข้างทางเมื่อสักครู่ก็ไม่เห็น เส้นทางจะชี้ไปต่อก็ไม่น่าจะมี
เพราะเป็นทางตัน นอกจากจะยกข้ามทางรถไฟ ซึ่งก็ไม่มีใครเขาทำกันหรอก ไม่คุ้ม
เหนื่อย ส่วนใหญ่มักชี้ย้อนกลับทางเดิม

ปิงก็ยิ่งใจเต้นไม่เป็นลำดับเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว สิ่งที่ระแวงดูเหมือนจะเข้าเค้า
เป็นจริง ช่วงนี้ปิงจึงไม่ยอมถอดแว่น แต่ใช้สองมือกดแว่นให้กระชับกับใบหน้าเอาไว้
จะได้ไม่เขย่ามากและมองได้ชัดพอควรขณะวิ่ง แต่ก็วิ่งไม่ได้เร็วเพราะไม่มีมือและแขน
แกว่งช่วย ส่วนสายตาก็สัดสายไปทั่ว ๆ ตามที่ความระแวงจะพุ่งแทงไป

กระทั่งเหลือระยะทางอีกเกือบ 100.-เมตร(จะสิ้นสุดถนนต้องเดินข้ามคลองขึ้น
ทางรถไฟ) ปิงก็ยังคงไม่พบลูก ใจของปิงเริ่มวิ่งไปอยู่ตรงตาตุ่ม

นึกเสียใจที่ประมาทเกินไปตั้งแต่ทีแรก ถ้าวิ่งไปพร้อมกับลูกเป็นเพื่อนลูกเสีย
ตั้งแต่เริ่มต้น ปัญหาคงไม่เกิด คิดได้ก็สายเสียแล้ว จึงตัดสินใจเอามือป้องปากร้อง
ตะโกนเรียกลูกทันที

“อั้น !”

“จ้าพ่อ”

เสียงลูกยังเป็นปกติอยู่ไม่ห่างจากเรานัก ปิงใจชื้นขึ้นมาเป็นกอง

“อยู่ตรงไหนลูก ?”

ปิงพยายามสอดสายไปตามที่มาจากเสียงลูก

“อยู่ตรงนี้พ่อ”

อั้นกำลังเดินออกมาจากป่าละเมาะข้างทาง

“ลงไปทำอะไรล่ะลูก ?”

ปิงทำทำให้เป็นเหมือนปกติ พยายามเก็บความรู้สึกทั้งหมดซ่อนเอาไว้

“ไปเดินดูอะไรเล่น ๆ ตรงสวนนี่นะพ่อ”

อั้นพุดพร้อมกับชี้มือไปทางสวนร้าง

‘ไอ้โฮ.....เรารู้สึกว่าทำตามหมั่นด้วยความเป็นห่วงแทบตาย มันกลับมาเดินชม
นกชมไม้เอื้อระเหยเฉยๆเลย จะเล่าถึงความวิตกกังวลเมื่อสักครู่ให้ลูกฟัง เดียวมันก็จะ
หัวเราะเยาะพ่อให้เสียความรู้สึกเราเพิ่มขึ้นไปซะอีก ยิ่งแต่ลูกเคยพูดใส่พ่อไว้แล้ว’

“พ่อ อั้นโตแล้วนะพ่อ”

ปิงก็เลยได้แต่เก็บความรู้สึกทั้งหมดทิ้งมวลาใส่ในลิ้นชักใจไว้อย่างมิดชิด

เพราะความเหนื่อยจัด(จากความตื่นตูม หรือระแวงเกินไปที่ไม่ทราบ) กลับ
มาถึงบ้านปิงแทบล้มทั้งยืน กินข้าวไม่ลง นอนระทระทวยระบรมไปทั้งตัวโดยเฉพาะที่
ขา รุงขึ้นก็ยังคงปวดระบรมเอาการอยู่

ในการวิ่งวันต่อๆไป ปิงก็เลยต้องประยุกต์โดยพยายาม warm ให้น้อยลง และวิ่ง
ตามลูกวนไปมาอย่าให้ห่างมาก พอเห็นกันชัดเจน ประสิทธิภาพในการออกกำลังกายจึง
ต้องลดลงไปบ้าง แต่ได้ความปลอดภัยและความสบายใจมาทดแทน และยังได้พูดคุย
หยอกล้อเล่นกับลูก ช่วยเพิ่มบรรยากาศดี ๆ ได้อีกต่างหาก

ทุกกิจกรรมก็ย่อมต้องมีปัญหาบ้าง เมื่อมีปัญหาก็ต้องใช้ปัญญาหาทางแก้ไข
ปรับปรุงกันไปเป็นธรรมดา ดึกๆไปตีโพยตีพายตำหนิกล่าวโทษให้ต้องโกรธเคืองกัน
กระทั่งกิจกรรมอันมีคุณค่าก็ต้องล้มเหลวยกเลิกไป ได้ประโยชน์อะไร จริงไหมท่าน ?

คนโง่ใช้อารมณ์แก้ปัญหา คนฉลาดใช้ปัญญาแก้ไข นี่นา.....

หลวงพ่อ ‘ปัญญานันทภิกขุ’ ท่านยังเคยเทศน์ไว้เมื่อหลายปีก่อน

มีบางวัน อั้นก็อาจมีอาการไม่ค่อยพร้อมดูระโหยโรยแรงเพราะอ่านหนังสือดี
ไปบ้าง ปัญหาจากประจำเดือนบ้าง ปวดหัวบ้าง ปวดตาเพราะแว่นเริ่มไม่เหมาะสม
บ้าง ปิงผู้เป็นพ่อก็ต้องมาคอยช่วยเหลือแก้ไขไม่รู้จบ

เออ....มีลูกมันก็ลำบากเป็นภาระอย่างนี้เอง สมัยเด็ก ปิงเคยได้ยินแต่แม่รัก
ชอบรำพึงรำพันเรื่องอย่างนี้ ปิงก็โพล่ไปคิดอกุศลกับแม่ว่า

‘แม่เวอร์ ชอบเรียกร้องความรักความสนใจจากลูกจนเกินไป มุ่งหวังแต่จะให้ลูก ๆ สำนึกในบุญคุณและกตัญญูทเวทีเป็นสำคัญซะมากกว่า’

หรืออาจจะเพราะที่ผ่าน ๆ มาปึงเอาใจใส่ต่อท่านน้อยเกินไปก็เป็นได้ แต่ในวันนั้นปึงยังไม่ทันได้คิด แม่เคยเอ่ยบอกว่า

“กว่าจะเลี้ยงลูกมาได้จนเติบโตใหญ่โตมันแสนยากลำบากนะ ไอ่นาย”

บ่อย ๆ ครั้งเข้าปึงงเลยเพลอเกิดหมั่นไส้ สวานกลับให้ว่า

“เลี้ยงลูกให้เติบโตใหญ่จะไปยากอะไรแม่ แค่เอาข้าวชดปาก ๆ มันเข้าไป ก็เติบโตใหญ่เองแหละ แต่เลี้ยงให้ไม่โตใหญ่โตนี้สิยากกว่าตั้งเยอะ”

คำพูดจาที่ฉลาดแบบโง่ ๆ ไม่เข้าเรื่อง ทำเอาแม่ถึงกับเคืองซ้ำใจผิดหวังอย่างสุด ๆ จุกเข้าไปถึงกระดองใจเลยมั้ง เพราะปึงเห็นแม่ถึงกับตาเบิกค้าง นิ่งอึ้งและเงิบงันไปเลย คงไม่คาดคิดว่าลูกจะกล้าพูดเช่นนี้กับแม่ได้กระมัง ช่วงนี้อายุปึงก็ราวสี่สิบปีแล้วด้วย

สักครู่แม่ก็น้ำตาคลอเป่าเสร์ซ่าซึม เงียบขรึมและมินชากับปึงไปหลายวัน ทันทึที่พูดจบปึงเองก็ได้สติทันทีเช่นกันว่า ไข่ว้าจอรุนแรงกับแม่จนเกินไปจนไม่น่าจะให้ภัยได้เลย จะก้มกราบขอโทษแม่ปึงก็ดันผ่าคิดไม่ทัน กรรมเวร!

‘ไอ้เรื่องดี ๆ คิดไม่ค่อยจะได้ ไอ้เรื่องจัญไร ๆ นะเร็วนัก’ ปึงนึกตำหนิตนเอง ‘เรื่องชั่ว ๆ ฉลาดจัง ที่เรื่องสร้างสรรค์สุนัขไม่รับประทานเลย ไอ้เวร!’

1 กันยายน 2545

วันนี้เมื่อต้องมาลำบากเพราะลูกจึงผูกความคิดไปถึงแม่ เหมือนข้อความในเพลง ลูกทุ่งที่เขาร้องไว้เปียบเลย....ที่ว่า

“เมื่อได้ผิดหวังเสียน้ำตา จึงรู้คุณค่าคำสอนแม่”

โ้บาปกรรมตามย้าไม่รู้จบ

ยังคอยพบคอยย้าด้วยกรรมเก่า

เรื่องอดีตผิดพลั้งเมื่อครั้งเยาว์

ยังตามเฝ้าหลอกหลอนเหมือนก่อนเคย

อยากก้มกราบขอโทษที่ไม่ทัน
 ค่ายแม่นั้นลับลานิจจาเอ๋ย
 ถ้าตบปากตัดลิ้นสิ้นกรรมเลย
 จะไม่เฉยถึงเสถียรนิคเดียว

เมื่อวันนั้นแม่ปวศร้าวแสนเศร้าจิต
 วันนี้ลูกรับพิษจิตห่อเหี่ยว
 เมื่อวันนั้นแม่เศร้าร้าวแคเดียว
 วันนี้ลูกก็เปลวเสียวเสียดแทงใจ

ไอ้สวรรค์ชั้นฟ้าทั่วหล้าโลก
 จงรับรู้เศร้าโศกอสงไขย
 จากลูกที่แสนทรมานเกินกว่าใคร
 จะลงทัณฑ์สถานใดก็ยินดี

เพียงขอวอนเทวาเมตตาด้วย
 ได้โปรดช่วยฝากคำลำนานี้
 ถึงแม่ผู้แสนประเสริฐเลิศปฐพี
 ลูกน้อยนี้ตำนิกราบอภัย (ลูกน้อยคือลูกคนสุดท้อง)



28 พฤศจิกายน 2545

วันนี้เป็นวันประกาศผลสอบสิทธิ์ โควต้าของ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ พีติม(จ่อย) กำลังศึกษาอยู่ที่ ม.ช.ปีที่ 1 ก็อุตสาห์ไปช่วยลุ้นตั้งแต่เช้าและหวังจะส่งข่าวดี ๆ นี้ให้พ่อแม่และน้องอันทรายเป็นคนแรกก่อนใครอื่น

แต่วันนี้ปิงก็เผชิญผลสอบปิดโทรศัพท์มือถือไว้ตั้งแต่ออกจากบ้าน ลูกติมเองก็อุตสาห์เวียนเฝ้าโทรฯอยู่เป็นนาน กระทั่งบ่ายปิงเกิดฉุนเฉียวถึงเรื่องนี้ขึ้นได้ จึงรีบโทรฯไปหาลูกติมทันที ลูกติมจึงตอบกลับมาน่าสนใจ ๆ เช้ง ๆ เพราะอุตสาห์ตั้งใจจะทำความดีให้พ่อเซอร์ไพรส์ (surprise-ประหลาดใจ) สักหน่อยก็ออกจะกร่อยไปเสียแล้ว

“ติม ผลสอบของน้องประกาศหรือยังลูก ?”

“พ่อยังไม่รู้จริงๆ นะ?”

เสียงที่มาตามสายบอกให้รู้ถึงอารมณ์ของติมได้ชัดเจน

“ก็ยังไม่สิ ถ้ารู้จะถามมาทำไม” เราตอบอย่างกระตือรือร้น

“ประกาศแล้วพ่อ สอบได้จะพ่อ” น้ำเสียงดูสดชื่นขึ้น “อุตสาห์โทรฯมาจะบอกตั้งแต่เช้าแล้ว พ่อปิดมือถือไว้ทำไม?”

“เออ พ่อผลสอบเปิดไว้วะ” เพราะเพิ่งมีเป็นเครื่องแรก ยังใช้ไม่คล่องเลย

“อุตสาห์จะทำความดีทั้งทีก็ไม่เกิดประโยชน์เลย.....”

น้ำเสียงลูกติมบ่งบอกถึงการน้อยใจ

“ถึงตอนนี้ยังไม่สายไปที่ไหน พ่อก็เพิ่งรู้จากติมเดี๋ยวนี้เอง” ปิงปลอบลูก

“พ่อดีใจมากเลยนะนี่” ปิงบอกตามความรู้สึกที่เป็นจริง ใจยังระทึกตึกตัก

“ติมก็ดีใจเหมือนกันพ่อ ไอ้อ้วน(อัน)รู้แล้วหรือยังจะ?”

“ไม่รู้สิ มันกำลังเชียร์กีฬาที่อยู่พอดี เดี่ยวพ่อจะโทรฯไปบอกมันเดี๋ยวนี้แหละ”
จากนั้นปิงก็โทรฯเข้ามือถือของแพ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของอั้น(เพราะอั้นยังไม่มี
โทรศัพท์มือถือ ยุคนั้นเครื่องยังแพง เกินฐานะและความจำเป็น)

“อั้น รู้ข่าว ม.ช. หรือยังลูก?”

เสียงการเชียร์ของกีฬาที่ยังดังก้องกระทึ่มเข้ามือถือตลอดเวลา

“รู้แล้วจ๊ะพ่อ”

“อ้าว !” ปิงรู้สึกผิดหวังนิด ๆ เช่นกันที่ทำเซอร์ไพรส์ไม่สำเร็จ

“ไปรู้จากไหนล่ะลูก ?”

“เพื่อน ๆ เขาพากันไปเปิดเน็ตดู แล้วมาบอกอั้นจ๊ะพ่อ”

“เออ ๆ พ่อยินดีด้วยนะจ๊ะ”

ทุกทิศที่มีทาง	ย่อมมีหวังอยู่เรื่องไร
ทุกหนที่มุ่งไป	ต้องมีใจและไฝฝั้น
ทุกครั้งที่ตื่นนอน	ต้องอดทนและฝ่าฟัน
หวังย่อมจะมีวัน	ที่ความฝันจะเป็นจริง

ตกเย็น พ่อลูกกลับถึงบ้าน ปิงก็ถามถึงรายละเอียดทันที

“ขั้นตอนต่อไป จะต้องทำอะไรบ้างล่ะลูก?”

“สอบสัมภาษณ์วันที่ 7 ธันวา จ๊ะพ่อ” อั้นก็ยิ้มแ้มด้วยความยินดีเช่นกัน

“ก็ไม่กี่วันแล้วสินี แล้วจะเดินทางไปยังไงดีล่ะ?”

“อั้นนัดกับเพื่อน ๆ อีก สองสามคนไว้แล้วพ่อ จะเดินทางไปกันเอง ให้พีติคมา
คอยรอรับอยู่ที่ขนส่งเชียงใหม่”

“โอ๊ะ ไม่ได้หรอกลูก พีติคเป็นผู้หญิงจะให้ไปแยบเร่รอรับที่ บ.ข.ส.อย่างนั้นคน
เดียวไม่เหมาะหรอกลูก มันไม่ค่อยปลอดภัย”

“แล้วพ่อจะให้ทำยังไง?”

“เดี๋ยวพ่อ โทรฯให้พีนิคเอารถเก๋งมารับดีกว่า”

พีนิคก็คือหลานชายปิง เป็นลูกของพี่ชาย(เฮียงา) เรียนจบเกสซ ม.ช. เช่นกัน
ช่วงนี้มีพื้นที่ทำงานอยู่ที่เชียงใหม่พอดี

5 ธันวาคม 2545

15.30 น. อันก็ออกเดินทางด้วยรถทัวร์ปรับอากาศพร้อมเพื่อน ๆ อีกสามคนเพื่อไปสอบสัมภาษณ์ ค่าโดยสารคนละ 500.-

08.30 น. รถถึงเชียงใหม่ พี่นิกก็มาหอบพาอันและเพื่อน ๆ ไปส่ง และพี่ติ่มก็รับเรื่องดูแลต่อ แต่ช่วงเช้าพี่ติ่มติดเรียน อันก็เลยถือโอกาสเป็นไกด์พาเพื่อน ๆ ท่องเที่ยวขึ้นไปถึงคอยสุเทพแน่ะ เหตุที่รู้เส้นทางก็เพราะปิงเพิ่งพาไปเที่ยวเชียงใหม่เมื่อปิดเทอมต้น(กลางตุลา 45)นี่นี่เอง (ไปส่งพี่ติ่มถึงทีม.ช.นะ)

เมื่อลูกอันกลับมาถึงบ้าน ปิงก็ถามลูกว่า

“คณะบัญชีมีคนไปสอบสัมภาษณ์เยอะมั๊ยลูก?”

เพราะความเป็นห่วงที่จะรับจริงเอาเพียงแค่ 17 คน แต่ทาง ม.ช. กลับขึ้นบัญชีไว้ตั้ง 60 คนโน้น

“ก็เยอะเหมือนกันพ่อ 39 คน” แสดงว่าสละสิทธิ์ไปแล้ว 21 คน

“ไอ้โฮ ตัดออกมากกว่าครึ่งชะอีก” ปิงรู้สึกวังเวงแทน

“เป็นไง การสอบสัมภาษณ์ยากมั๊ยลูก?”

“ไม่ยากเลยพ่อ คุณกันไปก็หัวเราะกันไป เฮฮาปาดิงโกะ คนอื่น ๆ เขาใช้เวลาแค่ 7-8 นาที ไม่เกิน 10 นาที แต่ของอันตั้งเกือบครึ่งชั่วโมงนะพ่อ เขาก็พูดคุยซักถามในเรื่องทั่ว ๆ ไป ไม่เน้นด้านวิชาการ แล้วก็ถามเรื่องข่าวการเมืองที่ออกทางทีวี-หนังสือพิมพ์แหละพ่อ”

“ตอบได้ไหมล่ะ?” ปิงก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“ได้อยู่หรือพ่อ กรรมการพูดคุยเป็นกันเองดีมาก ตอนอันลูกจะเดินออกมาพวกอาจารย์ที่สอบสัมภาษณ์ทั้งสี่คนยังพากันปรบมือหัวเราะคิกคักเลยพ่อ เพื่อน ๆ ที่รอเขาก็ยังสงสัยเลยว่าทำไมอันอยู่นานจัง”

“สรุปแล้ว โอกาสเป็นอย่างไรลูก?”

“อันว่า ห่าสิบ ๆ นะพ่อ”

“ประกาศผลวันไหนลูก?”

“วันที่ 12 ธันวาคมนี้แหละพ่อ”



“พฤติกรรมผิด ๆ เหมือนจิตเจ็บป่วย ใครก็ช่วยได้ยาก”

12 ธันวาคม 2545

เป็นวันประกาศผลสอบสัมภาษณ์ ม.ช. พีติเมก็รีบโทรฯมาบอกแต่เช้า ก่อนที่ปิงจะออกไปทำงาน

“พ่อ ๆ ไอ้อันสอบได้นะพ่อ”

ดูจะตื่นเต้นดีใจไปกับความสำเร็จของน้อง

ทุกคนในบ้านเลยได้เฮกันลั่น พ่อแม่และลูกกอดกันกลมดิก ต่างก็รุ่มหอมแก้มลูกด้วยความชื่นชมสมหวัง

“ไก่อ้วนตัวนี้ดีลำนักนะ”

“ไม่ใช่หมูสนามจริง สิ่งสนามซ้อมอีกแล้วนะแม่” อัน(ไก่อ้วน)หันไปบอกแม่ที่ชอบแกลิ่ง สบปรามาสลูกอย่างนี้บ่อยๆ

กลับถึงบ้านตอนเย็นก็ทราบรายละเอียดเพิ่มเติมจากการไปเปิดเน็ตของลูกสาว

“พ่อ อันได้ในอันดับที่ 14 โน่นพ่อ”

“หรือ!” ปิงก็แปลกใจเช่นกัน

เพราะดูจากคะแนนเอ็นท์(ใหญ่)แล้วอันได้คะแนนมากกว่าคะแนนสูงสุดของเอ็นท์ใหญ่คณะบริหารการจัดการ ม.ช. ในปีที่ผ่านมาอีกตั้งไม่น้อยเลย

“อันคาดว่ามันจะอยู่ในห้าคนแรกนะพ่อ” อันเปรย

“เออนั่นสิ อย่างนี้แสดงว่ามีคนเก่งลงมาเลือกแบบเราเยอะเลยนะลูก คะแนนโควต้าส่วนใหญ่จึงสูงลิบลิว มากกว่าคะแนนเอ็นท์เสียอีก”

“มิน่า...ปีที่แล้วพีติเมเลือกคณะเกษตรศาสตร์คามจึงไม่คิด เพราะเราไปคาดคะแนนเดาเอาจากคะแนนเอ็นท์ใหญ่เป็นหลัก

นี่ก็เป็นเพราะปิงมิได้สืบค้นข้อมูลที่ครบถ้วนพอนั่นเอง ท่านพ่อแม่ผู้ปกครองทั้งหลายพึงสังเกตไว้ด้วยนะครับ จะได้ไม่ต้องพบปัญหาอย่างปิงอีก นี่ขนาดปิงเป็นครูอยู่ในแวดวงการศึกษาโดยตรงเลยนะนี่ยังรอบรู้ไม่พอ ถ้าท่านไม่ได้อ่านเรื่องนี้มาก่อนก็มีโอกาสจะต้องงมโข่งทำนองคล้ายปิงก็เป็นได้แน่ จริงแหมะ?

คนที่ไม่มีนิสัยรักการอ่าน ก็เหมือนล่องลอยในกระแสธารแห่งความอัปโชค

26 ธันวาคม 2545

เป็นวันประกาศสิทธิ์โควต้า บัญชี ธรรมศาสตร์ (สอบตรง) เพื่อนนักเรียนหญิงที่ชื่อ โมเม จากเน็ตแล้วโทรฯมาแสดงความยินดีกับฉันว่า

“อั้น เอ็งสอบติดข้อเขียน ขอแสดงความยินดีด้วยนะ” และเมื่อก็ดคิดขณะนี้ด้วย

พวกเราก็ได้เฮกันอีก แต่คราวนี้เฮกันอย่างสุด ๆ เพราะเป็นความใฝ่ฝันอันสูงสุดของเราทุกคน (พอ ๆ กับจุฬาฯ) สอบเสร็จลูกอั้นก็ยังบอกกับปิงว่า

“ทำได้เยอะเลยแหละพ่อ แต่จะพ่อได้หรือเปล่าไม่รู้”

ค่ำวันเดียวกันนั้นอั้นไปงานเลี้ยงก่อนจะอำลาจากกันของเพื่อนร่วมห้อง ม.6/2 ที่ร้านเนื้อย่างเกาหลีบิกเบน เพื่อน ๆ ที่ทราบข่าว ต่างก็เข้ามาแสดงความยินดีกันยกใหญ่ ไม่มีเสียงทักท้วงเป็นอย่างอื่นแต่ประการใด

วันรุ่งขึ้น เพื่อนสนิทของอั้น(แพ) ได้ไปเปิดเน็ตดูอย่างละเอียดกลับไม่พบชื่อของอั้น จึงได้นำความจริงมาแจ้ง ทำให้ต้องเสียความรู้สึกกันไปอย่างแรง รวมทั้งพ่อแม่ก็จ๋อยไปถนัดใจด้วย

สาย ๆ วันนั้น อั้นก็รีบโทรฯมาแจ้งพ่อปิงทันทีว่า

“พ่อ อั้นจะบอกอะไร พ่ออย่าเสียใจนะ”

แค่ได้ฟังเท่านั้น ยังไม่รู้เป็นเรื่องอะไร ใจของปิงก็แว่วไปหลายกิโลซิคแล้ว แต่ก็ยังฝืนคุมสตินิ่งไว้ ก่อนตอบลูกไปว่า

“โอเคลูก มีอะไรหรือ?”

“ไอ้เมมันบอกว่ามันคิดไป ขอภัยด้วย” เราสะอึกนิ่งงันไปชั่วครู่

“ไม่เป็นไรลูก ช่างมัน เราก็สู้ของเราต่อไป อย่าไปว้ออะไรเลยนะลูก สู้กันใหม่ ยังมีโอกาสทองรออยู่ข้างหน้าอีกเยอะ นะลูกนะ”

ปิงก็ปลอบลูกไปตามประสา แต่ในใจของปิงกลับเดือดปุด ๆ รู้สึกว่า

“นั่งเมนี้ มันร้ายกาจนาคูชมสมชื่อ(โมเม) ทำร้ายคนได้อย่างเจ็บปวดเลือดเย็น เหมือนพวกกลุ่มอาการ **“จิตเจ็บป่วย”**

พฤติกรรมเช่นนี้วันข้างหน้าคงสร้างปัญหาให้สังคมและตนเองนำคูชมแน่ ไม่เชื่อก็ตองติดตามกันต่อไปในอนาคตเอาเถอะ หนึ่งชีวิตก็ต้องคู่กันยาว ๆ นะท่าน’

ผลพวงจากเรื่องนี้ทำให้อันเป็นกังวลกลัวแม่จะผิดหวังเสียใจ ในบัตร์อวยพรปีใหม่ อันได้เขียนให้กำลังใจกับแม่ไว้ว่า

1 มกราคม 2546 ถึงแม่ อันอยาก⁺ให้แม่เชื่อมั่นในตัวลูกคนนี้จะไม่ทำให้แม่ผิดหวังในการเอ็นท์ แม่อย่าเครียดนะเรื่อง⁺ที่อันไม่ติดโควต้า ม.ธ.(ธรรมศาสตร์)

อันจะพยายามเอ็นท์ให้ติดพระเกี้ยว(จุฬาฯ)ให้ได้ เพื่อให้แม่และพ่อได้ภูมิใจ

(ด้านหลัง) อันจะสู้⁺ อันจะไม่ยอมแพ้ อันจะไม่ทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจ อันรักพ่อ
อันรักแม่.....

28 ธันวาคม 2545

ลูกติมหักกลับจาก ม.ช.ลงมาเยี่ยมบ้าน เนื่องจากมหาวิทยาลัยหยุดยาวเกือบสิบวัน (เพราะมีการแข่งกีฬามหาวิทยาลัย ต้องใช้ห้องพักให้เป็นที่พักนักกีฬาด้วย)

“ปิดปีใหม่จะไปเที่ยวไหนกันดีล่ะพ่อ?” ลูกติมหย้งดูท่าที่พ่อปิง

“เออ ไซ่แล้ว จะไปไหนกันดีพ่อ?”

ลูกอันถือโอกาสผสมโรงหมาโหลเอาเลย ทั้ง ๆ ที่ปิงยังไม่เคยได้ปรึกษา

“พ่อไม่เห็นอยากจะไปที่ไหนเลยนะลูก”

ปิงก็แกล้งดักทางพวกลูก ๆ เช่นกัน

“พ่อนะพ่อ” อันท้วง

“สัญญากันไปแล้วนะ ห้ามกลับคำ” ใบหน้าบอกอาการว่าเอาจริง

“พ่อไปสัญญากับเอ็งตอนไหนวะ?” อีตอนนี่ปิงก็ชักเงิ่ง ๆ

“ไม่รู้แหละพ่อพูดไว้แล้ว ถ้ามแม่ดูก็ได้ นะแม่นะ”

อันก็หันไปพยักพยิดกับแม่เพราะคาดการณ์ไว้แล้วว่า แม่จะต้องเออออห่อหมกกับตนแน่ เพราะแม่ก็ออกอาการอยากจะไปเที่ยวอยู่ก่อนแล้ว ปิงรู้สึกว้าว้าว(อัน)นี้ ไหวพริบปฏิภาณชั้นเชิงพอตัวเลยเชียว ถ้าไม่ระวังจะถูกมันต้อนเอาได้ง่าย ๆ

ที่จริงปิงเองก็คิดจะอนุญาตอยู่แล้วแต่อยากให้เป็นไปด้วยเหตุและผล มิใช่วิธีมาตีขลุ่ยมั่วเอาส่งเดชโดยคิดว่าปิงเป็นคนใจหยาบ คบต้องยอมจำนนแน่ ๆ

“ไหนขอคุณหลักฐานหน่อยซิ ว่าสัญญากันไว้เมื่อไหร่?”

ปิงก็พูดทีเล่นทีจริงหวังจะดูที่ทำอาการของลูก ๆ จะแก้ปัญหาลูกได้หลักแหลมเพียงใด

“พ่อน่ะไม่ต้องเลย พูดแล้วไม่เป็นพูด ชอบกลับคำ” อันพูดหน้าอง้า

“ที่พูดไว้แล้วจริง ๆ แหละ พูดเองก็จำไม่ได้” เมียช่วยท้วงขึ้นมาอีกคน

ปิงเห็นว่าน่าจะถูกจริง เพราะลูกอันมันก็จะโกธจริง ไม่ใช่แก้งอำทำเชิงอะไร ปิงก็เลยต้องโอนอ่อนผ่อนตาม

“โอเค โอเค ถ้ายังงั้นก็ลองเสนอโปรเจกมาเลยนะจ๊ะ”

คราวนี้ลูก ๆ ยิ้มเรีงร่า พวกมันปรบมือก๊อบก๊าบอย่างถูกใจ แม่บ้านก็พลอยยิ้มหน้าบานไปกับลูก ๆ ด้วย

“ไปทะเลดีมั๊ยพ่อ?” ดิมเสนอ ออกมาลอย ๆ น้องอันก็เห็นด้วย

“แค่แต่เดินทางก็จะหมดเวลาแล้วลูก” ปิงติงด้วยเหตุผล

“งั้น ไปใกล้ ๆ แถวนี่ไซ้ไหมพ่อ?” อันถามเงื่อนใจ

“ก็คงอย่างนั้นแหละจ๊ะ เพราะมีเวลาแค่สองสามวันเท่านั้นเอง” แม่ช่วยเสริม

“อันว่า... ไป..อุบลฯดีไหมพ่อ จะได้ไปดู ม.อุบลฯด้วย?” อันออกความคิด

“ก็ดีนะพ่อ ไปเที่ยวงานปีใหม่ที่โน่นด้วยไงพ่อ ไม่ได้ไปนานแล้ว” ลูกดิมช่วยเสริม น้องตั้งก็เอาด้วย

“ถามแม่เอ็งคูสิ โอเคมั๊ย”

ปิงก็บ๊วยไปทางภรรยาเพื่อให้เขาได้มีบทบาทส่วนร่วมบ้าง

“โอเคดีจ๊ะลูกสาว” แม่ตอบสวนออกมาทันทีอย่างอารมณ์ดีและเต็มใจยิ่ง มีพักต้องทักถามใด ๆ เลย

31 ธ.ค. 45

ครอบครัวปิงก็ออกเดินทางไปอุปสมบทในช่วงสาย ๆ แวะพักค้างคืนที่โรงแรมเก่า
ชั้น อยู่ตรงข้ามกับทุ่งศรีเมืองอันเป็นบริเวณจัดงานพอดี ยืนดูอยู่บนที่พักในโรงแรมก็
เห็นชัดเจน ทั้งครอบครัวเคยมาเที่ยวสองครั้งแล้วจึงรู้สึกคุ้นเอาามาก ๆ

ตอนค่ำ หลังจากเดินเที่ยวในบริเวณงานจนเมื่อยก็มายืนดูในห้องพักต่อ พอถึง
หกทุ่มก็มีการยิงสลุดจุดประทัดกันเบรียงปร้างดังสนั่นสะท้านสะเทือนทั่วทั้งเมือง ใน
บริเวณงานก็มีการจุดพลุไฟดวงใหญ่โตสวยงามเหมือนเช่นทุกปี

อยากสวย

อยากสวย

“เริ่มผัด ก็เริ่มคิดทำใหม่ได้
 เส้นทางใหม่ก็ยิ่งดีกว่าเดินต่อไปแบบผัด ๆ”

1 มกราคม 2546

เปลี่ยน พ.ศ.ใหม่ก็ต้องกลับไปปรังเก่า(สุรินทร์ ไร่ละ) และอีกสี่วันลูกตีมก็ต้องเดินทางกลับเชียงใหม่พร้อมกับพีนก(ลูกสาวของ เพื่อนครูในโรงเรียนเดียวกัน)

ประมาณกลาง ๆ เดือนมกราคม 46 อันก็เริ่มเดินทางหน้าโครงการลดน้ำหนักด้วยการงดอาหารเย็น โดยกินเพียงแต่น้ำเต้าหู้หนึ่งแก้วกับผลไม้เล็กน้อยเท่านั้น

งานนี้ได้รับการส่งเสริมสนับสนุนเห็นดีเห็นงามจากคุณแม่อีกด้วย(โดยไม่บอกเราเลย) กลัวว่าลูกจะหุ่นไม่งามก็ใกล้ถึงเวลาจะเข้ามหาวิทยาลัยแล้วนี่นา เรียกว่า

‘ต้องวิไลสมารถา เมื่อเข้ามหาวิทยาลัย’

แต่ปึงยังรู้สึกไม่เห็นด้วย เพราะกำลังเป็นช่วงเวลาที่ลูกจะต้องเตรียมตัวสอบปลายภาค(Final) และสอบเข้ามหาวิทยาลัย (Entrance) มันมีผลกระทบกระเทือนถึงกันแน่นอน

‘ไม่รู้พวกนักคิดออกมาได้อย่างไร ถ้าเป็นช่วงเวลาอื่นก็จะเหมาะกว่า’

วันแรก ๆ ของการอดอาหารเย็น อันก็ยังมีอาการปกติอยู่ แต่วันต่อ ๆ ไปอันเริ่มมีอาการซึมเหงา เครียด และหงุดหงิดง่าย เพราะมีพื้นฐานมาจากความอดโรยโหยหิว ยิ่ง

นานวันอาการก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น ร่างกายเริ่มอ่อนแอลง ภูมิคุ้มกันเริ่มลด อาการหวัดเริ่มมาเยือนได้ง่ายและถี่ขึ้น

ความสดชื่นเบิกบาน ร่าเริงแจ่มใส เสียงหัวเราะต่อกระซิกจากการหยอกล้อภายในครอบครัวก็พลอยมลายหายไปจนบิงรู้สึกเจ็บเหงาชัดเจน

เหนืออื่นใดก็คือความทรมาณใจของบิงที่เห็นลูกสาวต้องทนทุกข์ทรมาณ ลื่นสุขไปซึ่ง ๆ หน้า เพียงเพราะแค่ความอยากสวยอยากงาม บิงจึงรู้สึกว่

‘จะยอมให้สภาพเลวร้ายเช่นนี้ดำเนินต่อไปไม่ได้อีกเด็ดขาด!’

24 มกราคม 2546

ในเย็นวันนี้ ระหว่างกำลังจะรับประทานอาหารเย็น บิงจึงตัดสินใจเดินไปดึงมือลูกให้เข้ามาร่วมวงอาหาร หลังจากที่เรียกหลายครั้งแล้วไม่เป็นผล

“อั้น ถ้าลูกคิดจะอดอาหารก็ต้องค่อยลดลงไปที่ละนิดสิลูก อย่าลดฮวบฮาบโดยหวังจะเอาให้ได้อย่างใจในเร็ววัน หุ่นดีแต่สุขภาพเสียไม่คุ้มกันเลยนะลูก แล้วถ้าเกิดเป็นโรคกระเพาะอาหารซ้ำเติมเข้าไปอีก อีทีนี่ต้องทนทรมาณไปจนตลอดชีวิตเลยนะลูก”

เรื่องสาเหตุ ความทรมาณจากโรคกระเพาะอาหาร และการรักษาที่ยากจะหายขาด บิงก็ได้เคยเล่าสู่ลูก ๆ ฟังไปบ้างแล้ว (เพราะเคยเป็นโรคกระเพาะอาหารในสมัยยังเรียนชั้น ม.ปลาย) เพื่อให้รับรู้ และเข้าใจวิธีป้องกันตนเองในวันข้างหน้า แต่วันนี้ลูกก็ยังมาเป็นเสียอย่างนี้

แล้วบิงก็เริ่มคะยั้นคะยอจะให้ลูกเพิ่มอาหารขึ้นอีกบ้าง ลูกอั้นก็ยอมกินอย่างเสียมไม่ได้นิดหน่อยแล้วก็ถอยหนีออกไปทันที

ความทรมาณใจก็ยังคงมิได้บ่าบัด บิงก็ทุกข์ ลูกก็ทรมาณ ฝ่ายคุณแม่ที่สนับสนุนอยู่เบื้องหลังก็ชักจะเริ่มวิตกกังวลห่วงใยไปด้วยเช่นกัน

‘คงอดสงสารลูกไม่ไหว.....’

พ่อกับแม่จึงต้องมาคุยกัน เพื่อหาเป้าหมายและแนวทางที่แน่ชัดร่วมกันต่อไป

“พี่ว่า....ซึ้งทำไม่ลูกหรือที่ไปสนับสนุนให้ลูกอดอาหารแบบนี้”

“พี่ก็มาแต่ไปส่งเสริมให้ลูกกิน เห็นไหมมันอ้วนจนลดจะไม่ลงอยู่แล้ว แล้วลูกก็โตจนเป็นสาวแล้วด้วยเห็นไหม?”

“พี่ก็ไม่ได้ห้าม แต่ต้องค่อย ๆ ลด และเพิ่มอาหารประเภทผัก-ผลไม้ทดแทนคุณผลการกินอาหารอย่างมีคุณค่าทางโภชนาการเพิ่มขึ้น ไม่ใช่แค่ น้ำเต้าหู้แก้วเดียว กับ ปาท่องโก๋ตัวหนึ่ง ลูกก็หิวแยะ

เห็นไหมลูกมันซึม ๆ ไปก็วันแล้ว ชุบซิดอดโรยไปตั้งเท่าไรแล้ว ความสดชื่นแจ่มใสเบิกบานหายไปหมด แล้วต่อไปโรคกระเพาะก็จะตามมาอีกนะจะบอกให้ หุ่นสวยแล้วเจ็บป่วยซึมเหงาเอาไหมล่ะ?”

“ก็บอกมันแล้วให้ค่อย ๆ ลดลงไปทีละนิด แต่มันก็ไม่เชื่อ จะให้ทำยังไงล่ะ”

“ช่องผู้เป็นภรรยาก็ได้ตอบอย่างไม่ลดละ

“ลดเวลาอื่นก็ไม่ลด ดันจะมาลดเอาในเวลาจะสอบปลายภาค-เอ็นท์ใหญ่ ระวังจะได้ไม่คุ้มเสียนะจะบอกให้” ปิงก็ให้ข้อคิดไป

“ก็มันอยากจะได้ผลก่อนจะเข้ามหาวิทยาลัยนี่นา ไม่ลดช่วงนี้แล้วจะไปลดช่วงไหนล่ะ?”

‘อ้อ แม่มันก็มาดันเป็นไปเสียอย่างนี้เอง’ ปิงคิด

“เราควรช่วยให้ลูกเตรียมตัวพร้อมเอ็นท์เพื่อเป้าหมายอันสำคัญที่สุดและเร่งด่วนที่สุดก่อนถึงจะถูกต้อง มันมีผลต่อลูกไปตลอดชีวิตเลยนะจะบอกให้”

ปิงเสนอแนะ เมื่อเห็นเขานิ่งฟัง จึงเพิ่มเติมต่ออีกว่า

“ส่วนเรื่องการอดอาหารรักษาหุ่นเอาไว้เอ็นท์เสร็จค่อยเริ่มทำก็ยังพอทำได้นี่นา คุณเรื่องอาหารให้ลูกวิธี เรื่องการพักผ่อนอย่าให้มากเกินไป ส่วนเรื่องการออกกำลังกายที่จะรับอาสาดูแลให้เอง” เพราะปิงก็ออกกำลังกายเป็นกิจวัตรอยู่แล้ว

ปิงหยุดเพื่อให้ภรรยาเขาคิดและพิจารณาสักครู่ แล้วก็เอ่ยต่อ

“ตกลงเอาอย่างพี่ว่าดีไหมล่ะ?”

“ก็ดีเหมือนกัน” ภรรยาคล้อยตามในที่สุด

“ถ้าอย่างนั้น เย็นวันนี้ก็ช่วยกันตะล่อมให้ลูกกินข้าวซะ ช่วยกันบอกเหตุผล ความจำเป็นและประโยชน์สูงสุดให้ลูกได้รับรู้และเข้าใจ **เริ่มผิต ก็เริ่มคิดทำใหม่ได้** **เดินทางใหม่ก็ยังดีกว่าเดินต่อไปแบบผิต ๆ** มีผลเสียใหญ่หลวงรออยู่ คือร้อนก็รังแต่จะเจ็บปวดผิตพลาด ต้องช่วยกันพูดนะ” ภรรยาก็พยักหน้ารับคำ

“ตัวเองไปสนับสนุนมันไว้แต่ต้น ถ้าให้เหตุผลกับมันก็จะมีน้ำหนักมากกว่า
ที่ทางเดียวพลังน้ำหนักน่าจะยังไม่เพียงพอ อย่าลืมต้องพูดให้เป็นเสียงเดียวกันนะ”

“พี่พูดนะ แล้วหนูจะคอยเสริมสนับสนุน”

“ไม่มีปัญหา ลูกเราถ้าพูดด้วยเหตุผลด้วยผลมันยอมรับฟังและยอมทำความเข้าใจอยู่
แล้ว เคยบังคับมันได้ที่ไหน”

ยุคประชาธิปไตย เลี้ยงลูกอย่างประชาธิปไตย ต้องใช้เหตุผลและปัญญา ใช้อะไร
ที่จะมาหักห้ามพร้าด้วยเข่า เขาก็หักเท่านั้นเอง จริงไหมครับท่าน ?

บ่ายวันนั้น ปิงลงทุนไปเดินจ่ายตลาดพร้อมเมีย ช่วยเลือกซื้ออาหารอร่อย ๆ ที่
ลูกเคยชอบ ขนมผลไม้ที่ลูกเคยกินไว้เพียบ เพื่อวางแผนร่วมกันกล่อมตะล่อมลูกด้วย

พอดตกเย็น ถึงเวลาอาหารปิงก็เรียกหาลูกทันที

“อันมากินข้าวจ๊ะ” ยิ้มอย่างอารมณ์ดีไม่ให้มีพิรุณ

อันซึ่งกำลังก้มหน้าอ่านหนังสืออยู่ที่โซฟาหน้าบ้านก็ตอบแว่ว ๆ มาว่า

“อัน Diet (คุมอาหาร) นะพ่อ” เหมือนจะเป็นการเตือนว่าพ่อลืมไปหรือเปล่า

ปิงเข้ามานั่งข้างๆลูก พร้อมอธิบายว่า

“ก็ไม่เป็นไร แต่ต้องกินรองท้องให้มากพอควรนะลูก ลดก็ต้องค่อย ๆ ลดสิลูก

อย่าลดแบบฮวบฮาบ หุ่นดีแต่สุขภาพเสียไม่คุ้มกันเลยนะลูก”

ลูกอันยังคงนั่งนิ่งเงียบเฉยอยู่ ปิงจึงต้องอธิบายชี้แจงต่อ

“ถ้าอันจะลดอาหารก็ควรเลือกเวลาอื่น ไม่ใช่ตอนนี้นะลูก” ปิงใช้ความ

นุ่มนวลปลอบปะโลม

“ตอนนี้มันเป็นยังไงหรือพ่อ ?”

“ตอนนี้อันกำลังจะสอบ final (ปลายภาค) และก็จะสอบ Ent ใหญ่ต่อไฉมัยลูก ?”

“ค่ะ” ลูกพยักหน้าประกอบ

“ถ้าอย่างนั้นเราควรทำตัวให้พร้อมสู้ศึกไฉมัยล่ะ ?”

“ค่ะ”

“สภาพที่พร้อมสู้ศึกก็ต้องพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจนะลูก หลาย
วันที่ผ่านมา พ่อเห็นอันเงิบหงอยไม่ร่าเริง ซุบซิดลงไปทุกวัน ๆ ท่าทางอิดโรย
โหย ๆ เพราะอดอาหาร อดมาก ๆ เข้าร่างกายก็อ่อนแอลง ภูมิต้านทานก็ลดลง
ด้วย ทำให้มีอาการคัดจมูกเหมือนจะเป็นหวัดเกือบทุกวันจริงมั๊ยลูก”

“ค่ะ”

“ร่างกายและจิตใจสภาพนี้จะไปพร้อมผู้สึกได้อย่างไร ลูกลองคิดดูซิ ถ้าลูกจะอดอาหารควรจะไปอดเอาเมื่อเอ็นท์เสร็จแล้วมากกว่า เพราะไม่มีผลกระทบต่ออนาคตและความหวังของลูกมากนัก ลูกว่าจริงไหมล่ะ?”

ถึงตอนนี้ฉันเริ่มมีทีท่าคล้อยตามบ้างแล้ว แต่ก็ยังออกอาการลังเลอยู่บ้างจึงพูดว่า
“อันอุตสาห์อดอาหารมาได้หลายวันแล้วนะพ่อ”

ฉันออกอาการเสียดายกับสิ่งที่ได้ลงทุนทำไปแล้ว ปังจึงให้ข้อคิดไปว่า

“ช่างมันสิลูก เดินกลับยังดีกว่าเดินต่อไปแบบผิด ๆ จริงมั๊ยลูก?”

ปังรู้ดีว่า ลูกคนนี้มีความเชื่อมั่นและเป็นตัวของตัวเองสูง ชี้นำมากนักไม่ค่อยได้ ต้องใช้เหตุผลให้เขาค่อยคิดวิเคราะห์ และคล้อยตามเอาเอง

“แต่อันเสียดายนะพ่ออุตสาห์ลงทุนทรมาณไปได้หลายวันแล้ว”

ลูกยังตั้งใจไม่ขาด

“ทรมาณแล้วได้สติไม่เสียที ทรมาณแล้วได้โรคฟรี ๆ นี่แน่จิง นะลูก และยังอาจจะเสียอนาคต ลดโอกาสความหวังของอันลงไปเสียอีก อันนี่เสียไปทั้งชีวิตเลยนะลูก เพียงเพราะหลงรูปไปเพียงชั่วครู่มันคุ้มกันหรือ ยังมีเวลาให้คิดและทำอย่างเหมาะสมอีกตั้งเยอะเยะ ทำไมจะต้องมาคิดทำเอาในเวลาหน้าสี่หน้าขวานอย่างนี้ จริงมั๊ยลูก?”

ลูกมีแววตาครุ่นคิดและคล้อยตามมากแล้ว แม่ก็เลยเข้ามาเสริมช่วยพ่ออีกแรง

“พ่อพูดถูกแล้วแหละลูก อดอาหารจะทำเมื่อไหร่ก็ได้ แต่เรื่องเอ็นท์เหลือครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เราควรทำตัวให้พร้อมเอ็นท์ไว้ก่อนจะดีกว่านะลูก”

เพราะเอ็นท์ครั้งที่ 1 เมื่อเดือนตุลาคม คะแนนก็ยังไม่เป็นที่พอใจนัก โดยเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์¹ ได้แค่ 28 (จากคะแนนเต็ม 100)

แม่ซึ่งเคยสนับสนุนหนุนท้ำยให้ลูกลดหุ่นมาตลอด กลับมาเริ่มเห็นคล้อยตามพ่อ ก็เลยทำให้อันคิดสรุปอะไรได้ง่ายขึ้น จึงตกลงใจหันกลับมารับประทานอาหารเย็นเป็นปกติในมือนั้นด้วยท่าทางกระอักกระอ่วนใจ

ต้องกินทั้ง ๆ ที่อยากอด แต่ก็สดชื่นเพราะได้กิน เมื่อกินอิ่มอารมณ์ก็สดชื่นแจ่มใสยิ้มแย้มเบิกบานเป็นคนละคนไปเลย

พิภพกายเครียด

“ปัญหา เขามีไว้ให้คิดแก้ไข มิใช่มีไว้ให้แบกหรือให้ทะเลาะเบาะแว้งกัน”

จากวันนั้นเป็นต้นมาอัน(ลูกอ้วน)ก็กลับมาเป็นลูกคนเก่าของพ่อแม่เหมือนเดิม คือยิ้มแย้มแจ่มใส สดชื่นมีชีวิตชีวาเป็นปกติ

ก่อนจะสอบปลายภาคเรียน(Final)สิบกว่าวัน ปิงก็เสนอโครงการ ‘ออกกำลัง ภายคลายเครียด’ ให้ลูก เพราะสังเกตเห็นลูกมีอาการเครียดมากบ่อย ๆ เมื่ออ่านหนังสือ มาก ๆ เข้า โดยเฉพาะในช่วงบ่ายและค่ำ จึงออกปากชักชวนลูก

“อัน ออกกำลังกายกันดีกว่าวะ”

กับลูก ๆ ปิงฝืนพูดเพราะ ๆ เหมือนผู้ดีมีระดับอย่างเขาไม่ค่อยเป็น คงเพราะมีพื้นฐานมาจากสังคมระดับล่าง จะให้ฝืนพูดก็พอทำได้ แต่มั่นตะจิตตะขวางอยู่ในใจ รู้สึกคล้าย ‘ดัดจริต’ หรือ ‘ลืมหำพืด’ ตนเองมากกว่า ‘มันก็เลยเป็นแบบนี้แหละฮะ’

“ไม่มีเวลาหอรอกพ่อ ใกล้เคียงFinal(ปลายภาค)แล้วด้วย”

“อันสังเกตตัวเองมั๊ยลูก ตอนค่ำ ๆ อันมักบ่นมินหัวบ่อย ๆ เครียดมาก ๆ ด้วย”

“เออ..จริงแหละพ่อ” ลูกตอบเหมือนเพิ่งนึกได้

“นั่นแหละ เพราะเรามีแต่สะสม แต่ไม่มีระบบผ่อนคลายล่ะลูก”

“ทำยังไงดีล่ะพ่อ ?”

“ก็ออกกำลังกายสิลูก เพลง-ดนตรี-กีฬา มันช่วยได้มากเลยนะ อันก็เรียนรู้ มาแล้วนี่นา เวลาออกกำลังกาย เราจะลืมเรื่องอื่นทุกอย่าง ปล่อยวางทุกสิ่ง ตรงนี้ไงที่

ช่วยคลายเครียดให้เราได้มาก เวลาที่เราเครียดร่างกายจะหลั่งสารอดินาลีน (Adrenaline) มีผลทำให้เกิดอาการจิตซีมเสร่า”

เห็นว่าลูกยังสนใจฟัง ปิงก็แนะต่อไปว่า

“ การออกกำลังกายเป็นการกระตุ้นให้ต่อมไร้ท่อ(Endocrine)หลั่งฮอร์โมน บางอย่างออกมา(Endofin) ช่วยทำให้เรารู้สึกผ่อนคลายสบายหายเครียด ขณะเดียวกัน กล้ามเนื้อเกือบทุกส่วนก็จะจับของเสียออกมา(เหงื่อ-อุจจาระ) ปอดและหัวใจก็จะช่วยส่งออกซิเจน(O₂)ไปเลี้ยงสมองและกล้ามเนื้อได้มากขึ้น สมรรถภาพในการอ่านก็จะทนทานนานมากขึ้น แต่มีปัญหาหน่อยลง”

อันฟังไปคิดไป ก็พยักหน้าเห็นคล้อยตาม เพราะที่พูดมาล้วนเป็นสัจจะ เป็นวิทยาศาสตร์ พิสูจน์ได้และเป็นของจริง ในเนื้อหาวิชาที่เรียนก็มีบอกไว้

“ดีพ่อ เริ่มฟรุ้งนี้เลยดีมัยพ่อ?” วันรุ่งขึ้นใจร้อนก็อย่างนี้นี้แหละ

“ได้จ๊ะ แต่จะออกกำลังกายแบบไหนล่ะ?”

“วิ่งเป็นไงพ่อ?”

“การวิ่งก็ต้องไปแสวงหาพื้นที่ และใช้เวลามาก มีผู้คนน้อยแอ็งก็ถอยทุกที”

เพราะอันเป็นคนท่วมกึ่งอ้วน หน้าอกใหญ่ วิ่งแล้วกระเพื่อมมาก อันก็อายที่จะวิ่งต่อหน้าผู้คน ต้องเสียเวลาดั้นดั้นไปหาพื้นที่ใหม่อีก บางครั้งก็ถึงกับงดวิ่งเอาคือ ๆ เสียจังหวะโอกาสอย่างไม่น่าจะเป็น

“แล้วจะเอาอย่างไรล่ะพ่อ?”

เมื่อเขาจํานนต่อปัญหา เสนออะไรออกไปก็ดูจะยอมรับได้ง่ายขึ้น

“ดีแบ็ตดีมัยลูก”

ปิงหมายถึงแบ็ตมินตัน ไม่ใช่แบ็ตเตอริอย่างในโฆษณาทางทีวีนะครับ

“O.K. ดีจ๊ะพ่อ” อันตอบยิ้ม ๆ อย่างถูกใจ

“แต่จะตีตรงไหนดีล่ะพ่อ?”

“แล้วแต่อันสิ”

‘ก็ตื่นตอปัญหาอยู่ที่มันนี้หว่า’ (เห็นมัย แ่คิดก็ไม่เพราะเร็ววาว.....)

แต่ปิงได้คิดไว้ล่วงหน้าแล้ว ถนนหน้าบ้านท้ายซอยนี้แหละดีที่สุด ใกล้ที่สุด (ยี่สิบเมตร) สะดวกที่สุด สงัดลมดีด้วย แต่ต้องการปล่อยให้ลูกคิดก่อน เขาจะได้ภูมิใจ

ในตนเอง ว่าความคิดเห็นของเขาก็มีคุณค่ามีคนยอมรับเห็นด้วย ต่อมาสมองส่วนเหตุผล
จะได้เวอร์ค ๆ

“ไปโรงเรียนเมือง(สุรินทร์)ก็ไม่สะดวก.....” อ้นรำพึงกับตนเอง

“ไปที่อื่น.....ฮือ เอาในซอยเราเลยเป็นไงพ่อ อ้นว่าสะดวกดิเนะ ไปที่ท้ายซอย
ก็ได้เนะพ่อ”

“เออ พ่อที่ว่าเข้าท่าแฮะ” ปิงแกลังกล้อยตามเพื่อให้กำลังใจลูก

“ไม่ต้องเสียเวลาไปไกล ๆ หาที่เหมาะสม ๆ ก็ยาก O.K.เลยใช้มั๊ยลูก?”

“จ๊ะ ๆ O.K. เลยจ๊ะ” สักครูก็มีคำถามตามมาอีก

“คำนี้ไปซื้อไม้เบ็ดกับลูกเบ็ดกันเลยดิใหม่พ่อ ของเก่าทั้งหมดแล้ว”

“ก็ได้จ๊ะ”

“กินข้าวเสร็จไปซื้อกันเลยนะพ่อ แล้วค่อยขับรถเที่ยวต่อ”

“O.K.จ๊ะ”

ทุกอย่างก็จบลงด้วยความเต็มใจภูมิใจของเขาเอง ที่ได้มีส่วนร่วมคิดเอง เลือกลง
เอง ปฏิบัติเอง ช่วยทำให้เด็กได้พัฒนาความเชื่อมั่น กล้าคิดกล้าทำได้อย่างเหมาะสมขึ้น
ไปถึงร้านขายเครื่องกีฬา ปิงก็พาลูกเข้าไปเลือกซื้อไม้เบ็ดมินตัน

“จะเอาแบบไหนล่ะลูก?”

“แล้วแต่พ่อจ๊ะ”

“พ่อให้ลูกเป็นคนเลือก และตัดสินใจ ลูก โอเค พ่อก็ โอเคเลยลูก”

เรื่องซื้อของแพง ปิงไม่ห่วงในตรงจุดนี้เลย แอบคิดสะระตะแล้วว่า

*‘ลูกเราได้อบรมบ่มสอนให้เป็นคนประหยัดมัธยัสถ์อยู่แล้ว เรื่องของมีयीหือราคา
แพง ๆ ไม่ได้แถมมันหรือก ตั้งแต่เกิดมาลูกยังไม่เคยเลือกซื้อสิ่งของเครื่องใช้ที่มีयीหือ
ราคาแพง ๆ กับเขาสักทีส่วนใหญ่ก็จะซื้อด้วยเหตุด้วยผลรู้ตนรู้ประมาณมาตลอด ’*

ในที่สุด อ้นก็เลือกซื้อไม้เบ็ดฯที่เขามัดไว้ขายเป็นคู่ ๆ คู่ละ 120.-บาท ที่แพง
กว่านี้บ้างก็ไม่ยอมเอา ที่ถูกกว่าก็ดูคุณภาพจะไม่ไหว

“พ่อ อ้นนี้ถูกที่สุดแล้ว ถูกกว่านี้คุณภาพก็โหลยโกะระเกินไป เอาอันนี้นะพ่อ”

“แพงกว่านี้หน่อยก็ได้เนะลูก ถ้าหากคุณภาพมันคุ้มค่า ไปเลือกคู่อีกทีดีมั๊ย?”

“ไม่ต้องหรอกพ่อ อ้นดูแล้วก็พอ ๆ กันนั่นแหละ แต่เขามีของแถมอย่างอื่นเพิ่ม
เช่นลูกเบ็ด ชองเก็บไม้เบ็ด อ้นว่าไม่จำเป็นหรอกพ่อ”

“เอา ถ้าลูกว่าอย่างนี้พ่อก็โอเค”
แล้วปิงก็ควักเงินให้ลูกไปจ่ายตรงเคาน์เตอร์

เช้าวันรุ่งขึ้น ก่อนที่อันจะออกเดินทางไปโรงเรียน ก็เข้ามาไหว้ลาพ่อแม่ตามปกติ พร้อมเตือนสติกันลึ้มกับปิงไว้ว่า
“พ่อ เย็นนี้เรามีนัดกันนะคะ” ลูกพูดอย่างยิ้มแฉ่งแจ่มใสเป็นพิเศษ
“นัดอะไรวะ! อ้อ....โอเคจะลูก” ปิงงงเชื่อไปชั่วครู่ ก่อนจะนึกออกถึงความในใจของลูก ก็คือการนัดหมายเล่นเบ็ดเพื่อสุขภาพยามเย็นนั่นเอง

จากวันนั้นเป็นต้นมา ปิงก็ต้องออกมาตีเบ็ดที่ท้ายซอยเป็นเพื่อนกับลูกเกือบทุกวัน อันมีทักษะพื้นฐานด้านกีฬาใช้ได้โดยทีเดียว เพียงแต่เพิ่มเทคนิคให้อีกบ้างเล็กน้อย อันก็รับได้ง่ายและใช้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นการวางเท้า การฟุตเวอร์ค การสับเท้า การถอยหลัง การตีโฟแฮนด์ เบ็คแฮนด์ การตีด้วยข้อมือ(มิใช่ท่าแขน) เป็นต้น

เพื่อให้อันได้ออกกำลังกายอย่างมีประสิทธิภาพ ปิงจึงบอกลูกว่า
“พ่อจะตีโยก ซ้าย-ขวา หน้า-หลัง ลูกต้องพยายามตามเก็บให้เต็มที่นะลูก”
ซ้อมตีโยกสักครู่ เมื่อเห็นว่าลูกเริ่มรู้สึกเหนื่อยพอควรแล้ว ปิงก็ใช้วิธีตีโต้ โดยโยนลูกสูง ๆ จะได้มีเวลาพักเหนื่อยไปในตัว(warm down) ก่อนจะยุติ

น้ำ และน้ำผลไม้ ก็เป็นสิ่งจำเป็นต่อร่างกาย ชดเชยการเสียเหงื่อและเกลือแร่ เพิ่มความสดชื่นให้กับร่างกาย เสริมกระบวนการย่อย การขับถ่ายไปในตัว
เมื่อลูกเหนื่อยพอควรแล้วก็ให้ลูกพักและยุติ ส่วนปิงซึ่งยังไม่รู้สึกเหนื่อยก็ไปวิ่งออกกำลังกายเพิ่มต่อที่โรงเรียนเมืองสุรินทร์(ใกล้บ้าน)

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ปัญหาเรื่องสุขภาพ ความเครียด ก็มลายหายไปเป็นปกติทั้ง มีสมาธิอ่านหนังสือได้นานขึ้น ไร่เรียงแจ่มใสเป็นปกติ

อันเป็นเด็กที่รับฟังเหตุผล ยอมรับประทานอาหารเช้าและออกกำลังกายทุกวัน ปฏิบัติตนเพื่อพร้อมเอ็นท์เป็นหลัก เรื่องอย่างอื่นที่มันขัดกันก็เอาไว้เป็นวันและเวลาอื่นที่เหมาะสมต่อไป ปัญหาประดามีก่อนหน้านี้ก็เริ่มมลายหายไป

‘ปัญหา เขามีไว้ให้แก้ๆ มิใช่มีไว้ให้ทะเลาะขัดแย้งกัน’

ในเรื่องของการปกครองดูแลเด็ก ถ้าเป็นเด็กฉลาด ปัญหาใด ๆ ก็ดูจะง่ายไปหมดนะแหละ แต่ถ้าเป็นเด็กกลุ่มด้อย อะไร ๆ ก็จะไม่เข้าใจได้ยากขึ้นเป็นเงาตามตัว การแก้ปัญหาที่ต้องใช้คนละวิธี ไม่มีสูตรสำเร็จใดตายตัวหรอก

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือความมีคุณภาพ-คุณธรรมของผู้ใหญ่(พ่อแม่)นี่แหละ ภาษายุคปัจจุบันเขาเรียกว่า ‘วิสัยทัศน์’ (Vision) หรือ ‘กิน’ ยังไงล่ะ

ปัญหาประดามีจะแก้ง่ายหรือยาก จะมีมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับความมีกินของผู้ใหญ่เป็นหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พ่อ-แม่

พ่อแม่ที่ด้อยวิสัยทัศน์อัดคัดกินเวลาเกิดปัญหาก็มักจะ โยนความผิดทั้งหมดไปยังเด็ก เพื่อน ครู และสิ่งแวดล้อมตะพึด ยกเว้น ตนเอง

ปิงซึ่งเป็นครูมาเกือบสามสิบปีมักจะ ได้พบเห็น “ปัญหาซ้ำซาก” เหล่านี้มาเป็นประจำ สุดท้ายก็แทบไม่รอดเลยสักราย (จึงคิดเอามาใช้เป็นบทเรียนสอนใจตน)

น่าเสียดายที่เด็กต้องตกนรกทั้งเป็นอย่างไม่น่าจะเป็นเพียงเพราะเขามีผู้ใหญ่ในสังคมที่ด้อยคุณภาพ(และคุณธรรม)เกินไป นับตั้งแต่ พ่อแม่ ครู ผู้ใหญ่ในระดับจังหวัด และระดับประเทศ ที่ปล่อยให้สิ่งมอมเมาเยาวชนมากเกินไป ทั้งพนัน ยาเสพติด เบียร์ สุรา กามารมณ์ บุหรี่สิ่งฟุ่มเฟือย(โทรฯมือถือ เสื้อผ้า เครื่องใช้ หน้าตา ผิวพรรณ ฯลฯ)

นักการเมืองบ้านเราเกือบทุกระดับ มาเล่นการเมืองก็คิดแต่จะกินบ้านกินเมือง คิดน้อย คิดสั้น คิดสั้น ๆ และก็คิดค้ำ ๆ จะเอาแต่ได้ เรื่องยาวอายุไม่ต้องพูดถึง

คิดสั้นปัญหาก็จะยาว

คิดน้อยปัญหาก็จะมาก

คิดง่ายปัญหามันก็จะยาก

(ทั้งหมดนี้เขียนให้คนธรรมดาสามัญอ่านเพื่อก่อสติ และปรับปรุงแก้ไขนะครับ ท่าน ส่วนคนที่เก่งเลิศเลอเพอร์เฟค หรือไฮคลาส ก็ขอให้เลยผ่านไปก็แล้วกันนะ)

พูดถึงเรื่องนี้แล้ว ก็ต้องขอยกย่อง **ส.ว.ระเบียบรัตน์** ว่ามีคุณค่ายิ่งกว่า ร.ม.ต. กระทรวงวัฒนธรรมทุกท่านเลยแหละ.....(แต่ต่อๆมาท่านกลับซาเงิบไป-เสียดาย)

ส่วน ‘ลูกอ้วน’ ของปิง สุขภาพก็ดูนับวันจะแข็งแรง สดชื่นรื่นเริงดี กลับมาเป็นลูกที่น่ารักของพ่อแม่เหมือนเดิม ที่สำคัญคือไม่เคยบ่นปวดหัว ไม่คัดจมูกจามฟุดฟิด ไม่ซึมไม่ซีเรียสเครียดง่ายเหมือนช่วงDied(ไคเอ็ท - อดอาหาร)อีกเลย

18 – 21 ก.พ. 45

เป็นวันที่อันสอปลายภาค จากนั้นก็ต้องตะลุยอ่านหนังสือเพื่อสู้ Entrance ต่อ ปิงพึงพอใจยิ่งที่ลูกอันรู้จักแบ่งเวลาได้อย่างเหมาะสม เมื่ออ่านหนังสือตำราเต็มที่แล้ว อันก็จะพักคลายเครียดด้วยการซ้อมเล่นไวโอลิน เป่าขลุ่ย ดูหนัง ฟังเพลง อ่านนวนิยาย ที่ชื่นชอบ หรือพักผ่อนนอนหลับ(อันนี้สุดโปรดเขาละ)

เที่ยง พ่อปิงก็พาออกไปเปิดหูเปิดตาด้วยการหาอาหารกินนอกบ้าน เรื่องอาหาร การกินระยะนี้ปิงก็ต้องเน้นและควบคุมเพิ่มขึ้น ประเภทที่เสาะท่อง(ท่องเสียงง่าย)ก็ต้องงดไว้ก่อน เช่นส้มตำ ยำ ลาบ เป็นต้น.

ยามเย็น ปิงก็ต้องพาลูกอ้วนออกกำลังกายตามปกติสลับกับการพาลูกขับรถเที่ยวชมธรรมชาติตามชนบทเพื่อเป็นการผ่อนคลายและพักสายตาของลูกด้วยการมองไกล ๆ

เรื่องการออกเที่ยวยามราตรีของปิงซึ่งเคยมีอยู่บ้าง ตั้งแต่ 1 มกราคม ก็ต้องงดไปเช่นกัน ปิงคิดว่าหากพลังพลาดเกิดอุบัติเหตุอะไรขึ้นมา ก็จะมีผลกระทึอนถึงลูก(ที่ใกล้จะสอบเอ็นทรานซ์)ได้

(บางท่านอาจจะคิดว่าผู้แต่งเขียน ‘เวอร์’ไปมั้ง’ ก็ขออภัย เพราะก็เห็นคุณปิงเขาทำอย่างนี้จริง ๆ) ท่านผู้อ่านก็ล้วนมีสติปัญญา มีวิจารณ์ญาณ เขียนชี้ชี้ว่าได้ใจ ที่เขียนเรื่องนี้ก็มุ่งหวังจะให้ เป็น **“ของกำนัลแห่งปัญญา”** อยู่เร็ววาววาววาว.....

ข่อยเฮ็ดบ่ได้เด้อก.....พีหน้องเอี้ยยยยยย.....

6 มีนาคม 2546

ลูกติมหสอบปลายภาคเสร็จก็กลับจาก ม.เชียงใหม่มาบ้านเพื่อช่วยคุณเล่นน้องให้พร้อมเอ็นท์ยิ่งขึ้น ช่วยทำงานบ้านแทนน้อง ช่วยรับปรึกษาทางวิชาการ การเตรียมความพร้อม ช่วยติเบ็ดกับน้องแทนพ่อ อยู่บ้านเป็นเพื่อนน้องในระหว่างที่พ่อแม่ไปทำงานชวนพูดคุยหยอกล้อช่วยสร้างบรรยากาศ ให้คลายเครียดได้อย่างดีเยี่ยม

แต่บางครั้งก็ผลอแห่ยน้องจนได้เรื่องกันก็มี ดั้งบันทึกช่วยจำในไดอารี่(Diary) ประมาณปลายเดือนธันวาคม 2544 (อัน ม.5 พีติม อยู่ ม.6) ที่น้องอันเขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษ (คงไม่อยากจะให้แม่มารับรู้ความรู้สึกนี้ - ภาษาอังกฤษแม่ไม่แข็งแรงนะ) ว่า.....

Not everyone is perfect

Today has many things happen in my life

I and my sister are argue the little story that my sister is begin it.

So I hit her hard one. Suddenly she hit me too and so I do it on her back which does her a hunchback. I think it must stop her because it's fair and equal but Dad whom I think not fair take hand to judge it, he said

“Fang you wrong you make your sister so wounded and hit her too strength and Ward you are wrong a little”

He is not fair. I don't like him this day.

คำแปล(จากฝรั่งเศส) :

ไม่มีใครที่จะดีพร้อมไปหมดทุกอย่าง

วันนี้มีหลากหลายสิ่งเข้ามาในชีวิตของฉัน ฉันและพี่สาวก็มีเรื่องทะเลาะขัดแย้งกัน โดยมีพี่สาวเป็นฝ่ายเริ่มต้น เธอตีฉัน ฉันจึงตีเธอแรงขึ้น แต่พี่สาวก็ตอบโต้กลับรุนแรงเช่นกัน ฉันจึงต้องพาดเข้าที่กลางหลังเธอเต็มแรงอีกครั้งโดยคิดว่ามันน่าจะยุติลงได้เพราะก็เท่า ๆ กันและยุติธรรมแล้ว แต่พ่อผู้ซึ่งไม่ยุติธรรมกลับพูดว่า

“อัน เธอผิดนะที่ทำพี่ตีแรงเกินไป ตีมาก็ตีเช่นกัน(แต่น้อยกว่า)”

พ่อไม่ยุติธรรม วันนี้ฉันไม่ชอบพ่อเลย.....

อีกเรื่องที่มีกลายเป็นเรื่องได้ในแทบทุกบ้านก็คือ หน้าที่ความรับผิดชอบภายในบ้าน หรือที่เรียกว่างานบ้านนั่นเอง ทุกมนุษย์ย่อมรักสุขเกลียดทุกข์ ชอบสบาย ไม่อยากลำบากหนักงานด้วยกันทั้งสิ้น

งานบ้านที่มอบหมายให้ดูแลความสะอาด และความเป็นระเบียบเรียบร้อยต่าง ๆ พ่อแม่ก็พยายามจัดสรรค่าใช้จ่ายลงตัวโดยความยินยอมพร้อมใจเห็นด้วยของลูก ๆ เอง เป็นเบื้องต้นทั้งสิ้น แต่แล้วก็ยังมีปัญหาเกิดขึ้นมาได้

ลองอ่านบันทึกของน้อง(อวบ)อันคูติ.....

About household-job

I live in my house (a townhouse) with my father, mother and sister. Mother usually not fair for me but fair for my sister on a household-job that must order me to do that and those but my sister does it a little or not . Such as.....

Mum said “Your sister nearly Entrance(test) she need much time to reed the book”

But in 4 years ago

Mum said “your sister nearly take the final you must do it for her”

That year I must take the final, too. Didn’t she think she fair enough and love your equal.

I have a few time to read the book but after the result of the important test I take a better grade than my sister.

Why she usually wounded me but not my sister.

The same time I had a Household-job, Ward Read the novels or cartoons

Oh! How bad she is. I want to know where is the justice?

คำแปล(จากฝรั่งข้างรื้อหัวคำเตื่อ.....สิบอกให้) :

หน้าที่งานบ้านที่ต้องรับผิดชอบ

ฉันอาศัยอยู่ในบ้านพักแบบทาวน์เฮ้าส์กับพ่อแม่และพี่สาว แม่ซึ่งมักจะไม่ว่างจะยุติธรรมกับฉันนัก(เมื่อเทียบกับพี่ติม) ชอบสั่งและใช้ให้ฉันทำงานอย่างมากมาในขณะทีติมทำเพียงนิดเดียวหรือบางทีก็ไม่ต้องทำเลย แม่ก็อ้างว่า

“พี่ติมใกล้จะสอบเอ็นทรานซ์แล้วต้องใช้เวลาอ่านหนังสือเพิ่มขึ้น อันควรทำหน้าที่แทนพี่เขานะ”

ฉันเองก็กำลังจะสอบปลายภาคเรียนอยู่เช่นกันนะ แต่แม่กลับไม่คิดที่จะมีสำนึก
ที่ยุติธรรมพอควรเลย มีหน้าซำยังรักลูกไม่เท่ากันเสียอีกด้วย

เพราะเหตุนี้ฉันจึงมีเวลาเหลือเพียงเล็กน้อยสำหรับทำการบ้าน-อ่านหนังสือ แต่
ถึงกระนั้นในการสอบที่สำคัญ ๆ ผ่านไป ฉันก็ยังคงมีผลการเรียน(เกรด)ที่เหนือกว่า
พี่สาวเสมอ สม!(จำนวนตู้ยเขาล่ะ)

ทำไม แม่จึงคิดแต่จะสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แต่ฉันฝ่ายเดียว

ในเวลาที่คุณกำลังทำงานบ้าน ดิฉันกลับนั่งอ่านนวนิยายหรือการ์ตูนเฉยเลย

ทำไมแม่ถึงเลวร้ายกับเราได้ถึงเพียงนี้ อยากรู้จริง ๆ ว่าความยุติธรรมมีจริงมั๊ย?

กาลเวลาไม่หยุดนิ่งฉันใด วันสอบเอนท์ใหญ่ก็วิ่งเข้ามาใกล้ฉันนั้น

วันดีโดย (D-day)

“ไม่อยากให้เกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอย
ในทุกรูปแบบที่พ่อแม่เคยผิดพลาด”

9 มีนาคม 2546

ระหว่างที่กำลังรับประทานอาหารเย็น ประมาณ 19.00 น. ปิงก็ได้บอกลูกว่า
“อั้น พรุ่งนี้จะเอ็นท์แล้ว คินนี่ห้ามนอนดึกเกินสี่ทุ่มนะลูก”

ด้วยคิดว่าถ้าพักผ่อนไม่เพียงพอจะมีผลต่อการสอบ Entrance ของลูกได้ อย่าให้เหมือนกับสมัยที่ปิงจะสอบ Entrance (2514) คินก่อนวันสุดท้ายที่จะสอบเอ็นท์ ไม่ได้นอนเลย เพราะลืมหันนอนตอนตีหนึ่ง ถึงตีสามก็ยังไม่ยอมหลับ จะเพราะตาค้างหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ จะฝืนนอนต่อไปก็ไม่เกิดประโยชน์ ปิงจึงตัดสินใจลุกขึ้นมาอ่านหนังสือเตรียมสอบต่อยันสว่าง!

ผลก็คือ ระหว่างกำลังสอบ(สนามอุเทนถวาย)วิชาสังคมทำได้เกือบเสร็จแล้ว ด้วยความอ่อนเปลี้ยก็ดันผ่าเปลอพับหลับ ดีแต่อาจารย์ผู้คุมสอบท่านเมตตาช่วยปลุกให้ตื่นมาทำต่อ ไม่อย่างนั้นคงติด ‘ม.รามคำแหง’ หรือ ‘ติดฝุ่น’ ไปแล้ว คงไม่ได้ไปอยู่ มศว. บางแสนแดนสวรรค์แน่ๆ (ม.บูรพาในปัจจุบัน)

มีเพื่อนของปิงอีกคน(ไอ้เล็ง) เป็นคนเรียนดี มีอนาคต สอบจบชั้น ป.7 ได้ที่หนึ่งของอำเภอ จบ ม.ศ. 3 จากอำนวยการศิลป์ได้ 82.78 % เอ็นท์ครั้งแรกเลือกแต่อยู่บนฟ้าวิศวะล้วนๆ (วิศวะจุฬาฯ, วิศวะเกษตร ขอนแก่น เชียงใหม่ฯ) เลยเคียด

และวันสุดท้ายของการสอบเอ็นท์ปีที่สอง อ่านหนังสือถึงหกทุ่ม แต่นอนไม่หลับ(เหมือนกับปิง) จึงตื่นมาอ่านต่อรอความง่วงมาเยือน ดีสามกว่าๆ เริ่มง่วง ก็จึงตั้งนาฬิกาให้ปลุกตีห้าแล้วก็ลืมหันนอน

มารู้สึกตัวอีกทีก็ ‘เก้านาฬิกาครึ่ง’ กว่าจะเปลี่ยนเสื้อผ้าและเดินทางก็ไม่ทันสอบ
 ลานเปอร์เซ็น เลยต้องนั่งคอตคอยอยู่บนเตียงต่อไป อนาคตจึงต้องดับวูบไปทั้งชีวิตอย่าง
 น่าอนาถใจ นี่ถ้าหากมีผู้ปกครองคอยดูแล ไหนเลยจะเกิดปัญหาเช่นนี้ขึ้นได้

(รายละเอียดหาอ่านเพิ่มเติมได้ในเรื่อง “ดีแตก” นะครับท่าน)

**พอมาถึงรุ่นลูก ปิงจึงต้องใส่ใจดูแลเฝ้าระวังและป้องกันมันทุกเรื่อง
 ใครจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา เพราะเราต่างหากคือผู้รับผลโดยตรง ต้องมี
 เหตุผลและเป็นตัวของตัวเองให้พอเหมาะ ไม่อยากให้เกิดประวัติศาสตร์ซ้ำ
 รอยในทุกรูปแบบที่พอกับแม่เคยผิดพลาด**

แต่กลับผิคาดแะะ เพียงแค่ 21.00 น. ลูกอ้วนก็ยุติการอ่านทบทวน หันมา
 เตรียมวัสดุอุปกรณ์ใส่ถุงยามไบจิวเพื่อเตรียมสอบ Entrance 21.30 น.ก็ขึ้นไปนอนเฉย
 เลย ปิงผจญเหลือบไปเห็นพอดีขณะลูกอ้วนกำลังเดินขึ้นบันได จึงร้องทักไปว่า

“เฮ้ยไอ้ตุ้ย จะนอนแล้วเรอะ?”

“นอนแล้วแหละพ่อ”

“วะ ผิดคาดไว้อ” ปิงเปรยยิ้ม ๆ ชัน ๆ

“ทวนมาไม่รู้ที่รอบแล้วล่ะพ่อ คุณต่อกี้เท่าเดิม ไม่มีอะไรเพิ่มหรือพ่อ”

“เออ ยังงั้นก็นอนซะลูก”

จริง ๆ แล้วอึ้งก็ขยันท่มั่นเพียรอย่างที่เขาพูดจริง ๆ นะแหละ เอาข้อสอบเก่าๆ
 มาลองทำดูไม่รู้ว่าที่ พ.ศ. ก็ยังนึกชมเชยอยู่เลย ผิดกับปิงสมัยเอ็นท์

‘ไอ้ห่า...สมัยเรากลับไม่เคยทำเลย เรียนมาแค่ไหนก็ใส่มั่นแค่นั้น หนังสือพิเศษ
 เพิ่มเติมไม่เคยซื้อ แค่หนังสือเรียนยังอ่านไม่ค่อยจะหมดเลย การทบทวนจึงไม่ต้องพูด
 ถึงเลยแหละ มิน่า ปีแรกที่เอ็นท์เราถึงวี๊ด’ ปิงคิด

“นี่แหละลักษณะของคนโง่ ๆ เขาทำกันล่ะ”

ลูกศิษย์และผู้ปกครองท่านใดที่กำลังพลอทำเหมือนครูปิงตอนนี้ก็รีบกลับลำเสีย
 นะครับ ประวัติศาสตร์แห่งความผิดพลาดจะได้ไม่ซ้ำรอย

10 มีนาคม 2546

เป็นวันแรกที่อันสอบเอ็นท์ใหญ่(รอบสอง) พ่อแม่ก็มีหน้าที่ต้องไปคุมสอบด้วยเช่นกัน(แต่คนละห้องคนละอาคารกับลูกนะคร้าบ) ก็เลยได้นั่งรถไปโรงเรียนพร้อมกัน

เมื่อถึงที่สอบ อันก็ลงจากรถเข้ามาไหว้แม่และพ่อ แต่ส่วนพ่อ พ่อก็เอาสองมือจับศีรษะลูกไว้แล้วเสกเป่าลงกลางกระบาลพร้อมกับอวยชัยให้พร

“ให้ลูกมีสมองโปร่งใสคิดออกทำได้มาก ๆ นะจ๊ะ.....โอมเพี้ยง!”

อันนี่อันเข้าใจเจตนาของพ่ออยู่แล้ว เป็นการกระทำที่ไม่ต้องมีคำอธิบาย

ใด ๆ หรือ *ใจต่อใจที่รักและผูกพันมันอธิบายอยู่ในตัวอยู่แล้ววววว*

พบกันตอนเย็นหลังสอบตรงที่จอครดตามนัดหมาย

“เป็นไงมั่งลูก ทำได้มัย?” ปิงก็ถามด้วยความเป็นห่วง วันนี้ลูกสอบสามวิชาคือ ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ

“ก็ โอเคนะพ่อ” ลูกพูดยิ้ม ๆ

“ง่ายกว่าครั้งที่แล้วมัย?”

เพราะเท่าที่ทราบ ๆ กันมา เอ็นท์ครั้งที่สองมักจะง่ายกว่าครั้งแรก

“พอ ๆ กันนะพ่อ ยกเว้นภาษาอังกฤษ อันว่าง่ายกว่านะ”

แต่อันไม่ได้ตั้งใจจะUpอังกฤษ(ทำคะแนนเพิ่ม) เพราะของเก่าได้ 74 คะแนน ก็เป็นที่พอใจแล้วและคาดว่าตนเองคงทำไม่ได้เกินนี้อีกแน่ ก็เลยปล่อยให้ไม่ได้เตรียมตัวมาเลย เห็นข้อสอบแล้วก็ได้แต่นึกเสียดายโอกาส

“เสียดายนะพ่อ ถ้าเตรียมตัวมาพอควร อาจจะUpได้อีกบ้างหรือ”

“ช่างมันเถอะลูก ทำเต็มที่แล้วได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น อย่าไปอวรีเลยลูก”

11 มีนาคม 2546

Ent วันที่สอง อันสอบวิชาคณิต 2 และวิทย์กายฯ พบกันยามเย็น

“เป็นไงลูก?” ปิงถามด้วยความห่วงใยคำเดิม

เห็นลูกยิ้มแย้มมาแต่ไกล บ่งบอกถึงสถานการณ์ที่แจ่มใส....ปิงคิด

“ก็ดีนะพ่อ วิทย์กายฯ คงได้คะแนนใกล้เคียงกับของเดิม(69) แต่คณิต 2 น่าจะดีขึ้น(เดิม 59)”

ลืมบอกท่านผู้อ่านไปว่า ทุกวิชามีคะแนนเต็ม 100 นะครับ

ปิงก็เลยยิ้มเป็นเส้นไปเลย สองมือจับไหล่ลูกเขย่า แล้วก็ชูนิ้วหัวแม่มือชมเชยเสริมแรงบวกให้ลูกอ้วน

“เยี่ยม ! ใ้่อ้วนตัวนี้ดีลำนักนะ”

ปิงมักพูดหยอกล้อกับลูกเช่นนี้เสมอ ๆ

“ถ้าคะแนนรวมถึง 70 % อั้นอาจเปลี่ยนคณะไปเลือกนิเทศ(จุฬาฯ)ก็ได้นะพ่อ”

อั้นพูดไปพร้อมกับมองหน้าพ่อเพื่อปรึกษาและหยั่งท่าทีไปในตัว

“ก็แล้วแต่ลูกสิจะ พ่อให้โอกาสคิดและอิสระในการตัดสินใจตามที่ลูกร้องขอแล้วนี่ อะไรดีพ่อก็โอเคหมดแหละ”

เพราะเดิมที่อั้นพุ่งเป้าไปที่บัญชี(จุฬาฯ- ธรรมศาสตร์) แต่คะแนนยังไม่ชัดเจนแค่ปริ่ม ๆ ต่ำสุด เป้าหมายรองคือคณะบริหารการจัดการจุฬาฯ ซึ่งอั้นบอกว่าชอบมากกว่าแม้ว่าประโยชน์ต่อกลับเมื่อทำงานจะน้อยกว่าก็ตาม(ถามเขามานะ) อั้นอ้างว่า มันถูกกับอุปนิสัยและความถนัดของตนมากกว่า

แต่วันนี้ก็มีนิเทศศาสตร์จุฬาฯ โพล์เพิ่มเข้ามาอีกแล้ว และก็คงทยอยเพิ่มเข้ามาเรื่อย ๆ แน่นอน คูล ๆ แล้ว ในด้านเป้าหมายอั้นก็ยังแวง ๆ อยู่มาก

“เหลือสอบอีกวิชาเดียวแล้วนะพ่อ”

อั้นพูดอย่างอารมณ์ดีและโล่งอก ภาระอันหนักหนาสาหัสจะได้หมด ๆ ไปเสียที

“เออ วิชาเดียนี่แหละ เป็นวิชาชี้เป็นชี้ตายเขียวนะเอ็ง”

เจตนาจะพูดเล่นสนุก ๆ มากกว่า แต่ความจริงก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เสียด้วย เพราะครั้งที่แล้ว หลังสอบเสร็จอั้นคาดว่ามันจะได้ 45 แต่คะแนนออกมาเหลือแค่ 28 เล่นเอาตะลึงงันงังงิงงัดจ้อยลงไปทันที อั้นยังเปรยอย่างกึ่งขำว่า

“อั้นไม่อยากจะเชื่อเลยพ่อ อั้นทำกับมือ อั้นรู้ตัวดี ข้อไหนชัวร์ ข้อไหนมั่ว อั้นเช็กดูหมดเลยนะพ่อ”

เมื่อผิดหวังอย่างมากในวิชานี้ จึงมุ่งมั่นอย่างมากที่จะแก้ตัวใหม่ในการเอ็นท์ครั้งที่สองนี้ ปกติอั้นมักคาดเดาผลการสอบได้ค่อนข้างใกล้เคียงเกือบทุกรายวิชา



“หมูสนามจริง สิงห์สนามซ้อม”

12 มีนาคม 2546

มาวันนี้ก็เลยถึงเวลาที่จะต้องขึ้นเวทีเพื่อพิสูจน์ความจริงอีกครั้ง สำหรับ คณิตศาสตร์ 1. จะเป็น ‘ของจริง’ หรือ ‘ของปลอม’ ก็จะได้รู้กันในวันนี้แหละ

“ดูให้ดี ๆ รอบคอบให้มาก ๆ ระวังอย่าสะเพร่านะลูก”

ปิงเตือนอันในช่วงเช้าก่อนจะเข้าห้องสอบ ลูกสาวคนนี้หัวไว แต่ก็มักจะ ผลอเรือ สะเพร่าอย่างไม่น่าเชื่อเสมอ ข้อยาก ๆ พอทำได้ แต่ข้อง่าย ๆ กลับสะเพร่า เสียคะแนนไปอย่างน่าเสียดายบ่อยครั้ง กระทั่งมักถูกแม่ล้อเลียนหยอก ๆ เอาว่า

“หมูสนามจริง สิงห์สนามซ้อม”

แม่ชอบล้อเลียนด้วยคำ ๆ นี้เสมอ ด้วยอัน(ต๋อย)มีที่ทำเหมือนจะเก่ง แต่ก็มัก หงายเก่งไม่เป็นท่าอยู่บ่อยครั้ง

ภาษาลาวเขาเรียกว่า **หงายเจิบ** (พลาดทำอย่างเหลือเชื่อ)

เวลา 10.30 น. อันออกจากห้องสอบวิชา คณิต 1 (วิชาเพชรฆาต) ปิงไปยืนรอ รับลูกอยู่ที่ข้างเสาตรงด้านตะวันตกหน้าอาคาร 1 เห็นลูกเดินมาโดดเดี่ยว หน้าตาซีดเซียว ขวัญเสียมาแต่ไกล ปิงก็รู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น(ก็เลี้ยงมากับมือนี้มา) ยิ่งเดินเข้ามาใกล้ก็ยิ่งเห็นความชัดเจน

“ไม่ต้องซีเรียสหรอกลูก ได้แค่นี้ก็โอเคแค่นั้น เชื้อพ่อ” ปิงโอบไหล่
 ปลอบใจคึกหน้า

“มันยากจริง ๆ เลยพ่อ ยากกว่าครั้งที่แล้วด้วยซ้ำมั้ง”

ไบหน้าออกอาการท้อแท้เหนื่อยหน่ายหมดหวัง และผิดหวังในตนเองอย่างมาก
 เพราะตั้งเป้าหมายจะUpคะแนนวิชานี้โดยเฉพาะ เนื่องจากของเดิมได้น้อยผิด
 คาค(28 / 100) ลูกอันสุดส่ำหยังันทุ้มเทบทวนเป็นพิเศษแท้ ๆ เทียว ยังจะต้องมา
 ผิดหวังจ้งเบอร์เข้าให้อีก

ปิงก็ต้องปลอบลูกต่อไปว่า

“พ่อลองถามลูกศิษย์ที่เดินผ่านมาสิดีกว่าคน เขาก็พูดแบบเดียวกันนั่นแหละ
 เพราะฉะนั้น ทำใจดีกว่าลูก”

ปิงคิดหาอุบายและเหตุผลมาปลอบลูกให้กำลังใจลูก

กลับถึงบ้านก็ให้ลูกอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อให้เกิดการRelax(ผ่อนคลาย)
 สร้างบรรยากาศใหม่ที่สดชื่นมาทดแทน ช่วงนี้ก็ใกล้เที่ยงแล้ว

“พ่อ เที่ยงนี้จะไปกินข้าวที่ไหนดีคะ ?”

พี่ติ่มก็เผชิญไม่อยู่ ออกไปข้างนอกกับเพื่อน(มีน)

“ลูกอยากกินอะไรที่ไหนบอกพ่อได้เลย ไปลองสอบเสร็จกันหน่อยซิ”

“แล้วแต่พ่อจ๊ะ”

“ถ้าอย่างนั้นพ่อจะพาไปกินไกล ๆ หน่อย เป็นการปล่อยอารมณ์ เปลี่ยน
 บรรยากาศไปในตัวด้วย” (ไกล ๆ สำหรับรถมอเตอร์ไซค์นะ)

“ดีจ๊ะพ่อ ดีมาก ๆ” ลูกสนับสนุนอย่างถูกใจ “แล้วพ่อจะไปที่ไหนล่ะ?”

“ร้านป้าวรรณ”

“โอเคเลยพ่อ เยี่ยม” อันตอบรับยิ้ม ๆ

ร้านป้าวรรณก็ไม่ใช่ร้านหรูติดแอร์ ของดี ราคาแพงพิเศษอะไรเลย แต่เป็นร้าน
 ริมถนนธรรมดา ๆ อยู่ในซอยลึกพอควร ไม่พลุกพล่าน มีร่ม ‘จามจุรี’ เย็นสบาย ร้านก็
 สวยสะอาดโล่งโปร่งสบาย คนพอจะมีฐานะมักนิยมนั่งรถเข้าไปใช้บริการ

ราคาก็ปกติ ปิงเคยพาลูก ๆ มากินบ่อยครั้ง แต่ระยะหลัง ๆ ก็เปลอ
 เลื่อนห่างหายไปนาน วันนี้เป็นวันพิเศษก็จึงนึกหาที่กินที่มันพิเศษ ๆ กว่า
 ปกติหน่อย ก็เท่านั้นเอง

แต่พอมาเกือบถึง ปิงรู้สึกผิดสังเกต เพราะมันเงียบผิดปกติ ริมถนนหน้าร้านได้
ร่ม ‘จามจุรี’ ก็ไม่มีรถราจอดอย่างที่เคยเลย พอร์ดของปิงขับเข้าไปใกล้ ๆ

โอเค “ปิดบริการ!”

ปิงอดคิดไม่ได้ว่า

‘วรรณกรรม! นาน ๆ คิดจะมากินที่แท้ ๆ ก็ยังเจอแจ๊คพ็อต เหมือนเป็นนางบอก
เหตุให้คิดไปว่า “สิ่งที่ถูกหวังคงจะลางเลือน” (จุฬาฯ) เพราะอาการที่ถูกออกจากห้อง
สอบก็เป็นคำตอบที่ชัดเจนอยู่แล้ว ร้านอาหารที่เคยมากินประจำ ก็ยังดันพามาปิดใส่
หน้าซะอีก’

เป้าหมายที่หวังฤพลั้งพลาด
สิ่งที่ถูกมุ่งมาดคงคลาดเคลื่อน
มหา’ลัยที่หวังคงลางเลือน
คงไม่เหมือนดังจิตที่คิดไว้

จึงต้องวนออกไปหากินที่อื่นในเงื่อนใจเดิมคือไกลและได้บรรยากาศ ระหว่างที่
นั่งซอมนมอเตอร์ไซค์ก็กลับออกมา อันก็ถามพ่อว่า

“พ่อจะไปที่ไหนต่อคะ?”

“ที่ไกล ๆ และได้บรรยากาศสิลูก”

“ที่ไหนล่ะ?”

“ปืมน้ำมันซานเมือง ที่เคยเป็นร้านบ้านไอศกรีมเก่าไง” ถนนสุรินทร์-ศิขรภูมิ

“อ้อ ก็โอเคเลยนะพ่อ”

ระหว่างขับรถมาถึงหน้าสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด อันก็เดินขึ้นได้
กระแทนหัน จึงเอ่ยขึ้นว่า

“เออพ่อ กินก๋วยเตี๋ยว ‘มยุรา’ กันมั๊ย?”

เพราะก็อร่อยใช้ได้ แต่ราคากลับย่อมเยาว์พิเศษ จึงเป็นที่ถูกใจในกลุ่มวัยรุ่น
ส่วนมาก

พอดิรวังมาถึงปากซอยทางเข้าร้านพอดีอันคงเพิ่งนึกออก ปิงก็เลยต้องหักหัว
รถเลี้ยวซ้ายเข้าซอยไปยังร้าน ‘มยุรา’ ตามใบสั่งของลูกสาวทันที

แล้วเจ้าลางสังหรณ์ก็แว็บขึ้นมาอีกจนด้ายขย.....

‘จะไปร้านพอมีระดับก็กลับต้องมากินร้านโนเนมโก๊ะ ๆ ซะอีก ลูกเราเห็นที่
จะวัด(จุฬาฯ)ชะละมั้ง ใจขึ้นขึ้นมาหน่อยก็อีดตรงหน้าร้านมี**จามจุรี**ใหญ่ร่มคลุ้มนี่เอง’

ระยะนี้ปีงดูจะเป็น**โรคทางสังหรณ์**กำเริบหนัก หวังสูงเกินไปก็เป็นอย่างนี้แหละ
จะไปนี่ก็พลาด จะไปโน่นก็คิดขัดอย่างไม่น่าจะเกิด ก็เลยอดสังหรณ์ไม่ได้ซีเนอะ

ร้านเขียวเตี้ยวมยุรานี่ แต่เดิมเป็นร้านบนรถเข็นริมฟุตบาทอยู่ข้างหอประชุม
จังหวัดฟากริมฝั่งสระวัดจุมพล เริ่มแรกก็ขายเฉพาะช่วงกลางวัน มีสองพี่เมียหน้าตาดี
มาช่วยกันทำมาหากิน ก็ขายไม่ดีหรอกเพราะเป็นทางที่มีผู้คนผ่านน้อย เป็นทำเลที่ไม่
เหมาะสมเอามาก ๆ

ที่ปีงได้มีโอกาสมาลองกินก็เพราะ เลิกจากเล่นสนุกเกอร์ดี ๆ เป็นทางผ่านก็
เลยแวะกินรองท้องก่อนจะเข้าบ้าน หรือในช่วงหัวค่ำกินอาหารเย็นไม่ค่อยจะอิม ก็ต้อง
มาเติมพลังเอาไว้

อย่าลืมน้ำร้อนมอเตอร์ไซค์วิ่งไปได้เพราะน้ำมันฉนใด สนุกเกอร์จะมีซัยก็ต้องใส่
อาหารให้เต็มท้องของผู้เล่นฉนนั้น.... คิคิ

คิดดูดิ เคนรอบโต๊ะทั้งคืนเนี่ย ต้องใช้พลังงานน้อยชะเมื่อไหร่ ขึ้นปล่อยให้
หมดก๊อก อ่อนระโหนโรยแรงก็จะแทงไม่ออก ก็จะขยอกเงินเราให้เขาไปเท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้น นอกจากจะฝึกปรือให้ฝีมือดีแล้ว ก็ต้องหมั่นดูแลร่างกายและ
สุขภาพให้ดีประกอบกันไปด้วย

ก่อนออกศึกควรฝึกปรือให้มือพร้อม

และจงยอมอย่าฝืนถ้าขาดฝึก

จงรู้เขารู้เราให้ลุ่มลึก

อย่าหิมฮึกอย่างขาดประมาทคน

ทั้งร่างกายสายนะจำเป็น

อย่าทำเล่นหมั่นดูแลย่อมเกิดผล

การกินนอน ออกกำลัง ทั้งฝึกตน

ย่อมก่อผลเกินคาดอาจคว้าชัย

หากผลอหลงมัวเมาบายมุข

สุราคลุก นารีควัก พนันไฟ
 กี้ย่อมเลื่อมกายอ่อนล้าไว
 ทางแห่งความปราชัยเข้าใกล้ตัว

อยู่ดี ๆ เงินของเราให้เขาควัก
 ที่ถูกรักขอค่าหอมเริ่มสายหัว
 ที่นักร้องขอค่าทิปรีบระรัว
 ที่เมียตัวขอค่ากับข้าวให้ทำแทน

เขียนเรื่อง ‘ลูกอื่น’ อยู่แท้ ๆ ดันแฉไปใส่ ‘ลูกสุนัขเกอร์’ เสียได้ ดูเอาเถอะ
 เสือ....ของมันเคย โปรดให้อภัยเถอะนะท่าน

แต่การที่ลูกอื่นดันผ่านมาตัดสินใจไปกินร้านโก๊ะ ๆ ปิงก็อดเกิดเป็นโรคลาง
 สัณหไม่ได้อีกแล้วสิครับ..ท่าน

‘มหาลัยสูง ๆ คงหลุดรอด ต้องไปจอกมมหาลัยรอง ๆ ชะละมั่ง.....’

‘อาหารเขาก็อร่อย ราคาก็ถูก ๆ กลับไม่ถูกปากเราในมือนี้อะซะเลยพับผ่า’
 ปิงคิด ปิงฝืนกินแทบไม่หมด แต่จะให้เหลือบานเบอะเดี๋ยวลูกก็จะเอะใจ และไม่สบาย
 ใจขึ้นมาทีไรจะมากเรื่องขึ้นไปอีก ปิงจึงจำใจกระเดือกลงอย่างฝืนเพื่อเป็นที่สุด

เสร็จจากอาหารเที่ยง ปิงก็พาลูกกลับบ้านพักผ่อน พอถึงบ้านก็พูดกับลูกว่า
 “อั้น คะแนนที่คาดหวังครั้งนี้ละลูก ขึ้นป้ายคูชิลูก”
 “จ๊ะพ่อ Please wait a moment” (โปรดรอสักครู่)

คืออั้นบอกว่าให้รอสักครู่ ปกติลูก ๆ ก็จะขึ้นป้ายอย่างนี้ตั้งแต่สมัยพี่ติ่มสอบ
 เอ็นทรานซ์แล้ว สรุปลงถึงแนวโน้มน่าก่อนจะสอบคาดว่าจะทำได้ก็กะแนน สอบไปแล้วคิด
 ว่าจะได้ก็กะแนน และผลที่ออกมาจริง ๆ ได้เท่าไร ก็พิจารณาตารางนี้เอาเองตาม
 อรรถาธิบายนะครับ

Entrance (ครั้งที่ 1 เมื่อ ต.ค. 45)

วิชา	คะแนนที่คาดว่าจะได้		ผลสอบ	หมายเหตุ
	ก่อนสอบ	หลังสอบ		
1.ภาษาไทย	60	65	66	จะเห็นว่า โดยภาพรวมก็ถือว่า คาดคะแนนได้ใกล้เคียงกับความ จริงอยู่มาก (ยกเว้นคณิต 1)
2.ภาษาอังกฤษ	60	50	74	
3.สังคมศึกษา	55	60	70	
4.คณิตศาสตร์1	50	45	28	
5.คณิตศาสตร์2	55	65	59	
6.วิทยาศาสตร์กาย	60	65	69	

Entrance (ครั้งที่ 2 เมื่อ มี.ค. 46)

วิชา	เอ็นท์ 1 ได้คะแนน	หลังสอบ น่าจะได้	ผลสอบ คะแนนที่ได้	หมายเหตุ
1.ภาษาไทย	66	65	61 ลดจากเดิม	คะแนนวิชาเป้าหมายที่ คิดจะทำเพิ่มขึ้น(วิชาที่ 4-6) ก็ทำได้สมตาม เป้าประสงค์ โดยเฉพาะคณิต 1
2.ภาษาอังกฤษ	74	65	62 ลดจากเดิม	
3.สังคมศึกษา	70	55	65 ลดจากเดิม	
4.คณิตศาสตร์1	28	30	52 เพิ่มมากขึ้น	
5.คณิตศาสตร์2	59	65	68 เพิ่มมากขึ้น	
6.วิทยาศาสตร์กาย	69	70	76 เพิ่มมากขึ้น	



“เสียเงิน ดีกว่า เสียลูก”

หลังจากสอบ Ent เสร็จ อันก็ขลุกอยู่แต่ในบ้านตลอดตามอุปนิสัย ยกเว้นเป็นบางครั้งเช่นไปงานเลี้ยงรุ่นสมัยเรียน ป. 4/3 และรุ่น ป. 6/1 เพราะเพื่อนโทรฯเข้ามาชวน

ที่โรงเรียนอนุบาลสุรินทร์สมัยนั้น(ปี2537) เขามีนโยบายอยู่ว่าถ้าเรียนจบชั้น ป.4 จะขึ้นชั้น ป.5 เขาจะรวมเอาเด็กที่มีผลการเรียนดีถึงเกณฑ์มาสอบแข่งขันเพื่อเข้าห้อง King คือ ป. 5/6 (อ.ศุภมาศ)

เด็กเก่งและผู้ปกครองส่วนใหญ่ ต่างก็ใฝ่ฝันอยากจะเข้าห้อง King กันทั้งนั้น เพราะมันเป็นเกียรติ เป็นศรี ประโยชน์ทวี แก่ชาติและประเทศ- ตนเทอญ เป็นบำเหน็จรางวัลอันยิ่งใหญ่ของชีวิตเลยทีเดียว จากนั้นก็จะมีการจัดระบบการเรียนห้อง ป.5 ทั้งหมดกันใหม่

ช่วงที่อันกำลังเรียนอยู่ในชั้น ป.3 – ป.4 ผลการสอบจะอยู่ในลำดับที่4 - 6 ของห้อง (ทั้งโรงเรียนมีชั้น ป.4 อยู่ 8 ห้อง คือ ป.4/1 – ป.4/8) เมื่ออันจบชั้น ป.4 ปังจึงได้ถามลูกสาวในวันหนึ่งว่า

“อัน อยากจะเข้าเรียนในชั้น ป.5 ห้อง King เหมือนพี่ติ่มมัยลูก?”

เพราะพี่สาวก็ได้เข้าห้อง KING เมื่อปีที่แล้วหยก ๆ

“อยากสิพ่อ ถามได้” ลูกอันตอบค้อน ๆ เสียงจ้อย

“ถ้าพ่อมีวิธีช่วย อันพร้อมที่จะปฏิบัติตามมัยละ ?”

“พร้อมจะพ่อ” อันพยักหน้าตอบอย่างหนักแน่น “ทำยังไงละพ่อ ?”

“พ่อจะตีวเพิ่มเติมเสริมอีกหน่อย รับรองว่าอันมีโอกาสมากเลยจ๊ะ”

เพราะอันนั้น I.Q. โดยพื้นฐานค่อนข้างดี ขนาดเมื่อปีที่แล้ว พ่อสอนพิเศษภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมให้พี่ติ่มก่อนจะขึ้นเรียนชั้น ป.5 และถือโอกาสเอาน้องอันมาปูพื้นฐานเล่น ๆ เป็นเพื่อนพี่ติ่ม ได้บ้างไม่ได้บ้างก็ช่างมัน

ปรากฏว่าน้องตอบได้มากกว่าพี่ทุกครั้ง เรียนรู้ได้เร็วกว่า กระทั่งพี่ติ่มออกอาการว่า ‘เสียหน้า’ ทำท่าจะท้อ ๆ บ้างแล้ว ปิงจึงเริ่มเปลี่ยนมาสอนพี่ติ่มตามลำพัง

“อันออกไปเล่นข้างนอกก่อนไป”

อันก็ออกไปเล่นริมสระตรงหน้าต่งห้องที่สอน เมื่อสอนพี่ติ่มเสร็จก็มาทบทวนเนื้อหา ปรากฏว่าอันตอบตลอดเสียงเข้ามาดักหน้าเรียบวุธ ปิงจึงต้องเรียกไอ้อ้วนมาบอกเหตุผลตรง ๆ ในภายหลังว่า

“พี่ติ่มเขาจะท้อถอยหมดกำลังใจนะลูก”

“อันก็อยากรู้เหมือนกันนะพ่อ” อันท้วงเสียงสูง

“โอเค ดีมากลูก เยี่ยม” ปิงยกหัวนิ้วโป้งชมเชย พร้อมกับก้มลงจับต้นแขนทั้งสองของลูก โนม้เข้ามาหอมแก้มอย่างชื่นใจและภูมิใจ

“แล้วพ่อจะสอนอันให้พิเศษอีกต่างหาก โอเค?” ปิงโนม้ น้ำ

“โอเคจ๊ะพ่อ” ลูกอันพยักหน้ายอมรับอย่างเข้าใจ

ตลอดเวลาแห่งการศึกษาที่ผ่านมาของลูกก็อยู่ในสายตาของพ่อตลอด การบ้านทุกบท แบบฝึกหัดทุกเรื่องผ่านตาปิงหมด เรื่องไหน ข้อใดที่อันสงสัยติดขัด หรือ โจทย์ข้อใดมีเทคนิคพลิกแพลงดีปิงก็มาร์กไว้หมด(เน้นคณิตศาสตร์) ปิงตั้งใจจะใช้ประโยชน์เพื่อทบทวนให้ลูกอีกครั้งเพื่อเตรียมสอบปลายภาคเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ส่วนการใช้ตีวเพื่อเตรียมสอบแข่งขันเข้าห้องKing ปิงถือว่าเป็นผลพลอยได้มากกว่า

ก่อนสอบแข่งขันเข้าห้องKing 4-5 วัน ปิงก็จัดการทบทวนคณิตศาสตร์ในข้อธรรมดาทั่ว ๆ ไป สลับกับโจทย์ปัญหาที่ลูกเคยติดขัด และ โจทย์พลิกแพลง กระทั่งลูกแจ่มกระจ่างพอควรแล้ว ก็ให้ลูกทบทวนวิชา ส.ป.ช. และปิงก็ได้คิดตั้งคำถามไว้บ้าง

เป็นช่วง ๆ เพื่อทดสอบประเมินผลหลังการอ่านของคุณ (ซึ่งปิงต้องอ่านบททวนมาล่วงหน้า)

วันสอบ(25 มี.ค.38) อันก่อนข้างมีความพร้อม แต่ความไม่มั่นใจแต่เดิมก็ยังมีอยู่มากเช่นกัน เพราะมีนักเรียนเก่ง ๆ สุกยอดจากแต่ละห้อง(8 ห้อง)มาเข้าสอบแข่งขันกันเยอะแยะกว่า 140 คน แต่คัดไว้เพียง 40 คน ลูกอันก็รู้ตัวเองคืออยู่แล้วว่าอยู่ในระดับหางแถวเขา โอกาสแห่งความหวังยังริบหรืออยู่มาก

ก่อนจะเข้าห้องสอบปล่อยไก่อ้วนลงสนามดี ปิงก็ได้กระซิบให้กำลังใจกับลูกว่า “ไม่ต้องเครียดนะลูก ทำให้เต็มความสามารถได้แคไหนพ่อก็ไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว” ลูกแวตากลูกอื่น ก็ออกอาการฝ่อ ๆ ไม่เชื่อมั่นในตัวเองอยู่มาก “ทำข้อสอบให้รอบคอบถี่ถ้วน ไม่ต้องรีบส่งนะลูก มีเวลาเหลือก็ควรจะทำทวนอีกหน่อย กันตกหล่นผิดพลาดนะ”

“สอบเสร็จแล้วก็พาเพื่อน ๆ เล่นในโรงเรียนเพื่อรอพ่อมารับนะลูก”

เนื่องจากว่าแม่ติดภาระกิจต้องไปดูแลอาม่า(ยาย)ที่ป่วยอยู่ที่กรุงเทพฯหลายวันแล้ว ส่วนพ่อก็กำลังติดภาระกิจดูแลการรับสมัครนักเรียนเพื่อเข้าเรียนในชั้น ม.1 และ ม.4 ของโรงเรียนอยู่พอดี ปิงก็จึงต้องคอยหาเวลาว่างแว็บมาดูแลลูกเป็นครั้งคราวไป 11.00 น. ปิงก็แว็บมาเพื่อจะพาลูกไปหารับประทานอาหารเที่ยง แต่ลูกอื่นที่กำลังเล่นสนุกอยู่กับเพื่อน ๆ กลับเอย่ขึ้นก่อน

“พ่อซื้อมาให้ฉันกับติมเลยได้มัยพ่อ ฉันจะอยู่เล่นกับเพื่อน ๆ ที่นี้แหละ”

“พวกเราจะอยู่รอคุณผลสอบเลยคะ” ฝนร้องบอกแทรกขึ้นมา

ฝนก็เป็นเพื่อนของลูกอื่น บ้านก็อยู่ในวิทยาลัยเทคนิคศิริราชอนุบาลนี้เอง ส่วนบ้านพักของปิงก็อยู่ในสุรวิทยาคารมีรั้วติดกับอนุบาลเช่นกันแต่คนละด้าน ฝนและมินมักมีผลการเรียนที่ดีเหนืออันมาโดยตลอด แต่ลำดับที่ก็ติด ๆ กันอยู่

“โอเค ยังงั้นพวกหนู ๆ รอสักแป๊บเดี๋ยวนะจ๊ะ เดี่ยวลุงจะซื้อข้าวเที่ยงและขนมมาเพื่อทุกคนเลย” ก็มีอยู่ราวห้าหกคนได้

เมื่อไปซื้อข้าวห่อมาแล้ว ก็ส่งห่อข้าวให้เด็ก ๆ แล้วก็ถามเด็ก ๆ ไปว่า

“เขาจะประกาศผลสอบกันกี่โมงจ๊ะ ?”

“อาจารย์บอกว่าบ่ายโมงค่ะ”

น้องฝั้นและน้องอั้นตอบพร้อมกันเสียงใส

ดูแลเรื่องอาหารการกินของคุณแล้วปิงก็รีบกลับไปทำหน้าที่ต่อ ที่ครัวโรงเรียนอยู่ติดกันนี่นะ ประมาณเกือบบ่ายสองโมง เมื่อเจ้าหน้าที่รับสมัครเข้าประจำหน้าที่ได้เรียบร้อย ปิงก็แว็บมาดูลูก ปรากฏว่าเพื่อน ๆ หายหมดเห็นแต่ลูกสาวของตนนั่งหง่าอยู่เพียงสองคน

พอมอเตอร์ไซค์เล่นเข้าไปใกล้ ลูก ๆ ก็พากันวิ่งเข้ามาหาพ่อปิงแต่ไกล ยิ้มแย้มแจ่มใสชิงแย่งกันแจ้งผลการสอบว่า

“พ่อ อั้นสอบเข้าห้องกิงได้”

ปิงก็จอดรถ ก้มลงไปกอดลูก และหอมสองแก้มลูกอย่างชื่นใจเป็นที่สุด

“เห็นไหมล่ะ ถ้าเชื่อพ่อ ทำตามทีพ่อบอกไว้รับรองไม่ผิดหวัง จริงมั๊ยลูก?”

“จริงจ๊ะพ่อ เพื่อน ๆ อั้นไม่ได้เลยซักคนนะพ่อ”

อั้นหมายถึงเพื่อน ๆ ที่เล่นอยู่ด้วยกันเมื่อสักครู่นี้คือฝั้น และมัน ฟ้า ทั้งสามคนนี้ล้วนเคยสอบชนะอั้นมาโดยตลอด

“นั่นเห็นไหม พวกเขาเก่งกว่าเรา แต่เขาอาจจะฝึกฝนน้อยกว่าเรา เราก็มีโอกาสชนะเขาได้” ปิงก็หอมแก้มลูกอีกครั้งอย่างชื่นชม

“ขอพ่อไปดูประกาศผลสอบให้ชื่นใจแว็บเดียวนะลูก”

ลูก ๆ ก็วิ่งนำหน้าพาปิงเดินตรงไปยังป้ายที่ติดประกาศผลสอบ อยู่ใกล้ ๆ ตรงนี้เอง มีผู้ปกครองเจ็ดแปดคนกำลังมุงดูผลสอบอยู่ ลูก ๆ วิ่งนำหน้าแหวกผู้คนเข้าไปชี้ให้เสร็จสรรพ

กลับถึงบ้านลูกอั้นเกิดสึด

“พ่อแล้วเมื่อไหร่พ่อจะสอนภาษาอังกฤษให้อั้นเหมือนพี่ติ่มล่ะคะ?”

“โอเคลูก” ปิงชูนิ้วโป้งชมเชย “เฮ้นี้พบบันนะจ๊ะ” เพราะปิงก็ต้องรีบไปทำงานต่อ “โอเคค่ะ”

นั่นคือเรื่องหนหลังแต่ครั้งอดีต ทำให้อั้นต้องย้ายไปอยู่ห้องใหม่กับเพื่อนกลุ่มใหม่ เมื่อจบมัธยมหก และจะต้องแยกย้ายกันไปตามวิถีชีวิต ก็เลยคิดถึงกันนัดพบปะสังสรรค์ก่อนจาก ปิงก็ยินดีและอนุญาต

นอกนั้นลูก ๆ ก็จะขลุกอยู่แต่ในบ้าน เมื่ออยู่หลาย ๆ วันเข้าลูกก็เริ่มออกอาการ
เหงา-เบื่อ เป็นปิงก็คงเบื่อเอื่อมเช่นกันแหละ ลูกอ้นจึงได้ทวงสัญญาเมื่อสายัณฑ์

“พ่อ ไหนว่าจะซื้อเครื่อง V.C.D ละจ๊ะ?”

แล้วลูกอ้นยังเคยบอกไว้ว่า แผ่นวีซีดี ไม่จำเป็นต้องซื้อเลยเพราะ

“ที่บ้านไอ้ตึก(เพื่อนสนิท) มีเป็นลัง ๆ ยืมได้สบายมากเลยพ่อ”

“โอเคลูก เย็นนี้ไปเลือกด้วยกันเลยจ๊ะ”

เมื่อไปถึงร้านก็เดินดูทุก ๆ ยี่ห้อ พ่อจะเอาเข้าจริงลูกก็เลือกเอาแต่ยี่ห้อที่ราคา
ถูก ๆ เข้าไว้ โดยให้เหตุผลว่า

“ดูได้ระยะเดียว เดียวก็เบื่อหรือพ่อ อย่างเครื่องวีดีโอนั่นไง”

ก็จริงของลูก เพราะเครื่องวีดีโอที่บ้าน ยังใหม่เอี่ยมแจ่มแจ๋วอยู่เลย ขณะเปิดใช้
เครื่อง ก็มักมีอุปสรรคบ่อย ม้วนเทปบกพร่องบ้าง เครื่องฉายหัวอัดสกปรกง่าย ต้องถอด
ออกมาเช็ดถูบ่อย ลูกก็จึงพาลเบื่อ ๆ กันไป

อีกทั้งสมัยนี้ V.D.O. มันก็ตกยุคแล้ว มีแผ่นวีซีดีเข้ามาแทนที่ มีวางขายเกลื่อน
ตลาด เปียควีดีโอตกขอบไปเลย ราคาแผ่นวีซีดีก็ถูกกว่า เครื่องเล่นก็ราคาพิเศษ ๆ เท่า
นั่นเอง ปิง(คาดเดา)รู้สึกว่ภาพก็จะคมชัดกว่าวีดีโอ ปัญหาต่าง ๆ ก็คงจะไม่มีจุกจิก
กวนใจเหมือนวีดีโอ “เสียเงินดีกว่าเสียลูก” ปิงกับเมียสรุปกันแบบนี้

ควรจะทำบ้านให้เป็นสวรรค์ ลูก ๆ ก็อยู่แต่ในบ้านมาโดยตลอด ไม่มีนิสัยชอบ
ออกนอกบ้านอยู่แล้ว เราจะไปทำให้บ้านเป็นที่รู้สึกน่าเบื่อสำหรับลูกก็จะดูไม่ถูกต้อง
นัก อีกทั้งฐานะทางการเงินก็ไม่ถึงกับเดือดร้อน เพื่อลูก ๆ พ่อแม่ก็ต้องตัดใจ

แต่ถ้าต้องถึงกับผ่อนส่งอันนี้(โดยส่วนตัว) ปิงเห็นว่าไม่ควรกระทำอย่างยิ่ง เตี่ย
แม่ย่านักย้ำหนาในเรื่อง **การประหยัดมัธยัสถ์ และการไม่ก่อหนี้**

‘การซื้อวีซีดีครั้งนี้คงจะไม่ถึงกับ “เห็นช้างขี้ ขี้ตามช้าง” อย่างคำพังเพยเขาว่าไว้
หรอกนะ’

หมูสนามจริง สิงห์สนามซ้อม

“จุฬายานะหรือ อันไม่อยากจะหวังมากนักหรอก
เดี๋ยวจะ ‘หงายเงิบ’ อย่างที่แม่เคยว่า”

19 มี.ค. 46

อีกสิบกว่าวันก็จะถึงวันประกาศผลสอบ(คะแนน)เอ็นท์ครั้งที่สองแล้ว ระหว่างนี้ปึงถือว่าการซื้อความสุขสบายคลายเครียดให้ลูก ๆ มากกว่า ปึงคาดว่า ถ้าเตี้ย-แม่ยังอยู่(ถึงแก่กรรมนานแล้ว) ท่านคงดำเนินเอาแน่ ๆ เลยว่า “ฟุ่มเฟือย สُرุษุ่ยสุร่าย ตามใจลูก ๆ ไม่เข้าเรื่อง”

สมัยเตี้ย-แม่ ลูกหลายคน รายได้น้อย ก็จำเป็นต้องใช้สอยประหยัด ปัจจุบันมันคนละยุคสมัย คนละสถานการณ์ บัจจยพื้นฐานมันก็คนละอย่างนะครับเตี้ยแม่...ปึงคิด

วันประกาศผลเอ็นท์2. ยิ่งใกล้เข้ามา อาการ ‘เครียด’ ของลูกผู้ชาย(อัน)ก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ วิดกกังวลเรื่องคะแนนจะup(ทำเพิ่มมากขึ้น)ไม่ได้ กลัวว่าพ่อแม่จะต้องมาร่วมผิดหวังเสียใจไปด้วย

อันยิ่งเครียดก็ยิ่งเป็นเหตุให้หงุดหงิด อารมณ์เสื่อง่าย เริ่มขัดแย้งกับพีติมบ่อยครั้งขึ้นในเหตุที่ไม่เหมาะสม แม่พ่อแม่จะเตือนชี้แจง สอนอะไรไปก็เริ่มดูจะเป็นปัญหายากขึ้นเรื่อย ๆ

ปึงต้องหาทางช่วยคลายเครียดด้วยการพามาออกกำลังกายทำโยคะด้วยการตี

เบียดมินตัน พาจิรตเที่ยวไกลขึ้นเพื่อให้พ้นความซ้ำซากจำเจ แต่เพิ่มความน่าสนใจดูชมในทัศนียภาพแวดล้อม

31 มี.ค. 46

เป็นวันสุดท้ายก่อนผลเ็นที่จะออก อันก็ยิ่งเครียดยิ่งกังวลเพิ่มขึ้น พ่อแม่จึงพาออกไปจิรตเที่ยวอ้อมไปยิ่งไกลกว่าทุก ๆ ครั้ง ตั้งระยะทางไว้ได้ถึง 57 ก.ม. ซึ่งปกติก็จะอยู่ที่ประมาณ 30 ก.ม. เท่านั้น

โดยครั้งนี้ไปได้ขับพาไปตามเส้นทางเลียบบคลองชลประทาน ผ่านขอบข้างบ้านแกใหญ่ ดิ่งทะลุไปถึงเส้นทางสุรินทร์-เมืองสิง วกกลับมาทางสุรินทร์ และเลียบบววเลาะเลียบบริมคลองชลฯอีกครั้ง ไปต่ออีกหลายกิโลมาก

จากลับเจอหมู่บ้านใหม่(สำโรงโคกเพชร)ที่ไม่เคยไปมาก่อน ก็ร้อนเข้าไปแฉะวนชมเกือบทั่ว กระทั่งเกือบมืดค่ำ ก็ต้องรีบขับออกมา เดี่ยวจะหาทางออกไม่ถูก

ตลอดระยะทางที่รถวิ่งผ่าน ก็มองเห็นแต่ต้น ‘จามจุรี’ สะดุดตาอยู่ทั่ว ๆ ไป เหมือนกับว่าต้น จามจุรีฯ...เอ๊ย จามจุรี มันวิ่งมาชนลูกกะตาได้มากกว่าต้นไม้อย่างอื่น กระทั่งปึงเอะใจจึงแก้งหยอกล้อกับอัน ด้วยการรำพึงค่อย ๆ ขึ้นมาว่า

“สงสัยจะไม่พ่นต้นจามจุรีวะ”

“เออ แม่ก็ว่าอย่างนั้นแหละไปทางไหนก็เห็นแต่ต้นจามจุรี”

“จามจุรีอะไรล่ะพ่อ ?”

ลูกติมิพาซื้ออย่างคาดไม่ถึง แต่อันดูจะเอะใจแล้ว

พ่อปึงก็เลยเปรย ๆ ว่า

“จามจุรีศรีจุฬาฯยังงี้แล้ว” ลูกติมิจึงถึงบางอ้อ แต่น้องอันกลับพูดขี้ม ๆ ว่า

“อันว่าแล้ว พ่อแม่ต้องหมายถึงเรื่องนี้”

ลูกอันดูมีอารมณ์ดีขึ้นมากตั้งครู่ใหญ่ ๆ แล้ว

“เพราะอันก็มองเห็นแบบพ่อเหมือนกันนะ เริ่มมองตั้งแต่แรก ๆ แล้วด้วย แต่อันไม่อยากจะหวังมากหรอก เดี่ยวจะ ‘หงายเงิบ’ อย่างแม่ว่า” อันออกตัว

“คิดให้มันสนุก ๆ เล่นไปยั้งนั่นแหละลูก จะได้คลายเครียดมั่งนา” พ่อเปรย

“คิดเล่น ๆ นะพอได้ แต่ถ้าถูกข้อหาว่าเป็น ‘หมูสนามจริง สิงห์สนามซ้อม’ อันนี้ไม่ค่อยจะสนุกเลยนะพ่อ”

อันก็พูดหัวเราะขำ ๆ กับตัวเอง พาลให้ทุกคนหัวเราะร่วมขำไปด้วย เป็นคำที่แม่มักพูดไว้กับน้องอันอยู่บ่อยครั้ง ในทำนอง ‘ทำดี ทีไหน’

ขณะกำลังพูดก็ยังมองเห็นต้นจามจุรีตามสองข้างทางอีกนับไม่ถ้วน บางต้นก็แผ่ร่มเงากว้างใหญ่ บางต้นก็รุ่มกระหงวดขึ้นเปล่งปลั่งใบเป็นมันวาว พิจารณาดูละเอียดขึ้น ก็เห็นความแตกต่างเพิ่มมากขึ้น

“พ่อทำไมดอกมันสีไม่เหมือนกันล่ะ ?” ดิมดูจะเป็นคนช่างสังเกต

“เป็นยังไงหรือลูก ?” ปิงมัวแต่ขับรถ ก็เลยไม่ได้สังเกตลึก

“บางต้นก็มีดอกสีชมพูสด ชมพูอ่อนก็มี เมื่อครูนี้อันนี้สีส้มนะพ่อ”

“เออ พ่อก็ไม่เคยสังเกตแฮะ ต่อไปจะลองจ้องให้ชัด ๆ คูนี่”

กว่าจะกลับถึงบ้านก็เกือบหนึ่งทุ่ม ก็ช่วยกันทำกับข้าว กินแล้วก็ล้างจาน อาบน้ำ และดูภาพยนตร์จากวีซีดี พ่อเริ่มง่วงก็พากันทยอยเข้าที่นอน โดยหารู้ไม่ว่าผลการสอบเอ็นท์ครั้งที่สอง เขาเริ่มเปิดเน็ตดูกันประมาณ สี่-ห้าทุ่มคืนนี้เอง (31 มี.ค. 46)



“เสน่ห์ของการเป็นครูก็อยู่ที่ตรงนี้นี่แหละ”

รุ่งขึ้น 1 เม.ย. 46

ปิงต้องไปทำหน้าที่เป็นกรรมการจับฉลากเพื่อคัดเลือกเด็กที่สมัครเข้าเรียนในชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ซึ่งตั้งโต๊ะรอรับการมารายงานตัวอยู่ที่หน้าหอประชุม เมื่อไปถึงโรงเรียนก็มีเพื่อนครูบางท่านที่รู้ผลเอ็นท์ครั้งที่ 2 แล้วเดินรี่เข้ามาสนทนาด้วย คนแรกก็คือครูอุ๋เพื่อนรักของครูปิง

“เฮียปิง ลูกกู(ปุย)เพิ่มขึ้น 1 คะแนน” จากเดิมได้ 400 / 700 สายวิทย์ 7 วิชา ครูอุ๋พูดยิ้ม ๆ ยกนิ้วชี้ขึ้นหนึ่งนิ้วประกอบ แล้วครูอุ๋ก็ถามปิงต่อ

“แล้วลูกมึงเป็นยังไงบ้างวะ ?”

“อ้าว ! คะแนนออกแล้วเรอะ ออกตั้งแต่เมื่อไหร่วะ?” ปิงเป็นงง

พอได้ความชัดเจน ปิงก็เริ่มใจสั่นหัวน้ําไหวด้วยความอยากรู้คะแนนสอบของตัวเองบ้าง แต่ก็ต้องสู้สะกดคอใจปฏิบัติหน้าที่ต่อไป พอมีจังหวะปิงก็แฉับโทรฯกลับบ้านพักทันที

“อั้น คะแนนเอ็นท์ออกแล้วนะลูก”

“ออกตั้งแต่เมื่อไหร่พ่อ?”

“ออกตั้งแต่ เมื่อคืน อั้นลองโทรฯไปถามไอ้ตึกคูสิลูก โอเคนะ”

ตึกก็เป็นเพื่อนสนิทที่สุดของอั้น เรียนอยู่ห้องเดียวกันมาตลอดตั้งแต่แรกเข้าชั้นอนุบาล 1. จนกระทั่งจบ ม.6 เลขที่เดียว ที่บ้านตึกเขามีอินเตอร์เน็ตและรับปากไว้แล้วว่า จะดูผลสอบเพื่อให้อั้น (ส่วนบ้านปิงยังไม่มี เข้าใจว่าขี้อย่างคงอาจจะเหนียวหนึบอยู่)

เมื่อปิงโทรฯแจ้งข่าวเสร็จ ก็กลับมานั่งทำหน้าที่ต่อ แต่ใจก็จจจออกไปที่ลูก จะ ‘หงายเงิบ’ อย่างที่แม่พูดไว้หรือเปล่าหนอ.....? ทำงานไปก็ฟุ้งซ่านไป ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเลย

สักครู่ โทรฯมือถือในกระเป๋าปิงก็ดังขึ้น มีเสียงแว่ว ๆ ของลูกสาวเข้ามาว่า

“พ่อ ทำใจดี ๆ นะ ค่อย ๆ ฟัง อันจะบอกผลสอบแต่ละวิชาให้ฟัง”

แค่ประโยคแรกปิงก็ใจหายว๊اب!

‘แต่ซุ่มเสียงอันมันทำไมคุดสไสปิงนั้กวะ?’ ปิงจจน

ด้วยเหตุเพราะสมองของปิงที่ค่อนข้างจะเริ่มเสื่อม ถูกอัลไซเมอร์รบกวนไปมากแล้วจึงจำอะไรที่ลูกพูดไม่ค่อยได้ จำได้ชัดเจนอยู่วิชาเดียวคือคณิตศาสตร์ 1 ได้ 52 (ของเดิม 28) ปิงถึงกับตะลึงไม่เชื่อหูตัวเอง ต้องถามกลับไปว่า

“คณิต 1 ได้ 52 ไช้ไหมลูก ?”

“จ๊ะพ่อ 52 จ๊ะ”

“ไชโย!” หัวอกหัวใจเต้นโครมครามไม่เป็นลำดับหน้าตึงเปรี้ยวเพราะเลือดคึด แล้วปิงก็ขอยุติการสนทนาเพียงเท่านั้น

“อัน พ่อขอแสดงความยินดีอย่างยิ่งเลยนะลูก พ่อกำลังปฏิบัติหน้าที่ลูกละหุก อยู่ แล้วค่อยไปคุยกันต่อที่บ้านนะจ๊ะ”

ด้วยความที่ยังคุมสติไว้ไม่อยู่ ปิงจึงรู้สึก งง ๆ เซ่อ ๆ เบลอ ๆ อยู่อีกชั่วครู่ ปานนี้ที่บ้านคงได้เฮกันมันหยดไปแล้ว ลูก ๆ คงช่วยกันตรวจสอบหา ‘คณะและมหาวิทยาลัย’ ที่น่าจะเลือกเรียนแน่เลย

ประมาณ 11.00 น.งานจับฉลากก็เสร็จสิ้นลง ปิงก็รีบปั่นจักรยานกลับบ้านอย่างคึกคักถึงโถดทันที(ทั้งที่เมื่อคืนก็กังวลใจนอนไม่ค่อยหลับ) เพื่อไปถามรายละเอียดให้ทราบชัดเจน

สรุปได้ความว่าอันทำคะแนนได้เพิ่มขึ้นถึง 3 วิชา ตามเป้า คือ

วิทยุกาย เดิมได้ 69 เพิ่มเป็น 76

คณิต 1 เดิมได้ 28 เพิ่มเป็น 52 (ผลงานสุดเจ๋ง)

คณิต 2 เดิมได้ 59 เพิ่มเป็น 68

ปิงก็เลยยกย่อง ชื่นชม ให้กำลังใจลูกด้วยการกอดและหอมแก้มอย่างชื่นใจสุด ๆ
“คะแนนที่เขาบอกมาซัวร์ได้แน่ล่ะลูก?”

ปิงชักเข็ดขยาด เพราะเคยหงายแก้มมาแล้วเมื่อครั้งประกาศผลสอบโควต้า
ม.ธรรมศาสตร์ *‘ไอโอมเม’* มันทำพิชเอาซะแข็งมะก้องต้องไปเลย

แต่ลูกอ้อนกลับว่า

“ก็คงซัวร์แหละพ่อเพราะเพื่อนดูให้ตั้งสองคนบอกมาตรงกันเลยล่ะ”

และเพื่อนทั้งสองก็เป็นเพื่อนสนิทกันมากด้วย เชื่อถือได้

“ที่ขี้ขี้ไปเปิดNet ดูของจริงกันเลยดีมั๊ยลูก?” อยากให้เห็นจะ ๆ กับตานะ

“โอเคพ่อ”

เมื่อลูกไปเปิดดู Net ที่ร้านอุบลเซนเตอร์ก็กลับเปิดเข้าไม่ได้

“คงมีคนจะเข้า Net เยอะแน่ Net เลยเจ๊งนะพ่อ”

“ตอนค่าค่อขมาเปิดดูอีกทีมั๊ยล่ะ?” ก็ลองถามความสมัครใจลูกดู

“ไม่เป็นไรหรอกพ่อ เดี่ยวจดหมายจากทะบวงฯก็มาถึงแล้ว”

ช่วงบ่าย ๆ ปิงก็เห็นบุรุษไปรษณีย์เป็นลูกศิษย์(เก่า)เอาพัสดุมาส่งข้างบ้าน จึงได้มีการทักถามถึงเรื่องนี้(การส่งผลEntrance ทางไปรษณีย์) ลูกศิษย์แจ้งว่า

“วันนี้นำออกส่งหมดแล้วครับ เหลือพรงนี้อีกหนึ่งวันก็คงจะหมดเลย”

ปิงเกรงใจกลัวจะรบกวนเวลาทำงานลูกศิษย์เขาก็เลยตอบไปว่า

“ไม่เป็นไรครับ พรงนี้ก็พรงนี้”

“ถ้าผมเจอจดหมายของลูกอาจารย์ผมจะเอามาส่งให้ก่อนเลยครับ”

“โอ๊ะไม่ต้อง ขอบคุณมาก ๆ เอาตามระบบนี้แหละ ครูเกรงใจนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมยินดีและเต็มใจเองครับอาจารย์”

ปิงรู้สึกเป็นปลื้มกับการแสดงน้ำใจของลูกศิษย์ครั้งนี้ยิ่ง เสน่ห์ของการเป็นครูบา
อาจารย์มันก็เป็นอย่างนี้เอง.....

2 เม.ย. 46

เช้าวันนี้ ปิงตั้งใจจะเอารถเก๋งไปซ่อมแอร์ แต่ก็แอบแว็บไปดูจดหมายที่ไปรษณีย์ก่อน พอเดินขึ้นไปในห้องแยกจดหมาย ลูกศิษย์คนเมื่อก่อนมาเห็นทันที ก็ยกมือสวัสดี พร้อมทักว่า

“อาจารย์ร้อแป็บเดียวผมกำลังค้นหาให้ครับ”

ลูกศิษย์อีกหลายคนก็ทยอยเข้ามาสวัสดีทักทายครุตามกันไป ก็อบอุ่นใจดี ไปธุระที่ไหนก็มักได้รับไมตรีจิตจากจากบรรดาลูกศิษย์เป็นพิเศษเสมอๆ ไม่ว่าจะไปซ่อมรถ ซ่อมสุขภาพ(โรงพยาบาล) ไปสถานีตำรวจ สถานีรถไฟ ไปเรือนจำเป็นต้น

‘เสน่ห์ของการเป็นครูก็อยู่ที่ตรงนี้แหละ’

แป็บเดียวจริง ๆ ลูกศิษย์ก็นำมาขึ้นให้ พร้อมชมเชยให้กำลังใจปิงอีกว่า

“อาจารย์สนใจใกล้ชิดลูกดีจังเลยครับ”

เพราะผ่านบ้านครูปิงบ่อย ๆ คงสังเกตเห็นกรรมัง

ได้รับจดหมายปิงปิงก็แอบเปิดสำรวจความจริงปูปันทันทีด้วยใจอันไหวระทึกปรากฏว่าคะแนนที่เพื่อนบอกมาก็เป็นจริงตามนั้นทั้งหมด ปิงจึงวกกลับมาบ้านส่งจ.ม. ให้ลูกเพื่อให้เขาสบายใจก่อน จึงค่อยขับรถไปซ่อมแอร์ต่อ เมื่อถึงประตูรั้วหน้าบ้าน

“อั้น ๆ ออกมารับจดหมายลูก”

ปิงแสร้งทำที่ท่าเหมือนหลอก ๆ อยู่นอกรั้วประตูบ้าน อั้นออกมาขึ้นโพล่หน้าตรงประตูมุ้งลวด เกิดความไม่แน่ใจ คิดว่าพ่อแกล้งอำมากกว่าจึงตอบยิ้ม ๆ มาว่า

“ไม่ออก ไม่เชื่อ” แบบล้อกันเล่น

“ไม่ออกก็อย่าออก ไม่ออกแน่นะ?”

แล้วปิงก็ทำทีล้วงกระเป๋าหยิบเอาซอง จ.ม.ออกมาโชว์อย่างช้า ๆ พอลูกอั้นเห็นซองจดหมายก็พรวดออกมาทันที เพราะจำซองได้ รีบเปิดออกดูทันที แล้วก็ยิ้มดีใจพนมมือไหว้ขอบคุณพ่อ

“ขอบคุณมากค่ะพ่อ”

ประกาศผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 2
ทบวงมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ

วิชา	คะแนนEnt 2	X	คะแนนEnt 1	X
01 ภาษาไทย	61.00	39.86	66.00	42.61
02 สังคมศึกษา	65.00	38.80	70.00	39.21
03 ภาษาอังกฤษ	62.00	38.12	74.00	32.64
04 คณิต 1.	52.00	26.20	28.00	24.91
08 วิทยาศาสตร์	76.25	40.38	68.75	38.09
09 คณิต 2.	68.00	25.67	59.00	24.37

พบเส้นทาง

“จิตสงบเป็นบุญ จิตวุ่นเป็นบาป”

จากนั้นก็ถึงขั้นตอนการนำคะแนนที่ได้มาประกอบในการหาข้อมูลเพื่อเตรียมพร้อมให้กระจ่างต่อการที่จะตัดสินใจเลือกคณะ และ เลือก มหาวิทยาลัย ภายใตจินที่ว่า ‘รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง’ ยังทรงคุณค่าเสมอ หากข้อมูลข่าวสารไม่พอ หรือต้องเลือกคณะโดยไม่คิดจะอิงข้อมูล มีแต่ข้อแม้ ไม่อิงหลักการ ยึดแต่หลักกู โอกาสพลาดพลั้งมันก็สูง

ดูแต่การพนันบอลในทุกวันนี้ก็ยังได้ เขายังต้องจัดแหล่งข้อมูลไว้ให้เพียบทั้งในโทรทัศน์และนิตยสารต่าง ๆ เล่นพนันแบบมั่ว ๆ ก็เหลือแต่ตัวสิกรับ อย่างกลอนสอนใจของ “หลวงพ่อชิง” ท่านบอกไว้ว่า

“ขาดสติ ก็ เสี่ยงตางค์”

ข้อมูลดีทีวีทรัพย์สินรับสุด ๆ
อย่าหวังชุดโชคชัยใฝ่สู้มเสี่ยง
ข้อมูลดีทีวีโชคไม่โยกเอียง
สติหมดตางค์เกลี้ยงเสี่ยงทำไม

(ท่านผู้ใดเห็นประโยชน์ก็นำไปใช้ได้เลยครับ กระผมไม่สงวนลิขสิทธิ์)

ส่วนการแก้เหงาแก้เซ็งด้วยการดู VCD นั้น เพียงระยะเดียวก็เริ่มเบื่อ เพราะรูปแบบการเดินเรื่อง เนื้อเรื่องก็สไตล์เก่า ๆ แผ่นดิสก็มีการติด ๆ ขัด ๆ เหมือน VDO จึงทำให้ครอบครัวยิ่งทุกคนผิวดาดและเสียความรู้สึกลึกมาก

09.00 น. ไปถึงออกไปพบญาติ(คุณนพ)เพื่อปรึกษาเรื่องการเลือกคณะ ว่าคณะบัญชี กับคณะการบริหารการจัดการ มันคืออะไร แตกต่างกันอย่างไรรู้จักตัวเอง ชอบและเหมาะสมกับคณะใด(ที่พอจะเลือกได้)

คุณนพนั้นมีดีกรีจบ ‘บัญชีจากจุฬาฯ ระดับเกียรตินิยม’ เลยกี่เดียว จึงสร้างความเชื่อถือต่อลูกอันอย่างเต็มเปี่ยม ท่านได้ให้ความอนุเคราะห์เรื่องข้อมูลอย่างเต็มร้อยและเต็มใจจริง ๆ อันนี้ปึงรู้สึกเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

จากการอธิบายบอกกล่าวทุกแง่มุม เมื่อออกมาจากสำนักงานเขา อันก็พูดว่า “พ่ออัน get แล้ว” ก็ทำนองกระจ่างชัดแล้วนั่นแหละ ภาษาวัยรุ่นเขาณะ ผู้แต่งไม่ได้คิดจะแอ็คโซว์ภาษา แต่ตามเนื้อหาอันเขาว่ามาอย่างนี้จริง ๆ หมายความว่าเขาเข้าใจแล้วว่าเลือกอะไรและอย่างไร ปึงก็พลอยโล่งใจที่ลูกมองเห็นเส้นทาง ส่วนจะใช่จริง หรือไม่ก็ต้องฝากไว้กับอนาคต เพราะ

สิ่งที่เราเห็นอาจไม่เป็นอย่างที่เรารู้ สิ่งที่เรารู้อาจไม่เลิศจนอย่างที่เราคิด ก็ได้

3 เมษายน 2546

“พ่อ จะไปส่งหนังสือการแจ้งสละสิทธิ์เมื่อไหร่ดีล่ะพ่อ?”

อันหมายถึงการสละสิทธิ์ที่ติดโควต้า คณะบริหารการจัดการ ม.เชียงใหม่

“ลูกพร้อมเมื่อไหร่ล่ะ?”

“วันนี้เลยมัยพ่อ เอกสารทุกอย่างอันพร้อมแล้ว”

“โอเคเลยลูก เตรียมพร้อม”

ทั้งพ่อลูกก็เปลี่ยนชุดเพื่อพร้อมออกไปทำธุระนอกบ้าน

“จะส่งแบบ EMS หรือลงทะเบียนธรรมดา ครับ” เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ถาม

“ลงทะเบียนธรรมดาก็ได้มั้ง แต่ส่งเป็นสองฉบับ” ปึงตอบ

ด้วยปึงคิดว่าส่งทาง EMS มันแพงกว่า มันถึงก็จริง แต่หากเกิดพลาดตกหล่น สูญหายก็ชวยเลยสิ ปึงก็ไม่ได้ต้องการความรวดเร็วพิเศษแต่อย่างใด เพราะก็มาส่งก่อนเวลาที่เขากำหนดไว้อยู่แล้ว (ให้ส่งก่อน 6 เม.ย. 46)

แต่ถ้าส่งแบบลงทะเบียนธรรมดา โดยส่งเป็นสองฉบับเผื่อกันพลาดตกหล่นสูญหายก็น่าจะดีกว่าและถึงชั่วร้ายร้อยเปอเซ็นต์ไม่มีพลาดเช่นกัน ปึงคิด

ที่ไหนได้ เจื่อนใจนี้ทำเอาครอบครัวปึงต้องเกลือกกลิ้งในนรกหมกไหม้ทุกซ์
ร้อนใจจนกินไม่ได้นอนไม่หลับเครียดสุด ๆ เป็นเวลานานอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนจน
ประสาทเกือบจะรับประทานเอาเลยเชียวละ

ก็ลองติดตามตอนต่อ ๆ ไปดูเอาเถอะท่าน.....อ้ออ้อ *เครียดสุดสุด* ๆ อย่า
บอกใครเชียว!

5 เมษายน 2546

ปึงตัดสินใจควักเงินซื้อคอมพิวเตอร์เข้าบ้าน ราคา 17,000.-บาท มีHardware
Printer ลำโพง Keyboard ยกเว้นจอภาพที่เพิ่งซื้อมา (เนื่องจากเครื่องเดิมที่เสียฯซึ่งเป็น
พี่ชายของปึงได้กรุณาอบให้มานั้นหมดอายุการใช้งานแล้ว)

เครื่องใหม่มีwinamp(เพลง) และคาราโอเกะ เสียงก็ทุ้มนุ่มนวลเสนาะหู แถมมี
เกมส์ต่าง ๆ ให้เล่นได้อีก ทำให้ลูก ๆ สนุกสนานเพลิดเพลินได้มากเกินคาด แม้ดูจะ
เป็นเรื่องล้ำสมัยไปบ้างแล้ว แต่ปึงก็เพิ่งมีและลูกก็เพิ่งได้เล่น ลูก ๆ จึงสนุกอยู่กับมันได้
ทั้งวันทั้งคืนจริงๆ แถมยังบ่นตัดพ้อออกมาอีกว่า

“พ่อนะ น่าจะซื้อมาตั้งนานแล้ว”

7 เมษายน 2546

ลูกอ้นเข้ามาแจ้งนัดหมายกับพ่อในช่วงเที่ยง ๆ

“พ่อวันนี้เรามีนัดกันนะจ๊ะ” อ้นพูดยิ้ม ๆ

“นัดเรื่องอะไรกันล่ะลูก ?”

ลูกคนนี้มันซันเชิงลูกเล่นพราว หากเพลอริบไปแสดงอาการรับรู้ปึงเกรงว่าอาจ
ตกเป็นเหยื่อได้ง่าย ๆ

“เลือกคณะมหาลัยไง”

“โอเคเลยลูก เมื่อไหร่ล่ะ?”

“บายนี้เลยพ่อ”

เมื่อรับประทานอาหารเที่ยงเสร็จ ลูกอึ้งก็จับใบสมัครและหนังสือระเบียบการคัดเลือกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยออกมาพบกับพี่น้อง เพราะกว้างขวางดี ส่วนปิงก็คว้าเอาเอกสารที่สรุปข้อมูลคะแนนต่ำสุดในแต่ละคณะ ที่ได้ทำไว้ละเอียดดีแล้วออกมาประกอบการคิด เพราะได้วิเคราะห์ตัวเลขในแต่ละคณะ หลายพ.ศ.ไว้อย่างละเอียดรอบคอบแล้วดังนี้

ตารางคะแนนต่ำสุด

คณะ-สถาบัน	วิชาที่ใช้สอบ	คะแนนเราที่ได้ - %	ต่ำสุดปี 45	ต่ำสุดปี 44	ต่ำสุดปี 43	คะแนนดิบเรา	คะแนนดิบต่ำสุด	คะแนนที่เกินอยู่
1.บัญชี จุฬาฯ	01-04, 08	393.33 70.80	355.5 57.57	376.61 67.79	336.67 60.60	338 67.60	320 64.00	18(37) 3.60
2.บัญชี ม.ธ	01-04	306.57 68.98	289.15 65.06	285.- 64.17	-	262 65.50	245 61.25	+ 17 4.25
3บริหาร จุฬาฯ	01-04, 08	393.33 70.80	354.84 63.87	364 65.44	338 60.77	338 67.60	302.75 60.55	+ 35 7 %
4.บริหาร ม.เกษตร	01-04, 08	393.33 70.80	328.- 59.07	338 60.90	57.17	338.- 67.60	273.75 54.75	+ 64 13 %
5.บริหาร ม.ช.	01-04, 08, 09	409.28 73.67	326.39 58.75	58.62	58.62	354.- 70.80	276.- 55.20	+ 78 15 %
6.บริหาร ม.ธ.	01-04	306.57 68.98	281.50 63.34	61.07	-	262.- 65.50	238 59.38	+ 24 6 %

“พ่อจะให้ฉันเลือกคณะอะไรบ้างล่ะ?”

คงเพราะเห็นพ่อจะมักเขม้นในการหาข้อมูลวางแผนมาหลายคืนแล้ว น่าจะมีบทสรุปได้มากกว่าตนเอง ปิงก็จึงแกล้งโดยย้อนอดีตหยอกลูกว่า

“เรื่องของอั้น อั้นว่าจะขอคิดเองไม่ใช่หรือ?”

“ก็คงคิดเหมือน ๆ กับพ่อนะแหละ พ่อนะ.....” ลูกอั้นแสรังนอน

“ไม่เอาหรือก เดี่ยวจะมาหาว่าพ่อชี้หน้าให้เลือก ผิดหวังมีปัญหาอะไรก็จะมาใส่พ่ออีก พ่อเจ็ดแล้ว” ปิงก็เล่นเชิงบ้างเพื่อสร้างบรรยากาศ

“พ่อนะ ไม่ต้องเลย พ่อที่รู้อยู่แล้วว่าอั้นจะเลือกอะไร”

“เออ รู้ก็ส่วนรู้ แนะก็ส่วนนะ แต่สุดท้ายการเลือกคณะต้องแล้วแต่อั้นนะลูก”

จากนั้นสองพ่อลูกผูกพันก็ร่วมกันปรึกษาหารือ โดยดูจากตารางที่ปิงได้ทำสรุปไว้แล้วนั่นเอง กระทั่งได้ข้อสรุปในการเลือกคณะตามลำดับดังนี้-

1. บัญชีจุฬาฯ
2. บัญชีธรรมศาสตร์
3. การบริหารฯ จุฬาฯ
4. คณะบริหารการจัดการ ม.เชียงใหม่ (กันพลาด และอั้นก็ชอบบรรยากาศที่นี่มากด้วย)

8 เมษายน 2546

“พ่อ ๆ พู้งนี้เข้าไปส่งอั้นถึงโรงเรียนก่อนหกโมงครึ่งนะพ่อ”

เพราะอั้นจะเดินทางไปเลือกคณะเพื่อเข้ามหาวิทยาลัยที่ ม.สุรนารี จ.นครราชสีมาที่รถบัสที่ทางโรงเรียนสิรินธรจัดไว้ให้พร้อมกับเพื่อน ๆ

“โอเคลูก แต่ต้องกินอาหารก่อนไปนะจ๊ะ”

ก็เป็นหน้าที่ของแม่อีกเช่นเคยที่จะต้องตื่นแต่เช้าตรู่ตีห้าเพื่อมาเตรียมความพร้อมด้านอาหารให้ลูก(เรียกว่าช่วยกันคนละทางตามที่ถนัด)

การสมัครสอบเอ็นท์และการเลือกคณะก็เหมือนกันอยู่อย่างคือ ต้องเตรียมเอกสารที่เกี่ยวข้องไปด้วย มีเด็กนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่บกพร่องในเรื่องอย่างนี้ ปิงได้เป็นกรรมการรับสมัครเรื่องนี้มาหลายปีแล้วย่อมรู้ปัญหาชัดเจนดี

แม้ว่าจะเห็นลูกจัดเตรียมเอกสารมาวันสองวันแล้ว เขาเป็นคนรู้หน้าที่ และรอบคอบพอควรอยู่แล้ว แต่ปิงก็ต้องให้สติเพิ่มไปว่า

“อั้น เอกสารที่จำเป็นต้องนำไป เตรียมให้ครบ ตรวจสอบให้ถ้วนถี่นะลูก”

“เรียบร้อยจ๊ะพ่อ พ่อมาตรวจดูอีกทีก็ได้ กันพลาดนะพ่อ”

ปิงก็เลยต้องมาตรวจสอบให้ละเอียดชัดเจนอีกที เพราะหากพลาดพลั้งไปมันจะยุ่งเปล่า ๆ

เมื่ออันรับประทานข้าวเช้าเสร็จ ปิงก็ขับมอเตอร์ไซด์พาไปส่งที่โรงเรียนตามเวลานัดหมาย เมื่อลูกลงจากรถ ลูกก็เข้ามาไหว้ลา ปิงก็ลูบหัวลูกและอวยชัยให้พร

“โชคคินะลูก”

“เย็น ๆ เจอกันพ่อ” ลูกบ๊ายบาย พร้อมกับเดินจากไป

15.30 น. อันก็กลับมาจากการเลือกคณะด้วยความเรียบร้อยไร้ปัญหา แต่ปัญหาที่พบกลับเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเกิด แล้วถึงตอนนั้นจะเล่าให้ฟังนะครับ

ระยะแรก ๆ หลังการเลือกคณะ อันก็มีความหวังสดชื่นคืออยู่หอพัก แต่ยิ่งวันเวลาผ่านไป ความมั่นใจกลับยิ่งลดลง ๆ เกิดอาการ ‘วิตกจริต’ เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ

สรุปไปชัดเจนดีแล้ว ก็กลับเป็นเหมือนไม่ซัวร์ กลัวพลาด จิตเริ่มปรีวิตก สับสน ว้าวุ่น

ปิงผู้พ่อก็ต้องอธิบายเพิ่มเติมให้ฟังถึงเรื่อง ‘วิตกจริต’ คืออะไร มีธรรมชาติอย่างไร มีผลต่อตนอย่างไร ป้องกันแก้ไขได้ด้วยการเจริญสติภาวนา ต้องใช้สติกำกับ และรู้เท่าทันมัน

“จิตสงบเป็นบุญ จิตวุ่นเป็นบาปนะลูก อย่าปล่อยให้เจ้าความคิดฝ่ายต่ำเข้ามา ย่ำยีบีฑาเรา เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครทำร้ายเราได้เท่ากับเราทำร้ายเราเอง จริงมั๊ยลูก?”

“จริงจ๊ะพ่อ อันคิดมากเกินไปมันเลยเป็นแบบนี้”

“ปล่อยวางเสียบ้างนะลูก ใจจะได้เบาสบาย ถึงตรงนี้อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด จะไปคิดวางแผนแก้ไขอะไรก็ไม่เป็นผลหรอกลูก คิดเสียว่าเราได้ทุ่มเทพยายามอย่างเต็มที่แล้ว ได้แค่ไหนก็โอเค พ่อแม่ก็ไม่ได้กดดันคาดหวังตั้งเป้าเอากับลูกที่ไหน

พยายามคิดอย่างมีสติ และมีสติในการคิด ‘สติ’ นี้ สำคัญมากเลยนะลูก โดยเฉพาะเวลาหน้าสี่หน้าขวานแบบนี้ ต้องหมั่นคิด – ทำอย่างมีสติ จะได้ไม่เป็นการเพิ่มปัญหาให้กับตัวเอง” ปิงเป็นครูสอนวิชาสังคม เรื่องอย่างนี้เลยตรงสเป็ค

ลูกก็พยักหน้าคล้อยตาม เข้าใจและยอมรับ จากนั้นทุก ๆ อย่างพลอยดีขึ้นทันตาเห็น ลูกเริ่มทำใจได้ ยิ้มแย้มแจ่มใสสดชื่นขึ้น คล้ายมีลมที่พัดเข้ามาไล่หมอกควันให้ลอยจางหายไปละนั้น

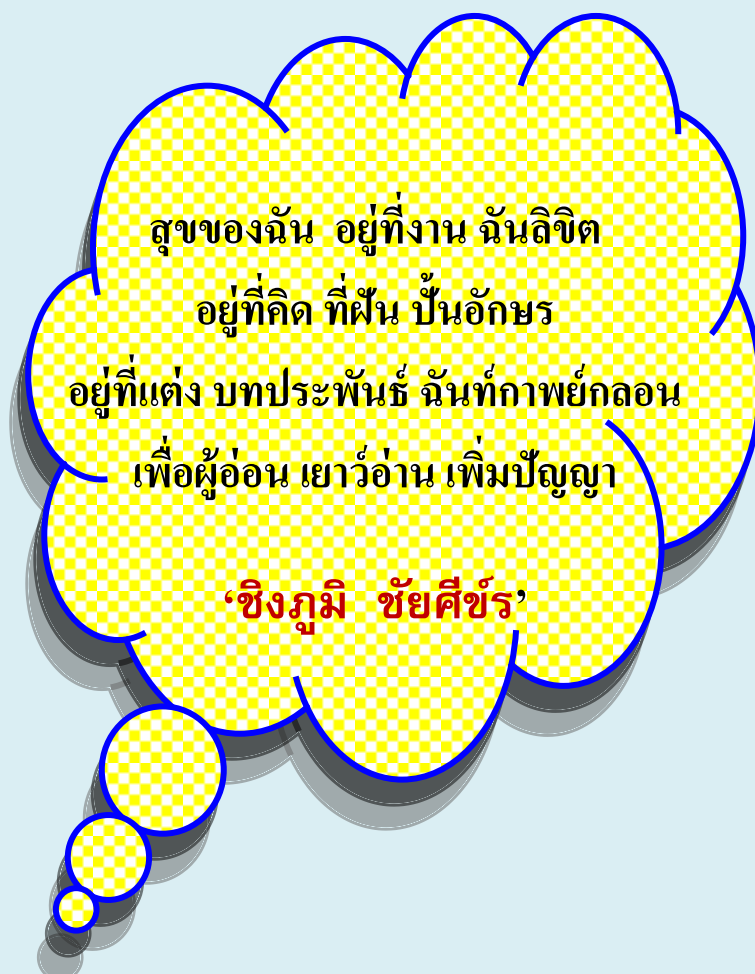
แต่อีกไม่นาน อาการเก่า ๆ ก็ผลอแอบทยอยลอยเข้ามาในจิตใจอันอีกคราใดที่มันวูบผ่านเข้ามา ลูกก็จะเริ่มดูเจียบขริ่มมากขึ้น ความสดชื่นแจ่มใสก็เริ่มจางหายไปอีกเช่นกัน.....

จบตอนที่ 1

หมายเหตุ

ตอนที่ 2 : เครียดสยอง!

ตอนที่ 3 : รางวัลชีวิต



หมายเหตุ

เรื่อง เอ็นท์สะท้าน ตอน 'วันเกิด'
 เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้แต่งเองทั้งสิ้น
 หากชื่อ เหตุการณ์ สถานที่ ไปพ้องกับท่านผู้ใด
 อันจะก่อให้เกิดความเสียหายชุนเคือง
 ผู้แต่งก็ขอประทานอภัยล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้ด้วย

- ขอขอบคุณทุกท่าน ที่อุตสาหะพยายามอ่านจนจบเล่ม
 หวังว่าคงจะได้ประโยชน์บ้างนะครับ
ขอกุศลผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
จงสำเร็จแก่ศิษย์ - มิตรทุกคน
ช่วยให้พ้นกรรมเวร.....จากเอ็นทรานซ์